

ESOTEERISET OHJEET

I, II ja III

H.P. Blavatsky

H. P. Blavatsky

ESOTEERISET OHJEET

I, II ja III

e-kirja

ISBN 978-952-67820-0-3

H. P. Blavatsky
ESOTEERISET OHJEET
I, II ja III

Alkuteos
H. P. Blavatsky
THE SECRET DOCTRINE
Volume III, Instructions I, II, III

Tekstin tarkastuksessa käytetty
H. P. Blavatsky Collected Writings XII,
sivut 477–570, 581–643

Suomentanut © Pirkko Carpelan

e-kirja
ISBN 978-952-67820-0-3

[Huom.! Esoteeriset ohjeet -kirjan sivunumerot on merkitty tekstin lomaan hakasulkeisiin.]

sivu [7]

LUKIJALLE

Tämä kirja on osa H. P. Blavatskyn *Salaisen Opin* kolmatta osaa. Muut osat ovat ilmestyneet viitenä Lahden Minerva ry:n (entinen Venus-loosi) kustantamana monisteena. Teksti on alun perin käännetty teoksen H. P. Blavatsky, *The Secret Doctrine, Volume 5, Adyar 1938* (s. 415–506) pohjalta, mutta korjattu tarkastusvaiheessa yhtä pitäväksi teoksen H. P. Blavatsky *Collected Writings*, volume XII (s. 479–643), sisällön kanssa.

Esoteerisista ohjeista on ilmestynyt aikaisemmin suomeksi seuraavat kirjat ja kirjoitukset:

- *Instruktion n:o I, II ja III*, 1915, Suomal. Kirjall. Seuran Kirjapaino
- H. P. Blavatskyn *Eräitä elämän okkultista filosofiaa käsitteleviä kirjoitelmia*, Ruusu Risti 1958
- *Ruusu-Risti*, 1932, s. 76–84, Mitä esoteristilta odotetaan; 1939, s. 48–62 ja 77–88, Muuan kirje esoteristeille; 1947, s. 121–126, Okkultisen lupauksen merkitys; 1964, nro 10, Huomautuksia kirjoitelmien I, II ja III.

Ohjeet IV, V ja VI on julkaistu Henk J. Spierenburgin toimittamassa kirjassa H. P. Blavatskyn *sisäisen ryhmän opetukset* (*The Inner Group Teachings of H. P. Blavatsky*), jonka historiallisessa johdannossa kerrotaan myös Blavatskyn aikana toimineen esoteerisen osaston (Esoteric Section) eli teosofian itämaisen koulun (Eastern School of Theosophy) vaiheista vuosina 1890–1891.

Kesällä 1884 yritettiin jo Lontoon teosofien keskuudessa perustaa ensimmäisen kerran ryhmä, jossa olisi voitu syvemmin perehtyä esoteerisiin tutkimuksiin. Joulukuussa 1884 kuultiin T. Subba Row'n ehdottamasta ja Adyarissa muodostetusta komiteasta, jonka oli määrä itse saada ja ohjata edelleen esoteerisia opetuksia ja toimittaa ne sitten Lontoon ”sisäiselle ryhmälle”.¹ Myös Amerikkaan perustettiin ”sisäinen ryhmä”. William Q. Judge kirjoitti asiasta H. P. Blavatskylle mm. toukokuussa 1887.

Lokakuun 1888 *Luciferissa* oli H.S. Olcottin allekirjoittama ja H. P. Blavatskyn vahvistama ilmoitus. Siinä mainittiin, että monien jäsenten ”pitäessä tarpeellisena esoteeristen opiskelijoiden ryhmän muodostamista T. S:n *todel-*

¹ H. P. Blavatsky, *Collected Writings*, Vol. XII, s. 479.

listen perustajien suunnitteleminen ALKUPERÄISTEN PERIAATTEIDEN mukaisesti” perustajapresidentti on julkaissut seuraavan toimeksiannon:

[8]

”I Edistämään Teosofisen Seuran esoteerista puolta esoteerisen filosofian syvemmällä tutkimisella muodostetaan täten ryhmä, jonka nimi on ’Teosofisen Seuran Esoteerinen Osasto’.

II Ryhmän muodostaminen ja johtaminen on uskottu yksinomaan madame H. P. Blavatskylle sen johtajana; hän on yksin vastuussa jäsenille tuloksista; eikä osastolla ole virallista tai yhteistyöhön liittyvää yhteyttä eksoteeriseen Seuraan lukuun ottamatta perustajapresidentin henkilöä.

III Henkilöiden, jotka tahtovat liittyä Osastoon ja ovat halukkaita sitoutumaan sen sääntöihin, pitäisi ottaa yhteys suoraan Mme H. P. Blavatskyyin, 17 Lansdowne Road, Holland Park, London, W.”¹

Esoteerisia ohjeita jaettiin yksityisesti H. P. Blavatskyn eläessä. Ne laadittiin kuitenkin siinä tarkoituksessa, että ne voitaisiin julkaista joskus myöhemmin. Ohjeet oli alun perin tarkoitettu Esoteerisen Osaston jäsenille. Ne sopivat esoteristien lisäksi myös hyvin mietiskelijöille ja itsensä sisäisestä kehittämisestä sekä henkisestä kasvusta kiinnostuneille.

Hyvinkäällä 2012

Pirkko Carpelan

---

¹ H. P. Blavatsky, *Collected Writings*, Vol. XII, s. 481.

[9]

TEOSOFISEN SEURAN ESOTEERINEN OSASTO

ALUSTAVA MUISTIO

(Ehdottoman yksityinen, luottamuksellinen,
henkilökohtainen, ainoastaan jäsenille.)

Tämän muistion yhtenä tarkoituksena on antaa jokaiselle lupauksensa allekirjoittaneelle tilaisuus sen peruuttamiseen, jos hän tuntisi itsensä kykenemättömäksi tai haluttomaksi hyväksymään täysin ja varauksetta ohjeet, joita mahdollisesti annetaan, tai seuraukset, jotka niistä saattavat aiheutua, ja täyttämään velvollisuudet, joiden toteuttamista tullaan pyytämään. On oikein ja kohtuullista ilmoittaa heti, että nämä velvollisuudet eivät ole ristiriidassa niiden velvollisuuksien kanssa, joita pyrkijällä on perhettään kohtaan, eivätkä ne niitä loukkaa. Toisaalta on varmaa, että esoteerisen osaston jokaisen jäsenen on luovuttava useammasta kuin yhdestä henkilökohtaisesta yhteiskunnalliseen elämään liittyvästä tottumuksestaan ja omaksuttava joitakin askeesille ominaisia sääntöjä.

Sen vuoksi jokainen, joka haluaa perääntyä seuraavat rivit luettuaan, voi saada nimensä poistetuksi luettelosta ja lupauksensa palautetuksi lähettämällä ilmoituksensa kirjallisesti ja palautuspostimaksun seuraamana. Ilmoitus on tehtävä kolmen viikon kuluessa tämän saapumisesta; Euroopassa asuvat lähettäköt sen suoraan H. P. Blavatskylle, 17, Lansdowne Road, Holland Park, London, ja Amerikassa asuvat William Q. Judgelle, T. S:n Amerikan osaston ylisihteerille, Box 2659, New York.

Tämä esoteerisen osaston aste on koeaste, ja sen yleisenä tarkoituksena on valmistaa oppilasta ja tehdä hänet soveliaaksi tutkimaan käytännöllistä okkultismia eli räjä-joogaa. Sen vuoksi häntä ei tässä asteessa – joitakin poikkeustapauksia lukuun ottamatta – opeteta synnyttämään fysikaalisia ilmiöitä, eikä minkäänlaisten maagisten kykyjen sallita kehittyä hänessä; ei myöskään, jos hänellä on sellaisia kykyjä luonnostaan, hänen anneta niitä käyttää, ennen kuin hän on täydellisesti saavuttanut tiedot ITSESTÄ, psykofysiologisista prosesseista (jotka tapahtuvat okkulttisella tasolla) ihmisruumiissa yleensä, ja ennen kuin hän hallitsee kaikki alemmat intohimonsa ja **PERSOONALLISEN ITSENSÄ**.

Esoteerisen osaston todellisena johtajana on Mestari, jonka puhutorvena H. P. Blavatsky on tässä osastossa. Tuo Mestari on yksi niistä adepteista, joihin on viitattu teosofisessa kirjallisuudessa ja jotka ovat osallistuneet Teosofisen Seuran perustamiseen. H. P. Blavatskyn välityksellä jokainen tämän osas-

ton [10] jäsen pääsee entistä läheisemmin Hänen vaikutuksensa ja huolenpionsa alaisuuteen, jos hänet todetaan sen arvoiseksi. Kuitenkaan ei kenenkään oppilaan tarvitse udella, *kumpi* mestareista on kyseessä, koska sillä ei todellisuudessa ole merkitystä; eikä ole tarpeen saada aikaan tahdittomuutta. Riittää, kun sanomme, että sellainen on laki Idässä.

Jokainen tulee saamaan tiellään valaistusta ja apua juuri niin paljon kuin hän ansaitsee eikä yhtään enempää; ja on ymmärrettävä selvästi, että tässä ryhmässä ja näissä suhteissa ei tunneta minkäänlaista suosiota – kaikki riippuu henkilön ansioista – eikä kenelläkään jäsenellä ole valtaa eikä tietoa ratkaista, mitä hän tai joku toinen on ansainnut. Tämä on jätettävä *niille, jotka tietävät* – ja vain heille. Joillekin osoitettu näennäinen suosio ja siitä seurannut näennäinen edistymisen johtuu heidän tekemästään työstä, heidän yrityksestään parhaan kykynsä mukaan edistää yleisen veljeyden ja rodun kohottamisen asiaa.

Kenenkään ei edellytetä tekevän yhtään enempää kuin parhaansa, mutta jokaisen odotetaan työskentelevän mahdollisuuksiensa ja voimiensa mukaan.

Arvo, joka tämän osaston työllä on kullekin yksilölle, riippuu kokonaan seuraavista seikoista:

- 1) Henkilön kyvystä omaksua opetuksia ja tehdä ne osaksi olemustaan.
- 2) Vaikuttimien epäitsekkydestä, joilla hän etsii tätä tietoa; eli toisin sanoen: onko hän liittynyt tähän osastoon päättäen työskennellä ihmiskunnan hyväksi vai toivoen vain hyötyvänsä tai saavuttavansa jotakin itseään varten.

Ottakoot siis kaikki jäsenet ajoissa opikseen ja tutkikoot vakavasti vaikuttimiaan, sillä kaikille, jotka liittyvät tähän osastoon, on siitä eräitä seurauksia.

Ja tässä vaiheessa on ehkä parasta, että pyrkijät saavat tietää syyn, miksi tämä osasto on perustettu ja mitä sen odotetaan saavan aikaan:

Teosofinen Seura on juuri aloittanut olemassaolonsa neljännen toista vuoden. Jos se onkin saanut aikaan suuria, jonkun mielestä hämmästyttäviä tuloksia eksoteerisella, yleishyödyllisellä tasolla, se on epäonnistunut täysin niissä kohdissa, jotka ovat sen alkuperäisen perustamisen tärkeimpiä tarkoituksia. Niinpä se "yleisenä veljeskuntana" tai jopa veljesseurana, yhtenä monista, on laskeutunut kaikkien niiden seurojen tasolle, joiden vaatimukset ovat suuret, mutta joiden nimet ovat vain naamioita – vieläpä TEESKENTELYÄ. Puolustukseksi ei voida väittää, että se johdettiin niin sopimattomaan suuntaan siksi, että sen luonnollinen kehitys estyi ja miltei lakkasi sen vihollisten v. 1884 *avoimesti* aloittamien juonittelujen vuoksi. Meidän seuramme riveissä ei kuitenkaan ollut edes ennen tuota vuotta sitä yhteishenkeä, joka ei ainoastaan auttaisi sitä vastustamaan kaikkia ulkonaisia hyökkäyksiä, vaan myös mahdollistaisi suuremman, laajemman ja tuntuvamman avun kaikille sen jäsenille niiden taholta, jotka ovat aina valmiit antamaan apua, kun me kykenemme ottamaan [11] sitä vastaan. Kun häiriöitä syntyi, liian monet alistuivat epäi-

lykseen ja epätoivoon, ja todella vähän oli niitä, jotka tekivät työtä aatteen puolesta eikä itsensä hyväksi. Vihollisten hyökkäykset ovat jonkin verran vaimentaneet seuran ulkoisen kehityksen kulkua, mutta sen todellinen sisäinen tila ei ole parantunut, ja sen jäsenet vaativat yhä pyrkimyksilleen kohti henkistä kulttuuria sitä apua, jota ainoastaan riveissä vallitseva solidaarisuus oikeuttaa pyytämään. Mestarit voivat antaa vain vähän apua ryhmälle, jota tarkoitus ja tunne ei ole perin pohjin yhtenäistänyt ja joka rikkoo ensimmäistä perussääntöään vastaan – sitä yleistä, veljellistä rakkautta vastaan, joka ei tee eroa rodun, uskonnontunnustuksen eikä värin välillä; he eivät myöskään voi auttaa seuraa, jonka monien jäsenten elämä kuluu muiden jäsenten epäteosofisessa, ehkä suorastaan häpeällisessä arvostelussa, tuomitsemisessa ja usein solvaamisessakin.

Tästä syystä on nyt aiottu koota yhteen T. S:n ”valitut” ja kutsua heidät toimintaan. Vain valittu urhoollisten sielujen ryhmä, kourallinen päättäväisiä miehiä ja naisia, jotka kaipaavat todellista henkistä kehittymistä ja sielunviisauden saavuttamista, voi saada Teosofisen Seuran kokonaisuudessaan takaisin alkuperäisille raiteilleen. Ainoastaan esoteerinen osasto – so. ryhmä, jonka kaikki jäsenet, vaikka eivät tuntisikaan toisiaan, tekevät työtä toistensa puolesta ja työskennellessään kaikkien puolesta työskentelevät itsensä hyväksi – voi lunastaa suuren eksoteerisen seuran ja saada sen ymmärtämään, että sen voima ja mahti piilee yksinomaan sen yksimielisyydessä ja sopusoinnussa. Tämän osaston tarkoitus on siis auttaa koko Teosofisen Seuran tulevaa kehitystä oikeaan suuntaan edistämällä veljellistä yhteyttä edes joidenkin harvojen keskuudessa.

Kaikki tietävät, että tämä päämäärä oli tähtäimessä seuraa perustettaessa, ja niissäkin sen riveissä, joita lupaukset eivät sitoneet, oli mahdollisuuksia kehittymiseen ja tiedon saavuttamiseen, kunnes siinä alkoi ilmetä todellisen yhteenkuuluvuuden puutetta. Nyt se on pelastettava tulevasta vaaroista tämän esoteerisen osaston jäsenten yhteisen päämäärän, veljellisen tunteen ja lakkaamattomien ponnistusten avulla. Sen vuoksi jokaista, joka on tätä käsittämättä allekirjoittanut lupauksen, kehoitetaan vakavasti arvioimaan uudelleen asemansa ja vetäytymään, ellei hän ole valmis uhrautumaan tämän tarkoituksen toteuttamisen hyväksi. Kun on kerran annettu suuri esimerkki toteutettavissa olevasta altruismista, niiden jalosta elämästä, jotka oppivat hallitsemaan suurta tietoa vain muita auttaakseen ja jotka pyrkivät saavuttamaan kykyjä vain asettaakseen ne kanssaihmistensä palvelukseen, koko teosofinen yhteisö voidaan ehkä vielä ohjata toimintaan ja seuraamaan sille annettua esimerkkiä.

Esoteerinen osasto on siis näin ”säästetty myöhemmäksi” pelastamaan koko seura, ja sen kurssi merkitsee ensi askeleista alkaen vaikeaa ja raskasta työtä sen jäsenille, vaikka suuri palkinto onkin odottamassa monien esteiden takana, kun ne kerran on voitettu. Sen, joka tahtoo seurata sisäisen itsensä ja luontonsa [12] toimintaa oppiakseen hallitsemaan itseään, on opittava ymmärtämään niitä vertailuja suorittamalla; hänen on pyrittävä luotaamaan ihmissydamen syvyyksiä yleensä, ennen kuin hän voi toivoa oppivansa koko totuuden

oman sielunsa salaisuuksista. Okkulttisen itsetutkiskelun voima rajoittuu liian ahtaalle alueelle, ellei se ulotu itsen ulkopuolelle, ja erillisten tapahtumien tutkiminen jää ikuisesti hedelmättömäksi, elleimme tee sitä pysyvien ja vankojen periaatteiden nojalla. Me emme voi tehdä hyvää itsellemme – korkeammalla tasolla – tekemättä hyvää muille, koska jokainen luonne vaikuttaa toisiin luonteisiin; emme myöskään voi auttaa muita hyötymättä itsekin antamastamme avusta.

Pettymään tulevat varmasti ne, jotka ovat liittyneet tähän osastoon oppiakseen "maagisia taitoja" tai saadakseen itselleen "okkulttista treenausta" ottamatta lainkaan huomioon toisten, vähemmän päättäväisten ihmisten hyvää. Poikkeavat, keinotekoisesti kehitetyt kyvyt – paitsi ne jotka kruunaavat mustan maagikon ponnistukset – ovat vain huippusaavutuksia ja palkintona ponnistuksista, joilla on epäitsekästä autettu ihmiskuntaa, kaikkia ihmisiä, hyviä ja pahoja. *Persoonallisen* itsen unohtaminen ja aito altruismi ovat ensimmäiset ja välttämättömät edellytykset niiden valmennuksessa, joista on tuleva "valkoisia adepteja" joko tässä tai jossakin tulevassa ruumiillistumassa.

Jos joku tämän osaston jäsen hyväksyy tämän kaiken ja kuitenkin ajattelee, että hän kaikesta siitä huolimatta, mitä on sanottu, tahtoo etsiä tietoa itsensä hyväksi, vähät välittämättä – edellyttäen, että hän saavuttaa kykyjä – päätyykö hän mustaksi vai valkoiseksi maagikoksi, tietäköön hän, että turmio odottaa häntä pikemmin kuin hän luuleekaan. Ja vaikka hän yrittääkin salata vaikuttimensa, se tulee tunnetuksi ja aiheuttaa hänelle vastavaikutuksen, jota kukaan ei kykene torjumaan.

Ketään ei moitita hänen luontaisesta kyvyttömyydestään omaksua annettuja opetuksia, jos hän tekee työtä vakavasti ja jatkuvasti, jos hänen pyrkimyksensä eivät heikkene; hänen yrityksensä tunnetaan oikealla suunnalla, ja apua hänelle annetaan ehdottomasti hänen ansioittensa mukaisesti ja silloin, kun hän vähiten sitä odottaa.

Jokainen jäsen tietäköön lisäksi, että aika tällaiselle verrattomalle saavutukselle on rajoitettu. Tämän kirjoittaja on vanha; hänen elämänsä on jo lähes päättynyt, ja hänet voidaan kutsua "kotiin" minä päivänä ja miltei minä hetkenä hyvänsä. Ja vaikka joku toinen häntä arvokkaampi ja oppineempi täyttäisi-kin hänen paikkansa, niin sittenkin on määräajan viimeiseen tuntiin vain *kaksitoista vuotta jäljellä* – nimittäin joulukuun 31 päivään 1899. Ne, jotka eivät ole käyttäneet hyväkseen tilaisuutta (joka annetaan maailmalle joka vuosisadan viimeisellä neljänneksellä), ne jotka eivät ole siihen mennessä saavuttaneet määrättyä psyykkisen ja henkisen kehityksen astetta tai sitä kohtaa, mistä adeptiuden vaihe alkaa – ne eivät tule edistymään pitemmälle kuin jo saavutettuun tietoon asti. Ei yksikään itämainen viisauden mestari ilmesty itse eikä [13] lähetä ketään Eurooppaan tai Amerikkaan tämän kauden jälkeen, ja laiskurien on luovuttava kaikista edistymismahdollisuuksistaan nykyisessä ruumiillistumassaan – vuoteen 1975 asti. Sellainen on LAKI, sillä me olemme *kali yugassa* – mustassa kaudessa – ja tämän kehityskauden rajoitukset, jonka ensimmäiset 5000 vuotta päättyvät 1897, ovat suuret ja lähes voittamattomat.

Mestarien suhteesta tähän osastoon voidaan puolestaan paradoksaalisesti sanoa, että heille on kaikki mahdollista ja kaikki mahdotonta. He saattavat olla ja saattavat myös olla olematta henkilökohtaisesti yhteydessä ulommalla tasolla jonkun jäsenen kanssa, ja ne, jotka toivovat jatkuvasti saavansa heiltä suoraan ”määräyksiä” tai tiedonantoja tällä tasolla, joko ilmiöllisesti tai muuten, tulevat kaiken todennäköisyyden mukaan pettymään. Mestarit eivät halua osoittaa voimaansa tai antaa "todistuksia" kenelle tahansa. Ja se seikka, että jäsen on päätelty jonkinlaisen kriisin olevan uhkaamassa, jolloin hänen viisaan käsityksensä mukaan mestarin tai mestarien pitäisi puhua ja puuttua henkilökohtaisesti asiaan, ei ole mikään järjellinen syy moiselle asiaan puuttumiselle.

On kuitenkin oikein, että jokainen jäsen uskoessaan sellaisten mestarien olemassaoloon yrittäisi ymmärtää heidän luonnettaan ja voimiaan kunnioittaakseen heitä sydämessään, päästäkseen mahdollisuuksiensa mukaan lähemmäksi heitä ja avatakseen tietoisuuden yhteyden gurun kanssa, jonka käskyjen täyttämiseen hän on pyhittänyt elämänsä. TÄMÄ VOIDAAN SAAVUTTA VAIN NOUSEMALLA SILLE HENKISELLE TASOLLE, MISSÄ MESTARIT OVAT, EIKÄ YRITTÄMÄLLÄ VETÄÄ HEITÄ ALAS MEIDÄN TASOLLEMME.

Sikäli kuin kasvu henkisessä elämässä tapahtuu sisältä päin, jäsenet eivät saa odottaa muita tiedonantoja kuin mitä tulee H. P. B:n kautta. Lisäapu, opetus ja valaisu, tulee olemassaolon sisäisiltä tasoilta ja sitä annetaan, kuten sanottu, aina kun se on ansaittu.

Tämän saavuttamiseksi mielen asenteen, jossa annetut opetukset on otettava vastaan, on oltava sellainen, että se pyrkii kehittämään intuitiokykyä. Jäsenten velvollisuutena tässä suhteessa on pidättäytyä todistelemasta, että opetukset eivät pidä yhtä sen kanssa, mitä muut ihmiset ovat sanoneet tai kirjoittaneet, tai mitä he itse asiasta ajattelevat, tai että ne ovat suorastaan jonkin hyväksytyyn ajatusmallin tai filosofian vastaisia. Käytännöllinen esoteerinen tiede on kauttaaltaan *sui generis* [omaa luokkaansa]. Se vaatii oppilaan kaikki mentaaliset ja psyykkiset voimat käytettäväksi sen tutkiskeluun, mitä on annettu, jotta opettajan todellinen tarkoitus huomattaisiin, sikäli kuin oppilas sen voi käsittää. Tutkiessaan tai yrittäessään toteuttaa sitä, mitä hänelle on annettu, hänen on koetettava vapauttaa mielensä niin paljon kuin mahdollista kaikista käsityksistä, jotka hän on ehkä saanut perinnöllistä tietä, kasvatuksesta, ympäristöstään tai muilta opettajilta. Hänen mielensä tulisi olla täysin puhdas kaikista muista ajatuksista, niin että opetusten sisäinen tarkoitus voi vaikuttaa häneen riippumatta sanoista, joihin ne on puettu. Muutoin on alituisena uhkana, että hänen ajatuksensa tulevat yhtä voimakkaasti ennakkokäsitysten värittäviksi kuin [14] eräiden esoteerisia aiheita käsitelleiden kirjoittajien muuten erinomaiset tutkimukset, joissa okkultiset opinkappaleet palvelevat enemmän nykyaikaista tiedettä kuin okkulttista totuutta.

Jotta oppilas saisi myös mahdollisimman paljon hyötyä, on aivan välttämätöntä, että hän luopuu pintapuolisesta ja tarkkaamattomasta ajatustavasta, jonka länsimainen sivistys on synnyttänyt, ja keskittyy opetukseen koko-

naisuudessaan yhtä hyvin kuin niiden jokaiseen sanaan. Tästä syystä oppilailta vaaditaan alituista ja huolellista keskittymistä jokaiseen elämän mukanaan tuomaan velvollisuuteen ja tekoon sekä ponnistuksiensa kaihtamattomuutta sillä suunnalla pitäessään silmällä vain näitä opetuksia. Oppilaan on saatava kaikki toivomuksensa mukautumaan ja keskittymään henkisen tiedon saavuttamiseen, niin että hänen ajatustoimintansa luonnollinen pyrkimys omaksuisi tämän suunnan. Sen vuoksi hänen on jokaisena vapaahetkenään palattava näiden asioiden pariin, samoin kuin hänen on varattava tietty aika niiden tutkimiseen.

Oppilaiden ei tule odottaa mitään erikoisia kokeita tai koetuksia; ne tulevat elämän tapahtumissa ja suhteissa kanssaihmiin. Erityisiä kokeita ei yleensä anneta, mutta tapa, jolla oppilas lähestyy näitä opetuksia, on jo sinänsä koe tai koetus. Mestarit eivät arvostele oppilaita vain heidän kykynsä nojalla tehdä jotain erikoista tai vaikeaa, vaan tosiasiallisen itsekehityksen ja edistymisen perusteella.

Tähän osastoon tullessaan oppilas alkaa olla silmätysten oman luonteensa kanssa, ja hänen vaikeutensa riippuvat hänen pyrkimystensä voimakkuudesta. Nämä vaikeudet voivat esiintyä hänen olemuksensa fysiologisella, mentaalilla, moraalilla tai psyykkisellä tasolla tai hänen elämänsä ulkonaisissa olosuhteissa. Kun hän on allekirjoittanut lupauksensa, hänen ensimmäinen epäonnistumisensa jonkin sen pykälän noudattamisessa on epäonnistumista ensimmäisessä kokeessa. Sellainen epäonnistuminen ei kuitenkaan ole tappio niin kauan kuin hän jatkaa vilpittömiä ponnistuksiaan.

---

[15]

SÄÄNNÖT

Seuraavassa yksikkö sisältää monikon ja päinvastoin.

1. Aiheettomasta toisten, teosofien tai muiden, tuomitsemisesta huhujen perusteella on pidätyttävä ja suurta suvaitsevaisuutta muiden virheitä kohtaan laajalti harjoitettava teosofisen piirin sisällä yhtä hyvin kuin ulkopuolellakin.

2. Muita loukkaavien juttujen ja juorujen toistamista on vältettävä. Mutta rikosten sekä kaikenlaisten yhteiskunnallisten epäkohtien ja järjestelmien tuomitseminen *teoriassa* on jokaisen jäsenen velvollisuus. Ennen kaikkea jokaisen jäsenen velvollisuus on taistella kaikkea tyhjää puhetta, tekopyhyyttä ja epäoikeudenmukaisuutta vastaan.

3. Teosofiveljeä vastaan tehtyä loukkaavaa tai panettelevaa esitystä jäsenen läsnä ollessa tämän ei tule vastalauseetta sallia, ellei hän tiedä sitä todeksi, missä tapauksessa hänen pitää vaieta.

4. Kukaan jäsen ei saa ylpeillä kuuluvansa tähän osastoon.

5. Kukaan jäsen ei saa urkkia veljen asemaa tässä osastossa, eikä hän saa pyytämättä selvittää, onko joku toinen teosofi jäsen vai ei. Jäsenet voivat käyttää osaston salasanaa tunnistamistarkoituksessa, mutta eivät koskaan uteliaisuudesta tai halusta tietää, onko henkilö, jolle se osoitetaan, osaston jäsen.

6. Kuka tahansa jäsen voi halutessaan pysyä tuntemattomana, ja tuosta toivomuksesta, jos muut sitä epäilevät, ei saa puhua eikä siihen viitata.

7. Jos jäsen, joko valheellisesti tai totuudenmukaisesti, väittää, että hän on saanut kirjeitä tai yhteydenottoja mestareilta, ellei sitä ole määrätty ilmaista-vaksi, juuri siitä syystä hän lakkaa saamasta mitään hyötyä opetuksista, tuleepa asia hänen tai muiden tietoon tai ei. Sellaisen rikkomuksen toistaminen antaa osaston johtajalle oikeuden harkintansa mukaan erottaa syyllinen. Jokaisessa tapauksessa, kun jäsen saa kirjeen tai yhteydenoton, jonka pitäisi olla mestarilta tai mestareilta ja joka määrää sen sisällön tai sen osan ilmaisemisen, hänen on ennen sen päivänvaloon saattamista otettava yhteyttä H. P. B:hen suoraan, jos vastaanottaja on Euroopassa, ja William Q. Judgeen, jos Amerikassa, lähetettäväksi sanotulle H. P. B:lle. Sillä petos on helppo, ja ilman suurta kokemusta jäsenet eivät kykene päättämään, onko tuollainen yhteydenotto aito vai ei.

8. Kukaan jäsen ei saa missään olosuhteissa esittää minkäänlaista syytöstä toista jäsentä vastaan, olipa hän sitten H. P. B., William Q. Judge tai kuka muu osaston jäsen tahansa. Tämä sääntö ei merkitse, että mestarit suvaitsevat tai antavat anteeksi jonkin virheen tai rikoksen. Mutta kukaan jäsen ei ole tämän tai jonkin muun osaston toisen jäsenen tai teosofin tekojen tuomari. Sillä, kun jokaisessa eksoteerisessa osastossa sen puheenjohtaja ja neuvosto päättävät kaikista syytöksistä jäseniään vastaan, tässä osastossa kunkin jäsenen tuomitsee [16] ainoastaan hänen karmansa ja hänen mestarinsa.

9. Kukaan jäsen ei saa uskotella omaavansa psyykkisiä kykyjä, joita hänellä ei ole, eikä ylpeillä niistä, mitä hän on ehkä kehittänyt. Kateus ja turhamaisuus ovat salakavalialia ja voimakkaita vastustajia etenemisessä, ja tiedetään pitkästä kokemuksesta, että vasta-alkajien keskuudessa erityisesti psyykkisistä kyvyistään ylpeileminen tai huomion kiinnittäminen niihin lähes poikkeuksetta aiheuttaa näiden vikojen kehittymisen ja vahvistumisen. Tästä syystä –

10. Kukaan jäsen ei saa kertoa toiselle, varsinkaan jäsenveljelleen, kuinka paljon hän on edistynyt tai mitä tunnustusta hän on saanut eikä hän saa vihjein saattaa sellaista tunnetuksi. Missä kiinnostuksiltaan ja luonteenlaadultaan samanlaiset oppilaat haluavat muodostaa ryhmän tai ryhmiä yhteiseksi avuksi harjoituksessa, heidän on tehtävä anomus H. P. B:lle luvan ja neuvojen saamiseksi. Mutta hätäistä ratkaisua sellaisen ryhmän muodostamisessa on vältettävä. Sillä voi tapahtua niin, että kaksi tai useampi jäsen, joita yhdistää todellinen ystävyys, voivat kuitenkin olla niin vastakkaisia magneettisilta ominaisuuksiltaan, että heidän ystävyytensä voi muuttua vihaksi okkulttisella tasolla, jos he muodostavat ryhmän ilman esoteerista tietoa.

11. Kukaan jäsen ei saa pyytää ohjeita tai määräyksiä liikeasioiden, sosiaalisten suhteiden tai jokapäiväisten asioiden hoidosta, ei myöskään omien tai jonkun muun henkilön sairauksien hoidosta. Vain annettuihin ohjeisiin liittyvät kysymykset hyväksytään ja niihin keskitytään.

12. Jäseneltä edellytetään, että kun esille nousee kysymys, hänen tulee pohtia sitä tarkoin kaikista näkökulmista, jotta hän voisi löytää itse vastauksen; missään tapauksessa kysymyksiä ei saa esittää uteliaisuudesta, eikä ennen kuin henkilö on yrittänyt perusteellisesti kaikki tavalliset keinot käyttäen ratkaista asian tai hankkinut itse etsimänsä tiedon. Muussa tapauksessa hänen intuiotonsa ei koskaan kehity. Hän ei saa itseluottamusta, ja osaston kaksi päätarkoitusta raukeaa. Tullakseen adeptiksi tulee ponnistella itse, kehittää omat kykynsä, eikä kukaan muu kuin ihminen itse voi auttaa tässä työssä. ”Adeptiksi tullaan, häntä ei tehdä.” Gurun tai opettajan tehtävä on sopeuttaa oppilas kehitykseensä eikä vetää tai työntää häntä eteenpäin.

13. Viinin ja kaikenlaisen alkoholin sekä huumaavien tai päihdyttävien aineiden käyttö on ehdottomasti kielletty. Niihin langenneen kaikki edistyminen estyy ja opettajan samoin kuin oppilaankin ponnistukset jäävät turhiksi. Kaikilla tuollaisilla aineilla on suorastaan vahingollinen vaikutus aivoihin, varsinkin ”kolmanteen silmään” eli käpyrauhaseen (katsokaa *Salainen Oppi*, II, 331). Ne estävät ehdottomasti Idässä Shivan Silmäksi kutsutun *kolmannen silmän* kehittymisen.

14. Kohtuullinen tupakan käyttö ei ole kielletty, sillä se ei ole päihdyttävä aine; mutta sen väärinkäyttö, kuten kaiken muunkin – jopa puhtaan veden tai leivän – on vahingollista.

15. Mitä tulee ruokavalioon: Lihan syönte ei ole kielletty, mutta jos oppilas [17] voi huolehtia terveydestään kasviksilla tai kalalla, tällaista ruokavaliota suositellaan. Lihan syöminen vahvistaa himoluontoa ja halua hankkia omaisuutta, joten se vaikeuttaa taistelua alemman luonnon kanssa.

16. Jokaisen jäsenen toivotaan varaavan tietyn ajan päivästä tai yöstä, vähintään puoli tuntia, saatujen ohjeiden mietiskelyyn ja itsetutkiskeluun. Jos mahdollista, kenenkään muun henkilön ei pitäisi käyttää tähän valittua paikkaa eikä sitä pitäisi käyttää muuhun tarkoitukseen. Mutta jos sellaisen paikan hankkiminen on hankalaa, sitä ei vaadita.

17. Mestarien olemassaoloa koskevan epäilyn hautominen mielessään ei yleensä ole mikään rikos, koska se on usein vain tietämättömyyden vaikutusta ja tulee tahattomasti. *Mutta se estää väistämättä oppilasta kiinnittämästä Mestarin huomiota*; ja hänen ei onnistu vetää itseensä Hänen vaikutustaan. Epäilyt osaston jäsenten luonteenlaaduista ovat myös haitallisia. Lyhyesti sanoen, pahansuovat tunteet, erityisesti ilkeys, kateus tai kosto ketä tahansa henkilöä kohtaan korkealla tai alhaalla luovat erityisen estävät olosuhteet opiskelijan polulle ja estävät ehdottomasti kaikenlaisen edistymisen. Palkkion halun poistaminen auttaa opiskelijaa kehityksessään.

18. Kukaan tämän osaston jäsen ei saa kuulua mihinkään toiseen ryhmään, yhdistykseen tai organisaatioon, jonka tarkoituksena on mystinen opiskelu tai okkulttinen harjoitus, paitsi vapaamuurareihin ja Odd Fellows'iin halutessaan. Mutta heidän on huolellisesti suojeltava tämän osaston salaisuutta vapaamuurareilta, niin kuin heidän on varjeltava vapaamuurarien salaisuuksia teosofeilta. Syy tähän sääntöön on niin itsestään selvä, ettei sitä tarvitse selittää.

19. On toivottavaa, että kaikilla tämän osaston jäsenillä on seuraavat kirjat ja aikakauslehdet, joihin voidaan viitata jatkuvasti opetuksen aikana eikä niistä toimiteta laajoja otteita. Metafyysiikan teoksia ja erikoiskoulumme opetuksia selittäviä artikkeleita tulisi hankkia. Seuraavien kirjojen ja teosofisten aikakauslehtien pitäisi erityisesti olla käytettävissä:

Salainen Oppi

Bhagavad Gita

Valoa tielle

The Path

Patanjalin joogafilosofia

The Theosophist

Lucifer

Tämän säännön tarkoituksena ei ole pakottaa jäseniä ostamaan näitä kirjoja ja aikakauslehtiä, mutta allekirjoittaneella ei ole aikaa kopioida otteita selityksistä, jotka ovat jo ilmestyneet painettuina. Paljon on jo julkaistu ja hyvin usein on välttämätöntä viitata johonkin tällaiseen asiaan, ja jos jäsen on todella kykenemätön hankkimaan kyseisiä julkaisuja, on toivottavaa, että muut jotka voivat pyydetessä hankkisivat tarvittavan kirjan tai kopion viitatusta asiasta. Ja tässä vetoaminen köyhyyteen – tekosyynä – on yhtä haitallinen oppilaalle kuin mikä tahansa pahe.

20. Koska ”todellisen oppiajan ensimmäinen koe on omistautuminen toisen [18] hyväksi”, toivotaan, että jäsenet pyrkivät täysin noudattamaan lupauksen kohtia 1 ja 5. Teosofiasta on tehtävä elävä voima elämässä, ja aluksi sen on koskettava kaikkia suhteita, ammatillisia, sosiaalisia ja henkilökohtaisia. Koiko ”julistamamme opin, joka on ainoa oikea ja joka esitetään sellaisin todis-

tuksin kuin me valmistaudumme antamaan, täytyy tulla äärimmäisen voittoa-
toisaksi, kuten mikä tahansa muu totuus. On kuitenkin ehdottoman välttämä-
töntä painaa se vähitellen mieliin teroittaen sen teorioita – kiistämättömiä
totuuksia niille, jotka tietävät – varustaen ne päätelmillä ja todistuksilla, jotka
on johdettu nykyaikaisesta eksaktista tieteestä... Jotta oppimme todella vaikut-
taisivat ns. moraaliin sääntöihin eli vilpittömyyden, puhtauden, itsekiel-
tämyksen, rakkauden yms. ihanteisiin, meidän on tehtävä teosofiaa koskeva
tieto yleiseksi. Ei yksilöllinen ja päämääräksi asetettu nirvanan saavuttamis-
tarkoitus, mikä on ainoastaan suurta ja häikäisevää *itsekkyyttä*, vaan itseuhra-
us lähimmäisemme johtamiseksi oikealle polulle ja mahdollisimman monen
kansaolentomme hyödyttäminen sillä tekee ihmisestä todellisen teosofin.¹

21. Osaston jäsenet eivät sen vuoksi laiminlyö Teosofisen Seuran ekso-
teerisia osastoja, vaan heidän toivotaan valavan niin paljon voimaa teosofi-
seen työhön kuin voivat. Vaikka kaikki eivät voi olla opettajia, kuitenkin jo-
kainen voi tutustua teosofisiin oppeihin ja levittää niitä tiedonhaluisille. "Ko-
ko seurassa tuskin on ketään teosofia, joka ei kykenisi tehokkaasti auttamaan
sitä oikaisemalla ulkopuolisten virheellisiä käsityksiä, ellei hän itse tee ajatuk-
sia tunnetuiksi." Niiden, jotka eivät tee mitään, ei koskaan pitäisi arvostella
aatetta edistävien jäsenten pyrkimyksiä, vaan kaikkia pitäisi rohkaista ja aut-
taa niin paljon kuin mahdollista, vaikka tuo apu rajoittuisikin olosuhteiden
vuoksi pelkkään rohkaisuun. Kaikki vakavasti tehty työ teosofian hyväksi
kantaa hyvää hedelmää, eikä ole väliä, kuinka sopimattomaksi se voi osoittau-
tua niiden jäsenten silmissä, jotka ovat asettaneet itselleen ja jokaiselle muulle
vain yhden määrätyn toimintasuunnitelman.

Lisäsääntöjä tehdään, jos pakottavaa tarvetta ilmenee.

ORGANISAATIO

Tehtävät tiedonannot lähetetään eteenpäin Euroopassa suoraan H. P. Blavats-
kylla; Amerikassa kaikki ilmoitukset lähetetään suoraan William Q. Judgen
[19] kautta, P.O. Box 2659, New York, U.S.A.; ja kaikki Amerikan osaston
jäsenten kysymykset H. P. Blavatskylle on lähetettävä mainitulle William Q.
Judgelle ja niissä pitää olla mainittuna jäsennumero, joka on osastoonpääsyto-
distuksessa. Koska jotkin varhaisimmat pääsytodistukset lähetettiin ilman tätä
viitenumeroa, jokaisen jäsenen, jolta puuttuu tällainen numero, on pyydyttävä

---

¹ Tämä Maha-Chohanin kirje on varmaankin tärkein kirje opettajilta. Sen alussa on
lyhyt selostus: ”Lyhennetty versio Chohanin T. S:ää koskevasta näkemyksestä hänen
omin sanoin niin kuin hän sen viime yönä antoi. Oma kirjeeni, vastaus kirjeeseen,
seuraa pian. – K.H.” Ks. C. Jinarajadāsan toimittamia Viisauden Mestarien kirjeitä,
Ensimmäinen sarja, s. 7–8. – Toim.

se välittömästi. William Q. Judge on valtuutettu vahvistamaan ohjesäännöt harkintansa mukaan siitä menetelmästä, jota käytetään Amerikassa tiedonantojen, kysymysten ja vastausten lähettämisessä samoin kuin avustajien nimityksessä.

Lontoossa joulukuun 14 pnä 1888 (Allekirjoitus) H. P. B.

[Vuoden 1889 jälkipuoliskolla H. P. B. osoitti seuraavan ilmoituksen esoteristeille:]

T.S.E.O. *Ehdottoman yksityinen ja luottamuksellinen*

Olen saanut seuraavan kirjeen lähetettäväksi osaston kaikille jäsenille.

William Quan Judge
H. P. B:n siht.

Esoteerinen osasto
[T. S:n sinetti]

17 Lansdowne Road, London
Marraskuun 29. pnä 1889

H. P. Blavatsky

Esoteristeille

Niin kuin joku näkee kasvojensa virheet peilistä katsomalla, samoin on loistavan kuvan pelkkä esittäminen teille todellisista, edistyneistä esoteristeista paljastanut vilpittömille joukossanne omat vajavuutenne. Paljastus on niin vaikuttava, että jotkut E. O:n parhaista jäsenistä ovat tarpeettoman hätäisesti tahtoneet katkaista yhteytensä ja hypätä ”polulta”. He eivät tienneet, että jos heidän joukossaan oli joku, joka ruumiillisti itsessään kuvatun ihanteen, minun velvollisuutenani olisi jättää opettajan tuoli hänelle. Sillä olisi äärimmäisen röyhkeää minun taholtani vaatia niin monien hyveitten omaamista. Se, että *mestareilla* on heidän vastaavien luonteittensa mukaisesti *bodhisattvisen* kehityksen vaiheissa sellaisia *paramitoja*, takaa heille oikeuden kunnioitukseemme opettajinamme. Meidän jokaisen päämääränämme pitäisi olla pyrkimys luontomme koko voimalla seurata ja jäljitellä heitä.

Vetäkää eronpyyntönne sitten takaisin, te vilpittömät, jotka häikäistyitte Mestarin kirjeen esittämän ihanteen vuoksi ja vajavuutenne vaivaamana valitsitte väärän keinon vetäytymiselle. Tämä on rohkeuden vastakohta. Yrittäkää tajuta, että edistyminen tapahtuu askel askeleelta, ja jokainen askel saavutetaan [20] sankarillisin ponnistuksin. Eroaminen tarkoittaa arkuutta tai epätoivoa. ”Ei kukaan, oi Lanoo, tule Arhaniksi siinä syntymässä, jolloin sielu ensi kerran alkaa ikävöidä lopullista vapautustaan.” (*Hiljaisuuden ääni*, s. 55.)

Lukekaa nuo sanat ja muistakaa ne. ”Ja jos hän kaatuu, ei hän silloinkaan kaadu turhaan; viholliset, jotka hän viime taistelussa tappoi, eivät palaa elämään hänen seuraavassa syntymässään.” (Sama, s. 56.) Voitettut intohimot, kuten tapetut tiikeritkään, eivät voi enää kääntyä repimään sinua. Olkaa siis toiveikkaita, älkääkää epätoivoisia. Joka aamu herätessänne yrittäkää elää päivän läpi *korkeamman itsenne* kanssa sopusoinnussa. ”Yrittäkää” on taistelu-huuto, jonka opettajat opettavat jokaiselle oppilaalle. Mitään muuta teiltä ei odoteta. *Se joka tekee parhaansa, tekee kaiken mitä voidaan pyytää.* On hetki, jolloin jopa Buddha lakkaa olemasta syntiä tekevä kuolevainen ja ottaa ensimmäisen askeleen kohti buddhuutta.

Vastatakseni siis pelokkaiden esoteristien minulle useissa kirjeissä esittämiin selviin kysymyksiin sanon, että vaikka luultavasti kukaan teistä ei voi saavuttaa tässä syntymässä tätä täydellistä (buddhuuden) ihannetta, kuitenkin jokainen teistä voi alkaa astua ”aryashtanga-margaa”.¹ Pelkäätekö *paramitoja*? Ihminen voi olla kärsivällinen, ystävällinen ja tunnollinen tulematta heti kuningas Harichandraksi. ”Kuusitoista paramitaa eivät ole ainoastaan pappeja ja joogea varten”, kuten sanottu, vaan tarkoittavat malleja kaikkien tavoitella; ei pappi eikä joogi, ei chela eikä mahätma koskaan saavuta kaikkia heti. Lisäksi se ajatus, että *synnintekijöitten* ja *pyhimysten* toivotaan astuvan *polulle*, on esitetty painokkaasti *Hiljaisuuden äänessä*, s. 55-6, missä sanotaan, että ”ei keltään vasta-alkajaltakaan voida koskaan kieltää oikeutta astua polulle, joka johtaa taistelukenttää kohti”.

Lukekaa ”*Ääntä*”, toistan. Se kirjoitettiin ja omistettiin teille mestarien erikoismääräyksistä. Siitä tulette löytämään kaikki kysymyksenne ennakoitui-
na ja vastattuina.

Veljellisesti teidän
H. P. B.

Huom.! – *Paramitat* ovat yliluonnollisia hyveitä. – W.Q.J.

---

¹ Jaloa kahdeksanosaista polkua. – Toim.

[21]

[Tri Archibald Keightleyn kirjoittama ”Lupauksen merkitys”
(s. 21–25) on julkaistu syyskuun 1888 *Luciferissa*.]

LUPAUKSEN MERKITYS

On arveltu, että T. S:n erään okkulttisen loosin jäsenten pitäisi ymmärtää mahdollisimman hyvin sen lupauksen merkitys, jonka he aikovat antaa. Aina-kin niiden, jotka ovat aikaisemmin allekirjoittaneet lupauksen, pitäisi selittää niille, jotka ovat aikeissa tehdä sen, kaikki mitä he ymmärtävät tämän lupauksen merkitsevän ja sen allekirjoittamisen tuovan mukanaan.

Lupaus kuuluu seuraavasti:

- ”1) Lupaan yrittää tehdä teosofiasta elävän tekijän omaan elämääni.
- ”2) Lupaan tukea maailman edessä teosofista liikettä, sen johtajia ja sen jäseniä.
- ”3) Lupaan, etten milloinkaan vastalauseetta kuuntele mitään pahaa, mitä puhutaan teosofiveljistäni, ja että pidättäydyn tuomitsemasta muita.
- ”4) Lupaan alituisesti taistella alemmaa luontoani vastaan ja olla lempeä muitten heikkouksia kohtaan.
- ”5) Lupaan tehdä kaiken voitavani tutkimuksin tai muuten tehdäkseni itseni sopivaksi auttamaan ja opettamaan muita.
- ”6) Lupaan antaa tälle liikkeelle kaiken sen tuen, minkä voin, ajan, rahan ja työn muodossa.

”Tässä auttakoon minua korkeampi itseni.”

On varmasti selvä, ettei tämä ole mikään tavallinen lupaus, sellainen, minkä Teosofisen Seuran jäsenet antavat kevyesti; vaan kyseessä on erityiseen työhön ryhtyminen ja yritys tehdä jotakin erikoista. Tähän viittaavat myös sanat:

”Tässä auttakoon minua korkeampi itseni.”

Nimitys ”korkeampi itse” on viime aikoina esiintynyt varsin usein, ainakin Teosofisen Seuran piirissä. Niille, jotka ovat tutkineet sanojen merkitystä, on heti ilmeistä, että ”valan vannominen” kristittyjen tavanomaiseen tapaan ei ole yhtään niin vakavaa kuin lupaus ”korkeamman itsen” läsnä ollessa.

”Korkeampi itse” ei sitä paitsi ole mikään ihmisen ylevöitynyt olemuspuoli, jonkinlainen henkistynyt ”persoonallisuus”. Se on universaalinen ja toiseton, ja siinä mielessä sanonta ”*minun* korkeampi itseni” näyttää epäonnistuneelta. Mutta jokainen ihminen on, vaikkapa heikostikin, korkeamman itsen ilmennys ja sen johdosta, että jiva, monadi, on yhteydessä toisettomaan ”korkeampaan itseen”, on mahdollista käyttää tätä nimitystä. Mitä tämä pyyntö sitten tarkoittaa?

Ihminen, joka antaa tämän lupauksen oikeassa hengessä, kutsuu Sitä [22] luokseen pyytäen Siltä kaikkea apua ja siunausta. Halutessaan kovasti Sen suojelua hän (vaikka Se itsessään on piilevänä ja passiivisena) asettuu niiden aktiivisten ja hyvää tekevien voimien suojaan, jotka ovat ehdottoman korkeamman toisettoman itsen suoranaisia säteitä.

Mutta jos ihminen antaa tämän lupauksen ja pettää korkeamman itsensä, hän joutuu alttiiksi kaikelle pahalle ja *aiheuttaa sen itselleen*. Niinpä siis sen, joka pysyy lupaukselleen uskollisena, ei tarvitse pelätä mitään; mutta sen, joka ei usko voivansa pitää lupaustaan sen annettuaan, on paras luopua siitä ja jättää okkultismi sikseen.

Tämän lupauksen rikkominen ei siis voi aiheuttaa rangaistusta ”korkeammalle itselle”, mutta se voi vaikuttaa ihmisyksilöön. ”Korkeampi itse” on kuolematon, mutta monadi on olemassa erillisenä yksilönä vain manvantaroksen aikana, ja sen ympärille muodostuu erilaisia persoonallisuuksia. Tämä ruumiillistuu jokaisessa uudessa syntymässä, eikä sitä ainoastaan voida rangaista, vaan rangaistaan tällaisen lupauksen rikkomisesta. Kun se on kehittynyt riittävän pitkälle voidakseen nähdä korkeamman itsen säteilevän valon ja halutakseen elää siinä, lupauksen rikkominen on omiaan viemään tilaan, missä tämän valon on mahdotonta valaista monadia ja edes saavuttaa sitä.

Niinpä siis kaikki ihmiset kohtaavat luonnossa kaksi voimaa. Toinen niistä on aktiivinen ja hyvää tekevä, ja sen apua anotaan suoranaisesti tällä lupauksella; toinen on aktiivinen, mutta vahingollinen, ja sitä edustavat olennot, joiden etujen mukaista on torjua lupauksen täyttäminen ja estää Teosofisen Seuran työtä. Huomaamme tämän selvemmin tietäessämme, että lupaamme *olla* aktiivisia emmekä ainoastaan yrittää olla sitä.

Lisäksi maan päällä ja lihassa samoin kuin astraalivalossa on voimia, jotka haluavat estää tämän lupauksen toteuttamista. Jotkut niistä toimivat tietoisesti tällä tavoin, toiset taas siksi, että ne pakotetaan tuohon tietoiseen toimintaan, ilman että ne kuitenkaan tietävät mitään syystä tai voimasta, joka niitä siihen pakottaa.

Meidän on yritettävä ”tehdä teosofiasta elävä tekijä omaan elämäämme”. Ennen kuin voimme sitä *yrittää*, puhumattakaan siitä, että *tekisimme* sen todella, meidän on ensin ymmärrettävä, mitä teosofia on, ja määriteltävä itsellemme, mitä me yksilöllisesti tarkoitamme teosofialla. Juuri tämä määrittely, sen puuttuminen, ja yleensä tietämättömyytemme on tähän asti estänyt meitä toteuttamasta tätä pyrkimystä. Tässä ei tarvitse sanoa mitään Teosofisesta Seurasta eikä siitä hyödystä, mikä sille koituisi, jos vaikkapa pienikin osa sen jäsenistä todella tekisi teosofiasta elävän tekijän omaan elämäänsä. Hyvin harvat tekevät sen, ja on liiankin totta, ettei Teosofisen Seuran jäsen välttämättä ole teosofi. Mutta ne, jotka antavat tämän lupauksen, eivät tyydy jäämään seuran nimellisiksi jäseniksi, vaan todella pyrkivät olemaan teosofeja. Ja siksi on välttämätöntä, että kaikki saisivat tietää, mitä teosofi on ja mitä itse kunkin on tehtävä saattaakseen teosofian *eläväksi* tekijäksi elämäänsä.

Negatiiviseksi määritelmäksi mikään ei sovi paremmin kuin se, mikä oli [23] marraskuun 1887 *Luciferissa*.

”Se, joka ei käytännössä toteuta altruismia; se, joka ei ole valmis jakamaan viimeistä suupalaansa itseään heikomman tai köyhemmän kanssa; se, joka kieltäytyy auttamasta lähimmäistään, kuuluipa tämä mihin rotuun, kansakuntaan tai uskontoon hyvänsä, milloin ja missä tahansa hän tapaakin kärsimystä, ja joka on kuuro ihmisten kurjuudelle; se, joka kuuntelee viattoman ihmisen parhaamista, olipa kyseessä teosofiveli tai joku muu, eikä puolusta häntä niin kuin itseään – ei ole teosofi.”

Mutta tähän määrittelyyn liittyy myös positiivinen puoli. Ei riitä pelkäämistään se, että pidättyy tekemästä sitä, mikä tässä määritelmässä on tuomittu. Kielteinen puoli on myös hyödytön niille, jotka tekevät tämän lupauksen – eikä ainoastaan hyödytön, sillä siihen sisältyy itse asiassa tämän lupauksen rikkominen. Lupaus vaatii, ettei ihminen, joka sen antaa, ainoastaan pidättäytyä tekemästä pahaa, vaan että hän toimii *ehdottomasti* altruistisesti ja puolustaa jokaista viatonta ihmistä samalla tavoin kuin itseään.

Monet saattavat olla niin värättömiä, etteivät loukkaa lupauksen ja määritelmän kielteisiä kohtia vastaan; mutta harvassa ovat ne, jotka ovat luonteeltaan riittävän myönteisiä ollakseen paitsi rikkomatta näitä kohtia vastaan, mutta jotka myös toimivat vastakkaisella suunnalla. Sillä tärkeintä ei ole se, että ”minä en tee”, vaan ”minä teen”. Jonkin verran voimaa tarvitaankin siten persoonattomuuteen, jota on kahdenlaista, negatiivista ja positiivista. Negatiivisella puolella tarvitaan voimaa vastustamaan perinnöllisyyden ja kasvatuksen voimia sekä ehkäisemään tässä ja muissa ruumiillistumisissa hankittujen viettien ja tottumusten vaatimuksia. Vielä suurempaa voimaa tarvitaan kuitenkin nollapisteen ylittämiseen ja uusien viettien ja tottumusten luomiseen keskellä elinolosuhteita ja ajatustottumuksia, jotka ovat rajusti uuden luomistyön vastaisia. Ja näyttää siltä, että voimaa tarvitaan niin, että paholaisen pyrkimysten voittaminen ja jumaluuteen kasvaminen olisi mahdollista. Ja jos tarkastelemme tätä lupautta yleensä, se näyttää olevan ihailtava väline edellä olevan määritelmän huomioon ottaen, jos haluaa löytää itse kunkin heikot kohdat ja käydä niiden kimppuun. Lupaus pakottaa meitä miehinä ja naisina pidättymään toimimasta ja ajattelemasta jokapäiväisessä elämässämme siten kuin tähänastisen kasvatuksen perusteella olemme tottuneet. Ellemme tee siten, teosofiasta ei tule elävää tekijää elämäämme. Ja vielä enemmän, kun olemme sitoutuneet tähän vaikeaan tehtävään, positiivinen puoli tulee näkyviin ja meille kerrotaan, että meidän on tehtävä muita yhtä vaikeita asioita – muuten me emme ole teosofeja.

Lupauksen toinen kohta osoittautuu kompastuskiveksi monelle Teosofisen Seuran haalealle jäsenelle. Monet saattavat täysin yhtyä Teosofisen Seuran päämääriin, sikäli kuin he käsittävät ne, mutta olla myös täysin eri mieltä, kun kyseessä ovat seuran johtajat ja heidän työtapansa. Eivätkä he ainoastaan ole eri mieltä, vaan ovat avoimesti tai salaa vihamielisiä näitä johtajia ja monia jäseniä kohtaan. Ei hyödytä kieltää itseltämme, etteikö näin olisi tapahtunut ja valitettavasti saattaa vielä tapahtua. Me toimimme ”universaalisen veljeyden” hyväksi [24] ja olemme riidoissa lähimpien naapuriemme kanssa. Tähän sitten lupaudumme panemaan lopun ja poistamaan luonteistamme tuon taipumuk-

sen. Siten kohdalla 2 on erityinen, yleisistä olosuhteista nouseva yhteys tiettyihin henkilöihin.

Herää luonnollisesti kysymys: ”Mitä jokin Teosofinen Seura hyödyttää tällaisine päämäärineen, kun se koostuu niin erilaisista elementeistä.” Ja vielä: ”Onko seura yhtenäinen ja onko sillä selvää päämäärää, joka tekisi *sittä* elävän voiman yhteiskunnassa, joka sitä ympäröi?” Tämä analogiahan on olemassa, ja seura on yksilö muitten seurojen keskuudessa aivan samoin kuin ihmiset ovat yksilöitä. Ja korostettakoon tässä sitä, ettei jonkin tietyn ryhmän voima ole sen yksikköjen yhteenlaskettu voima, vaan ryhmällä on niistä riippumaton oma yksilöllinen voimansa. Tämän havaitsemiseksi tarvitsee vain tutkia metalliseosten kemialla. Jos katsomme sitten seuraa, ei näytä siltä, että sen voima olisi peräisin sen yksilöitten yhteisestä pyrkimyksestä ja toiminnasta. Sillä on kuitenkin suuri tarkoitus, ja sen hyväksi tietty määrä uskollisia jäseniä on uhrannut kaiken vallassaan olevan. Heidän joukossaan seuran perustajat ja nykyiset johtajat ovat huomattavina esimerkkeinä. Seurauksena on, että seura jatkaa olemassaoloaan eksoteerisesti. Mutta seuran jatkuva olemassaolo ei riipu yksinomaan näiden muutamien yksilöiden ponnistuksista, vaan kaikkien niiden perimmäisestä vaikutuksesta, joiden ohjauksessa seuran perustivat sen nykyiset johtajat, ja viisauden mestarien huolenpidosta seuran perustamisen jälkeen.

Kolmas kohta antaa monelle aiheita saivarteluun, kun otetaan huomioon seuran nykyinen järjestysmuoto. On sanottu, ja näyttää siltä, että näin onkin oikein sanoa, että tosi teosofit voivat täysin vapaasti tuomita teon, mutta eivät tekijää. Tämän erotuksen tekemisen havaitaan kuitenkin olevan elämässä hyvin vaikeaa. *Valoa tielle* varoittaa myös pyrkijää samankaltaisuuden itseoi-keutuksesta, ”sillä se likainen puku, jonka koskemista kavahdat, on ehkä ollut eilen omasi, voi olla huomenna omasi”. Niinpä ne, jotka antavat tämän lupauksen, kohtaavat tässä monimutkaisen vaikeuden (sillä elämässä teko ja tekijä liittyvät kiinteästi toisiinsa), elleivät he ole oppineet tarkkailemaan ja tulkitsemaan asioita tasolla, joka on nykyisin useimpien ihmisten saavuttamattomissa. Ja vaikka tämä kyky on nykyisin saavuttamaton, se on joka tapauksessa se, mihin teosofeiksi yrittävien on pyrittävä. Voimme ainakin panna suitset suuhumme ja yrittää tehdä samoin mielellemme ja siten pitäytyä ”tuomitsemasta muita”. Ajatuksessa tapahtuva toisen tuomitseminen näyttää nimittäin pahemmalta kuin fyysinen puhe, sillä ainakin ”tuomarissa” se on moraalisen raukkamaisuuden muoto. Ja tässä onkin saivartelun paikka. Sillä elleemme ota huomioon edellä mainittua *Luciferin* määritelmää, niin lupauksen antaneet voivat olla sitä mieltä, etteivät heidän kanssaihmisensä ole ”teosofiveljiä”, mistä syystä on laillista arvostella ja tuomita heitä. Jos siis voidaan selvästi todistaa, että joku on rikkonut mainittua määritelmää, voisi olla mahdollista saada vapautus lupauksesta ”olla kuuntelematta vastalauseetta mitään pahaa, mitä heistä puhutaan”. Mutta määritelmä päättyy sanoihin: ”olipa kyseessä teosofiveli tai kuka muu tahansa” ja yhtyy lainomaiseen toteamukseen, joka tosin otetaan kovin harvoin [25] huomioon, että ihminen on syytön siihen asti, kunnes hänet on todettu syylliseksi. Epäluulo on vaarallinen vieras suo-

jeltavaksi, ja meidän on lopuksi todettava, että on paras noudattaa kehotusta: ”Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi.”

Neljännessä ja viidennessä kohdassa toteutetaan päätökset, jotka tähtäävät suoraan kaikkeen siihen, mikä taistelee teosofiaa vastaan ja sitä vastaan, että se muodostaa elävän tekijän ihmisten elämässä. Tässä mielessä kohta 6 on myös edellisen täydentäminen. Mutta kyky auttaa ja opettaa muita on löydettävissä vain elämän yhteishengestä, joka on ehdottoman tasa-arvon henki, ja siitä, että teosofille jokainen ihminen on opettaja.

Kohta 6 on kaiken edellä olevan vahvistus, mutta esittää sen täsmällisemmin.

Ennen kuin tämä lupaus tehdään, kaikkien, jotka haluavat sen antaa, on siis ennen lupautumistaan työhön ja toimintaan teosofian hyväksi välttämättä varmistuttava huolellisesti siitä, mitä teosofia todella on. Onko teosofia sama kuin Teosofinen Seura? Jos se ei ole, pitäisikö sen olla? Pyrinkö tekemään sen siksi? Lupautumalla työhön sen puolesta olenko lähiaikana tai kaukaisessa tulevaisuudessa, tässä tai jossakin tulevassa ruumiillistumassa odottava palkkiota? Näyttäisikö siltä, että ensimmäinen vaatimus olisi pyrkiä ”tuntemaan itsensä”.

Tällaista lupausta ei saa antaa kevyesti eikä tunneherkkyyden vallassa. Se on annettava siinä mielessä, että on vakavasti päättänyt yhä paremmin täyttää sen vaatimukset, maksoi mitä hyvänsä. Vaaraan antautuu se, joka antaa sen ajattelemattomassa hengessä tutkimatta, mitä se todella tarkoittaa ja ilman aikomusta viedä päätökseen elämänsä korkeinta tarkoitusta.

On välttämätöntä tutkia, merkitä, oppia ja sisimmässään sulattaa ne totuudet, jotka ovat teosofiassa, ja sitten ehkä joskus valkenee päivä, jolloin kaikki ihmiset ovat kuin veljiä ja yleinen veljeys on todellisuus ja olemassaolon opas.

LUPAUKSEN ANTANUT

HUOMAUTUS

On selvästi ymmärrettävä, että tämä koulu on täysin erillään Teosofisen Seuran eksoteerisesta organisaatiosta eikä sillä ole mitään virallista yhteyttä siihen.

[27]

EHDOTTOMAN YKSITYINEN JA LUOTTAMUKSELLINEN

EI KENENKÄÄN JÄSENEEN OMAISUUTTA
 JA PALAUTETTAVA VAADITTAESSA T.I.K:N JOHTAJAN EDUSTAJALLE

OHJE I

VAROITUS KAIKILLE ESOTERISTEILLE

Okkultismissa vallitsee omituinen laki, jonka tuhansien vuosien kokemus on todennut ja todistanut; se on myös ilmennyt lähes kaikissa tapauksissa niinä viitenätoista vuotena, jolloin Teosofinen Seura on ollut olemassa. Niin pian kuin joku lupautuu ”kokelaaksi”, ilmenee tiettyjä okkulttisia seurauksia. Ensimmäinen näistä on se, että kaikki mikä on piilossa ihmisen luonnossa *työntyy esiin*: hänen virheensä, tapansa, ominaisuutensa tai tukahdutetut halunsa, olivatpa ne sitten hyviä, huonoja tai merkityksettömiä.

Esimerkiksi, jos ihminen on turhamainen tai aistillinen tai kunnianhimoinen, joko perimiltään taipumuksilta tai karmallisista syistä, nämä paheet purkautuvat varmasti esiin, vaikka hän olisi tähän asti onnistunut salaamaan ja tukahduttamaan ne. Ne tulevat vastustamattomasti esiin, ja hänen on taisteltava sata kertaa kovemmin kuin ennen, kunnes hän *tappaa* kaikki sellaiset taipumukset itsestään.

Jos hän toisaalta on hyvä, jalo, puhdas ja pidättyväinen tai jos hänellä on jokin tähän asti uinunut, salainen hyve, sekin purkautuu esiin kaiken muun tavoin. Siten sivistynyt ihminen, joka suhtautuu vastenmielisesti pyhimyksen maineeseen ja pukeutuu sen vuoksi naamioon, ei voi salata todellista luonnettaan, oli se sitten alhainen tai jalo.

TÄMÄ ON MUUTTUMATON LAKI OKKULTISMISSA.

Sen vaikutus on sitä selvempi, mitä vakavampi ja vilpittömämpi pyrkijän halu on ja mitä syvemmin hän on tuntenut lupauksensa todellisuuden ja tärkeyden.

Ottakoot kaikki tämän koulun jäsenet tämän varoituksena ja olkoot valppaana; sillä jo kolmen kuukauden aikana, ennen kuin esoteerinen opetus alkoi, useita erittäin lupaavia pyrkijöitä epäonnistui häpeällisesti.

Tämän koulun jokaisen jäsenen on tunnettava läheisesti vanha aksiooma ”tunne itsesi”, mutta harva jos kukaan on ymmärtänyt tämän Delfoin oraakelin viisaan kehotuksen todellisen tarkoituksen. Te kaikki tunnette maallisen sukupunne, mutta kuka teistä on koskaan seurannut kaikkia perinnöllisyyden ketjuja, astraalisia, sielullisia ja henkisiä, jotka tekevät teidät siksi mitä olette? Monet ovat kirjoittaneet ja ilmaisseet halunsa yhtyä korkeampaan minäänsä,

[28] mutta ketkään eivät näytä tuntevan sitä häviämätöntä sidettä, joka yhdistää heidän ”korkeamman minänsä” ainoaan universaaliin ITSEEN.

Kaikkia okkultismin tarkoituksia varten, olivatpa ne sitten käytännöllisiä tai puhtaasti metafyyysisiä, tämän tietäminen on ehdottoman välttämätöntä. Siksi on ajateltu alkaa esoteerinen opetus osoittamalla tämä yhteys eri tahoilla kaikissa maailmoissa: absoluuttisessa, arkkityyppisessä, henkisessä, manasisessa, sielullisessa, astraalisessa ja elementaalisisessa maailmassa. Ennen kuin kuitenkaan voimme päästä kosketuksiin korkeampien maailmojen – arkkityyppisen, henkisen ja manasisen – kanssa, meidän on hallittava seitsemännen, maallisen maailman, alemman prakritin eli *Kabbalan* malkuthin suhteet maailmoihin eli tasoihin, jotka seuraavat sitä välittömästi.

On selvää, että jos ihmiskeholla myönnetään olevan suoranainen suhde noihin korkeampiin maailmoihin, sen elinten ja osien ominaisuudet edellyttävät ihmisorganismin kaikkien osien mainitsemista poikkeuksetta. Totuuden ja luonnon silmissä mikään elin ei ole jalompi tai alhaisempi kuin jokin toinen. Muinaiset kansat pitivät pyhimpänä sitä minkä me yhdistämme häpeäntunteeseen ja vaitioloon: luovia keskuksia, jotka vastaavat kosmoksen luovia voimia.

Esoteristejä varoitetaan sen vuoksi, että elleivät he ole valmiita käsittämään kaikkea totuuden ja luonnollisessa hengessä ja unohtamaan tekopyhydestä johtuvia vääriä sopivuussääntöjä ja kerran jumalaisina pidettyjen alkutoimintojen häpeämätöntä väärinkäyttöä – heidän on parasta olla tutkimatta esoterismia.

ÔM

”ÔM”, sanoo arjalainen adepti, viidennen rodun poika, joka alkaa ja lopettaa tällä tavulla inhimillisen olennon tervehtimisen ja ei-inhimillisiin OLENTOIHIIN kohdistuvan avuksihuuton tai vetoamisensa.

”ÔM-MANI”, mumisee turanilainen adepti, neljännen rodun jälkeläinen; ja tauon jälkeen hän lisää: ”PADME-HÛM.”

Orientalistit ovat kääntäneet tämän tunnetun avuksihuudon erheellisesti: ”Oi jalokivi lootuskukassa.” Sillä vaikka ÔM on kirjaimellisesti ottaen jumaluudelle pyhitetty tavu, PADME tarkoittaa ”lootuksessa” ja MANI on mikä tahansa kallisarvoinen kivi, ei kuitenkaan itse sanoja eikä niiden symbolista merkitystä ole todellakaan ilmaistu oikein.

Tässä idän pyhimmässä kaavassa ei ainoastaan joka tavulla ole tiettyyn päämäärään johtavaa salaista voimaa, vaan koko avuksihuudolla on seitsemän erilaista merkitystä ja se voi saada aikaan seitsemän erilaista tulosta, joista [29] kukin eroaa toisistaan.

Nämä seitsemän merkitystä ja seitsemän tulosta riippuvat siitä intonaatiosta, joka annetaan koko mantralle ja kullekin sen tavulle. Samoin lisääntyy tai vähenee kirjainten numeroarvo riippuen siitä mitä rytmiä käytetään. Oppilas muistakoon, että luku on muodon takana ja luku johtaa ääntä. Luku on ilmeneen maailmankaikkeuden pohjana: luvut ja sopusointuiset suhteet ohjaavat homogeenisen aineen ensimmäisiä erilaistumisia heterogeenisiksi aineosiksi; ja luku ja luvut asettavat rajat luonnon muovailevalle kädelle.

Tuntekaa jokaisen aineosan ja sen ala-aineosan peruseriaatetta vastaavat luvut, oppikaa niiden vuorovaikutus ja käyttäytyminen ilmenevän luonnon salaisella puolella, ja vastaavuuksien laki on opastava teidät keksimään makrokosmisen elämän suurimmat salaisuudet.

Mutta päästäksenne makrokosmiseen teidän on aloitettava mikrokosmista, so. teidän on tutkittava IHMISTÄ, mikrokosmosta – tässä tapauksessa fyysisen tieteen tavoin – induktiivisesti, edeten yksityistapauksista yleisiin. Samalla kuitenkin, koska nuottiavainta tarvitaan eriteltäessä ja pyrittäessä tajuamaan äänen erilaistumien yhdistelmiä, emme saa koskaan kadottaa näkyvistä Platonin menettelytapaa, joka alkaa kokonaisnäkemyksestä ja laskeutuu yleisestä yksityiseen. Tätä menettelyä käytetään matematiikassa, joka on ainoa eksakti tiede meidän päivinä.

Tutkikaamme sen vuoksi ihmistä; mutta jos erotamme hänet hetkeksikin universaalista kokonaisuudesta tai tarkastelemme häntä eristettynä, yhdestä ainoasta näkökulmasta, erossa "taivaallisesta ihmisestä" – maailmankaikkeudesta, jota symboloi Adam Kadmon tai hänen vastineensa jokaisessa filosofiassa – joko päädymme mustaan magiaan tai epäonnistumme yrityksessämme mitä surkeimmin.

Siten mystinen lause "*Om Mani Padme Hum*" oikein ymmärrettynä, sen sijaan että se olisi yhdistelmä melkein tarkoituksettomia sanoja, "Oi jalokivi lootuskukassa", sisältää viittauksen tuohon erottamattomaan yhteyteen ihmisen ja maailmankaikkeuden välillä tulkittuna seitsemällä eri tavalla, ja se on sovellettavissa seitsemällä eri tavalla yhtä moneen ajatuksen ja toiminnan tasoon.

Mistä näkökulmasta sitä tutkimmekin, se merkitsee: "Minä olen se, mikä minä olen"; "minä olen sinussa ja sinä olet minussa." Tässä yhtymässä ja läheisessä yhteydessä hyvä ja puhdas ihminen tulee jumalaksi. Joko tietoisesti tai tietämättään hän tulee saamaan aikaan tai syyttömästi aiheuttamaan seurauksia joita ei voi välttää. Edellisessä tapauksessa, jos hän on vihitty (tietenkin tarkoitetaan ainoastaan oikean käden tien adeptia), hän voi ohjata siunauslistalla tai suojelevaa virtausta ja siten hyödyttää ja suojella yksityisiä henkilöitä ja kokonaisia kansojakin. Jälkimmäisessä tapauksessa hyvästä ihmisestä, vaikka hän on täysin tietämätön siitä mitä tekee, tulee suoja jokaiselle, jonka kanssa hän on tekemisissä.

Tämä on tosiasia, mutta on selitettävä vielä miten ja miksi on näin, ja tämä [30] voidaan tehdä vasta sitten, kun lukujen todellinen vaikutus ja voima äänissä ja tästä syystä sanoissa ja kirjaimissa on tuotu selvästi esiin. Kaava

”*Ôm Mani Padme Hum*” on valittu esimerkiksi, koska sillä on melkein rajaton voima adeptin suussa ja se voi olla tehokas tavallisenkin ihmisen lausumana. Olkaa varovaisia, kaikki te jotka luette tämän: älkää käyttäkö näitä sanoja turhaan tai suuttuneina, ettei teistä itsestänne tulisi ensimmäinen uhri, tai, mikä on pahempaa, ettette saattaisi vaaraan niitä joita rakastatte.

Tavallinen orientalisti, joka koko elämänsä ajan on perehtynyt pelkkiin ulkoisiin seikkoihin, kertoo teille nenäkkäästi ja nauraen sille taikauskolle, että Tiibetissä tämä lause on voimakkain kuusitavuinen loitsu, jonka Padmapânin, tiibetiläisen Crenresin, sanotaan antaneen Keski-Aasian kansoille.¹

Mutta kuka on Padmapâni todellisuudessa? Jokaisen meistä on tunnettava hänet itseksensä, koska vain hän on valmis. Jokaisella meistä on itsessään ”jalokivi lootuskukassa”, kutsuttakoon sitä nimellä Padmapâni, Krishna, Buddha, Kristus tai millä nimellä tahansa, jonka voimme antaa jumalaiselle itsellemme. Eksoteerinen kertomus on seuraava:

Sanotaan, että ihmisen luomisen hetkellä korkein Buddha eli Amitâbha lähetti ruusunpunaisen valonsäteen oikeasta silmästään. Säde lähetti itsestään sävelen ja siitä tuli Padmapâni bodhisattva. Sitten jumaluus antoi vasemmasta silmästään virrata sinisen valonsäteen, joka ruumistuttuaan kahteen Dolmaneitsyeeseen saavutti voiman valaista elävien olentojen mieliä. Amitâbha kutsui tätä yhdistelmää, joka heti otti asuntonsa ihmisessä: ”*Ôm Mani Padme Hum*” (”Minä olen jalokivi lootuskukassa ja tahdon pysyä siinä.”). Sitten Padmapâni, ”lootuksessa oleva”, vannoi tekevänsä työtä lakkaamatta, kunnes saisi ihmiskunnan tuntemaan hänen läsnäolonsa itsessään ja olisi siten pelastanut sen jälleensyntymisen kurjuudesta. Hän vannoi suorittavansa työnsä ennen kalpan loppua lisäten toivovansa, että jos hän epäonnistuisi, hänen päänsä saisi murskaantua lukemattomiksi palasiksi. Kalpa päättyi, mutta ihmiskunta ei tuntenut häntä kylmässä, pahassa sydämessään. Silloin Padmapânin pää särkyi ja hajosi tuhansiksi palasiksi. Säälin valtaamana jumaluus yhdisti kappaleet jälleen *kymmeneksi* pääksi, kolmeksi valkoiseksi ja seitsemäksi erivärisiksi. Ja siitä päivästä lähtien ihminen on ollut täydellinen luku eli KYMMENEN.

Tähän allegoriaan sisältyy niin nerokkaasti ÄÄNEN, VÄRIN ja LUVUN voima, että siihen kätkeytyy todellinen esoteerinen merkitys. Ulkopuoliselle se on kuin yksi monista tarkoituksettomista luomiskertomuksista, mutta se on täynnä henkistä ja jumalaista, fyysistä ja maagista merkitystä. Amitâbhasta – *värittömydestä* eli *valkoisesta loistosta* – syntyy prisman seitsemän erilaistunutta väriä. Jokainen näistä lähettää vastaavan sävelen muodostaen *sävelasteikon* seitsemän säveltä. Samoin kuin geometria matemaattisista tieteistä on erityisesti [31] yhteydessä arkkitehtuurin ja myös – edetessään universaali-seksi – kosmogonian kanssa, niin, koska pythagoralaisen neliluvun eli tetraktyksen kymmenen jod-kirjainta pantiin symboloimaan makrokosmosta, mik-

¹ Katsokaa *Salainen Oppi*, Osa II, s. 200–202.

rokosmos eli sen kuva, ihminen, oli myös jaettava kymmeneen pisteeseen. Siitä on luonto itse huolehtinut, kuten tulemme näkemään.

Mutta ennen kuin tämä väite voidaan todistaa ja makro- ja mikrokosmoksen väliset täydelliset vastaavuudet osoittaa, muutamat selittävät sanat ovat tarpeen.

Oppilaan, joka haluaa tutkia esoteerisia tieteitä niiden kaksinaisessa tarkoituksessa eli a) osoittaa, että ihminen on henkiseltä ja fyysiseltä olemukseltaan sama kuin sekä absoluuttinen periaate että jumala luonnossa; ja b) osoittaa, että hänessä on mahdollisuuksina samat voimat, jotka ovat luonnon luovissa voimissa – on välttämättä tunnettava ensin täydellisesti vastaavuudet värien, äänien ja lukujen välillä. Kuten edellä on sanottu, kaukaisen idän pyhä kaava ”*Om Mani Padme Hum*” on omiaan selvittämään parhaiten aloittelijalle näiden vastaavuuksien lajit ja toiminnot.

Sanon uudestaan, että ne, jotka tuntevat itsensä liian paljon aikamme lapsiksi lähestyäkseen monia mysteereitä, jotka on paljastettava todella kunnioitavassa hengessä, vaikka viitataan sellaisiin asioihin ja kohteisiin, joita pidetään nykyaikana sopimattomina ja, käyttäkseni oikeaa ilmaisua, *säädttöminä* – luopukoot he heti näistä opetuksista. Sillä minun on käytettävä sellaisia ilmauksia ja viitattava etenkin alussa sellaisiin ihmisruumiin salaisimpiin elimiin ja toimintoihin, että niiden pelkkä mainitseminen on epäilemättä saava aikaan joko inhontunteita ja häpeää tai halveksivaa naurua.

Nuo tunteet ovat poikkeuksetta johtaneet symboleista ja uskonnoista kirjoittavien sukupolvien aina Kircherin päivistä alkaen aineellistamaan jokaisen luonnollisen vertauskuvan ja käsitemerkin epäpuhtaissa ajatuksissaan ja lopulta esittämään kaikki uskonnot kristinusko mukaan luettuna fallisena palvelontana. On aivan totta, että aina Pythagoraan ja Platonin ajoista asti eksoteeriset kultit alkoivat turmeltua, kunnes ne alensivat symboliikan seksuaalisen palvelonnan mitä häpeällisimmäksi *käytännöksi*. Tästä johtuu se kammo ja halveksunta, jolla jokainen tosi okkultisti ajattelee niin kutsuttua persoonallista jumalaa ja kirkkojen – olivatpa ne sitten pakanallisia tai kristillisiä – eksoteerista ritualistista palvelontaa. Mutta Platonin aikana ei ollut näin. Todellisten hierofanttien vainoaminen ja ihmisen ajatukset puhdistavien mysteerien lopullinen lakkauttaminen johtivat tantriseen sukupuolipalvelontaan ja jumalaisen totuuden unohtamisen seurauksena MUSTAAN MAGIAAN, joko tietoiseen tai muunlaiseen.

Tästä aiheesta on kirjoitettu lukuisia teoksia, varsinkin vuosisatamme viimeisellä puoliskolla. Jokainen oppilas voi tutustua sellaisiin teoksiin kuin

Payne Knightin, Higginsin, Inmanin ja Forlongin teokset ja lopulta Hargrave Jenningsin *Phallicism* ja Allen Campbellin *Phallic Worship*. Kaikki perustuvat [32] kyllä tosiasioihin, mutta kaikkien lopulliset johtopäätökset ovat virheellisiä ja vääriä.

Edellä olevat sanat on osoitettu oppilaille, jotta he – tietäen kuinka katke-ria jotkut okkultistit ovat jokaisessa symbolissa fallismia näkeviä materialistisia ajattelijoita ja lihallistavia kirkkoja kohtaan – eivät heti alussa loikkaisi siihen päätelmään, ettei loppujen lopuksi okkulttisella tieteelläkään ole muuta kuin sukupuolinen perusta. Mies ja nainen ovat fyysiseltä puoleltaan ja ruumiilliselta kuoreltaan vain korkeampia eläimiä, ja heidän eri ruumiinosiinsa on tarvittaessa viitattava oppilaalle ymmärrettävin nimin. Ihmiskunnan nykyisen lisääntymisen aikana kuitenkin käsitys epäpuhtaista teoista, jotka liitetään joihinkin näistä elimistä, ei sodi sitä tosiasiaa vastaan, että jokainen tuollainen elin on kehittynyt suorittamaan kuutta toimintoa kuudella eri toiminnantasolla ja sen lisäksi tuota seitsemättä, alinta ja puhtaasti maallisinta toimintoa fyysisellä tasolla. Tämä riittääköön johdannoksi siihen, mitä seuraa.

Kuten olen jo sanonut, Padmapânia – jalokivi (eli henkiminuus) lootuksessa eli kaksineuvoisen ihmisen symboli – koskevassa allegoriassa luvut 3, 4, 7, 10 yhdistäessään *yksikön*, ihmisen, ovat merkittävät. Oppilaan edistymisen okkultismissa riippuu näiden lukujen merkityksen ja voiman täydellisestä tuntemisesta ja käsittämisestä erilaisine ja monimuotoisine yhdistelmineen ja niiden keskinäisine vastaavuuksineen äänten (eli sanojen) ja värien eli liikuntanopeuksien kanssa (vastaten luonnontieteissä värähtelyjä). Sen vuoksi meidän on aloitettava ensimmäisestä sanasta ÔM eli ÂUM. ÔM on ”sokea”. Lause ”Ôm Mani Padme Hum” ei ole kuusi- vaan seitsentavuinen lause, koska ensimmäinen tavu on kaksinkertainen oikein äännettäessä ja perusolemukseltaan kolminkertainen Â-UM. Se edustaa ikuisesti salattua alkuperäistä, kolmiyhteistä erilaistumista, YHDESSÄ absoluutissa (ei yhdestä absoluutista), ja sen vuoksi sitä symboloi metafyyysisessä maailmassa luku 4 eli tetraktys. Se on yksikkösäde eli âtma.

Âtmaa, tuota korkeinta henkeä ihmisessä, kutsutaan yhdessä buddhin ja manaksen kanssa ylemmäksi kolmioksi eli kolminaisuudeksi. Tätä kolmiota ja sen neljää alempaa inhimillistä prinssiippiä ympäröi lisäksi aurinen ilmapiiri, kuten munanruskuaista (tulevaa alkiota) ympäröi valkuainen ja kuori. Niinpä toisten tasojen korkeammat olennot havaitsevat jokaisen yksilön enemmän tai vähemmän loistavana soikeana kehänä.

Osoittaaksemme oppilaalle täydellisen vastaavuuden kosmoksen, maailman, planeettaolennon tai synnissä siinneen maan lapsen synnyn välillä tarkempi ja selvempi kuvaus on tarpeen. Fysiologiaan perehtyneet ymmärtävät sen paremmin kuin muut.

Kukapa luettuaan *Vishnu*- tai muun *Purânan* ei tuntisi eksoteerista allegoriaa Brahmân (miesnaisellinen) synnystä maailmanmunasta, hiranyagarbhasta, jota ympäröi seitsemän piiriä tai mieluummin tasoa, joista tulee

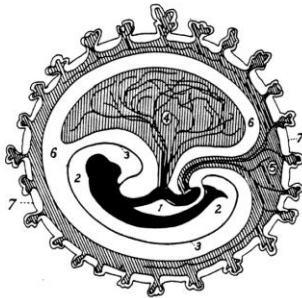
[33]

PIIRROS 1

PIIRROS 2

PIIRROS 3

1. *Sikiö*
2. *Amnion-vesi*, jossa sikiö kelluu.
3. *Amnion*; sikiökalvo ympäröi sikiötä ja sisältää amnionvettä.
4. *Ruskuaispussi* eli keltuaispussi, joka sisältää keltuaisen, varhaissikiön ravinnonlähteen.
5. *Allantois* (sikiökalvo), rakkula, joka lähtee sikiön raajoista ja levittäytyy läpi koko munasolun sisäosan.
6. *Väli* munasolun ulomman kuoren ja amnionin välillä, missä on naparakkula ja allantois.
7. *Chorion* eli valeamnion, joka muodostuu munasolun ulommasta kerroksesta.

Piirros 1 kuvaa munasolua ennen kuin amnion ja chorion ovat täysin havaittavissa; sikiökalvo (5) on myös kehittymässä ensi vaiheissa.

Piirros 2: Sikiökalvo levittäytyy läpi välitilan (6); tässä ruskuaispussi on huomattavan kutistunut. Numerot 3 ovat ulkonemia, jotka muodostavat amnionin.

Piirros 3 esittää ruskuaispussin vielä enemmän kutistuneena. Sikiökalvo on täysin levittäytynyt amnionin ja chorionin (valemnionin) väliin, viime mainitun seiniä vasten; chorion on kasvanut haarautuneen lisäkkeen muotoon kohdun limakalvon aineeksi. Myöhemmässä vaiheessa viime mainittu muodostaa istukan.

[34] muodon ja aineen maailmassa seitsemän ja neljätoista lokaa; lukujen seitsemän ja neljätoista tullessa esiin aina tarpeen vaatiessa.

Paljastamatta salaista erittelyä hindut ovat ikimuistoisista ajoista alkaen verranneet maailmankaikkeuden samoin kuin auringon kohtua naisen kohtuun. Ensin mainitusta on kirjoitettu. ”Sen kohtu on laaja kuin Meru”, ja

”sen ontelot täyttävissä vesissä uinuvat tulevat mahtavat valtameret ja mantereet, järvet ja vuoret, tähdet, planeetat, jumalat, demonit ja ihmiset.”

Sisemmältä ja ulommalta kuoreltaan se muistutti kookospähkinää, jonka sisus on pehmeää massaa ja jota ympäröi kuori ja kaarna. ”Mahtava kuin Meru”, sanovat tekstit.

Meru oli sen amnion ja muut vuoret olivat sen chorion.

lisää *Vishnu Purānan* säe.¹

Ihminen syntyy samalla tavoin äitinsä kohdussa. Kuten eksoteerisissa kertomuksissa Brahmāa ympäröi seitsemän kerrosta maailmanmunan sisä- ja seitsemän sen ulkopuolella, samoin ympäröi sikiötäkin (ensimmäinen tai seitsemäs kerros sen mukaan, kummasta päästä alamme laskea). Samoin kuin esoterismi kosmogoniassaan laskee seitsemän sisäistä ja seitsemän ulkopuolista kerrosta, fysiologiakin tuntee kohdun sisällön seitsemänä, vaikei se tiedäkään sen olevan jäljennös siitä, mikä tapahtuu maailmankaikkeuden kohdussa. Tämä sisältö on:

1. *Embryo* (sikiö). 2. *Amnion-vesi*, joka ympäröi embryota välittömästi. 3. *Amnion* (vesikalvo), sikiöstä lähtevä kalvo, joka sisältää nestettä. 4. *Ruskuaispussi*, jonka alkuperäinen tehtävä on johtaa ravintoa sikiölle ja ruokkia sitä. 5. *Allantois* (sikiökalvo), pussinmuotoinen ulkonema sikiössä ulottuen kolmannen ja seitsemännen välille ja kuudennen keskustaan; myöhemmin siitä tulee istukka ja se välittää ravintoa sikiölle. 6. *Väli*, kolmannen ja seitsemännen (amnionin ja chorionin) välillä sisältäen valkuaispitoista nestettä. 7. *Chorion* eli uloin kerros.

Nyt jokainen tästä seitsenkohtaisesta sisällöstä vastaa erikseen esityyppiä, yhtä olemassaolon jokaisesta seitsemästä tasosta ja muodostuu sen mukaan. Toisaalta näitä vastaa luonnossa aineen ja muiden vaikuttavien ja toimivien voimien seitsemän tilaa.

Seuraava on yleiskatsaus luonnon ja naisen kohdun sisällön välillä olevaan seitsemään vastaavuuteen. Voimme verrata niitä näin:

---

¹ *Vishnu Purana*, I, 2; Fitzeward Hallin parantama Wilsonin käännös, osa i, s. 40.

[35]

KOSMINEN PROSESSI

(Ylempi napa)

1. Kosmiseksi siemeneksi kutsuttu matemaattinen piste, Leibnitzin monadi, joka sisältää koko maailmankaikkeuden kuten tammenterho tammen. Tämä on ensimmäinen kupla rajattoman homogeenisen aineen eli avaruuden pinnalla, erilaistumisen kupla alkuasteellaan. Se on orfisen eli Brahmân munan alku. Astrologiassa ja astronomiassa sitä vastaa aurinko.

2. Meidän aurinkokuntamme *vis vitae* (elämän voima) tiheä auringosta.

a) Sitä kutsutaan âkâshaksi, kun tarkoitetaan korkeampia tasoja.

b) Se lähtee kymmenestä "jumaluudesta", auringon kymmenestä numerosta, joka aurinko itsessään on "täydellinen luku". Näitä kutsutaan Dis – todellisuudessa avaruus – avaruuteen levinneiksi voimiksi, joista kolme sisältyy auringon åtmaan eli seitsemänten periaatteen ja seitsemän on auringon ulos sinkoamaa sädetä.

3. Avaruuden eetteri, joka ulkonaisessa aspektissaan on plastinen kuori, jonka oletetaan ympäröivän aurinkoa. Korkeamallalla tasolla se on koko maailmankaikkeus ollen kehittyvän aineen kolmas erilaistuma, mulaprakriti tulossa prakritiksi.

a) Mystisessä mielessä se vastaa ilmennyttä mahatia eli maailman älyä tai sielua.

4. Eetterin tähtisisältö, sen nykyajan tieteelle tuntemattomat aineelliset puolet, joita edustavat:

a) Okkulttisissa ja kabbalistisissa mysteereissä elementaalit.

b) Fyysisessä astronomiassa meteorit, komeetat ja kaikenlaiset satunnaiset ja ilmiölliset kosmiset kappaleet.

[36]

5. Elämän virrat eetterissä, jotka saavat alkunsa auringosta: kanavat joiden kautta tämän eetterin elonperiaatteen (kosmisen ruumiin veri) kulkee ravitsemaan kaikkea maan päällä ja toisilla planeetoilla: kivi-kunnasta, joka pääsee siten kasvamaan ja

INHIMILLINEN PROSESSI

(Alempi napa)

1. Maallinen sikiö, joka sisältää tulevan ihmisen kaikkine mahdollisuuksineen. Inhimillisen järjestelmän periaatteen sarjassa se on åtma eli ylihenkinen periaate, aivan niin kuin se on fyysisessä aurinkokunnassa aurinko.

2. Amnion-neste tiheä embryosta.

a) Sitä kutsutaan aineen tasolla prânaaksi.¹

b) Saaden alkunsa universaalista ainoasta elämästä eli jivatmasta se lähtee ihmisen sydämeistä ja buddhista, jota seitsemän aurinkosädetä (jumalaa) hallitsee.

3. Amnion, amnion-nestettä sisältävä ohut kalvo, joka ympäröi sikiötä. Ihmisen syntymän jälkeen siitä tulee niin sanoaksemme hänen magneettis-vitaalisen auransa kolmas kerros.

a) Manas, kolmas periaate (ylhäältä lukien) eli inhimillinen sielu ihmisessä.

4. Ruskuaispussi, jonka tehtävänä on, kuten tiede opettaa, ruokkia embryota aluksi, mutta, kuten okkulttinen tieto vakuuttaa, kuljettaa osmosiksen avulla sikiölle äidin ulkopuolelta tulevia kosmisiä vaikutuksia.

a) Täysikasvuisessa ihmisessä niistä tulee hallitseman kâman ruokkijat.

b) Fyysisessä ihmisessä hänen intohimonsa ja emootionsa, ihmislunnon moraaliset meteorit ja komeetat.

5. Allantois (sikiökalvo), sikiön ulkonema, joka levittäytyy amnionin ja chorionin välille; sen oletetaan välittävän ravintoa äidistä sikiölle. Se vastaa elonperiaatteen, prânaa tai jivaa.

¹ Prâna on todellisuudessa universaali elonperiaate.

erilaistumaan, kasveista, jotka ruokitaan siten, aina eläimeen ja ihmiseen asti, joille annetaan näin elämä.

6. Kaksinainen säteily, sielullinen ja fyysinen, joka säteilee kosmisesta siemenestä ja sulkee syliinsä koko kosmoksen yhtä hyvin kuin aurinkokunnan ja jokaisen planeetan. Okkultismissa sitä kutsutaan ylemmäksi jumalaiseksi ja alemmaksi aineelliseksi astraalivaloksi.

7. Jokaisen taivaankappaleen ulompi kuori, maailmanmunan kuori, aurinkokuntamme, maapallomme ja jokaisen ihmisen ja eläimen piiri. Tähtiavaruudessa varsinainen eetteri; maailmallisella tasolla ilma, jossa taas on seitsemän kerrosta.

a) alkuperäinen potentiaalinen maailmanaine tulee (manvantaran ajaksi) pysyväksi palloksi tai palloiksi.

6. Allantois jakaantuu kahteen kerrokseen. Amnionin ja chorionin välinen tila sisältää allantoisin ja lisäksi valkuaisnestettä.¹

7. Chorion eli *zona pellucida*, pallomainen *blastodermiseksi rakkulaksi* kutsuttu muodostuma, kalvossa ulompi ja sisempi kerros, joista tulee muodostumaan fyysinen ihminen. Ulompi eli ektodermi muodostaa hänen epidermiksensä; sisempi (endodermis) hänen lihaksensa, luustonsa jne. Ihmisen iho taas muodostuu seitsemästä kerroksesta.

a) ”Alkuperäisestä” tulee ”pysyvä” chorion.

Näemme jopa rotujen kehityksessä saman järjestyksen kuin luonnossa ja ihmisessä.² Istukallisesta eläin ihmisestä tuli sellainen vasta sukupuolten jakautumisen jälkeen kolmannessa juurirodussa. Fysiologisessa kehityksessä istukka on täysin muodostunut ja toimiva vasta kohtuelämän kolmannen kuukauden jälkeen.

Jättäkäämme huomiotta sellaiset inhimilliset käsitykset kuin persoonallinen jumala ja pysykäämme pelkästään jumaluuden linjalla, siinä, mikä on kaiken takana rajattomassa luonnossa. Sitä kutsutaan *Vedoissa* sanskritinkielellä esoteerisella nimellä TAT (eli SE), jolla tarkoitetaan tuntematonta juuretonta juurta. Jos teemme niin, voimme vastata *Esoteerisen Katkismuksen* seitsemään kysymykseen seuraavasti:

¹ Kaikella kohdun sisällöllä on suoranaisten henkinen yhteys kosmisten esityyppiensä kanssa, joten fyysisellä tasolla ne ovat tehokkaita välikappaleita mustassa magiassa ja niitä pidetään sen vuoksi epäpuhtaina.

² Katsokaa *Salainen Oppi*, Osa II, I Kirja.

[37]

- 1) K. – Mikä on Ikuinen Absoluutti?
V. – SE.
- 2) K. – Miten kosmos syntyi?
V. – SEN kautta.
- 3) K. – Miten tai mitä se on oleva, kun se palaa pralayaan?
V. – SIINÄ.
- 4) K. – Mistä tulee kaikki elollinen ja "elottomaksi" oletettu luonto?
V. – SIITÄ.
- 5) K. – Mitä on se aine ja olemus, josta maailmankaikkeus on muodostunut?
V. – SITÄ.
- 6) K. – Mitä se on ollut ja miksi se yhä uudelleen muuttuu?
V. – SIKSI.
- 7) K. – Onko SE siis maailmankaikkeuden sekä välillinen että aineellinen syy?
V. – Mikä muu se olisi tai voisi olla kuin SE?

Koska maailmankaikkeus, makrokosmos ja mikrokosmos¹ ovat *kymmenen*, miksi jakaisimme ihmisen *seitsemään* ”prinsiippiin”? Tässä on syy, miksi täydellinen luku kymmenen jaetaan kahteen osaan, syy, jota ei voida esittää julkisesti: yhteensä, so. ylihenkisesti ja fyysisesti ottaen, voimia on KYMMENEN, nimittäin kolme subjektiivisella ja käsityskyvyn ulkopuolella olevalla tasolla ja seitsemän objektiivisella. Pitäkää mielessänne, että annan nyt teille kuvauksen kahdesta vastakkaisesta navasta: a) alkuperäinen kolmio, joka, niin pian kuin se on heijastunut ”taivaalliseen ihmiseen”, korkeimpaan alemmasta seitsemästä – katoaa palaten ”hiljaisuuteen ja pimeyteen”; ja b) astraalinen, paradigmaattinen [muotosarjan mukainen] ihminen, jonka monadia (âtmää) edustaa myös kolmio, koska sen on tultava kolminaiseksi tietoisten devachanisten välinäytösten aikana. Kun puhtaasti aineellinen ihminen heijastuu aineen maailmankaikkeuteen ylösalaisin, niin sanoaksemme, ylempi kolmio, jossa luova ajattelu ja muotoja luovan kyvyn subjektiivinen mahdollisuus asustaa, vaihtuu tomun ihmisessä seitsemän alapuolella. Siten kymmenikön kolme sisältäen arkkityyppisessä maailmassa vain ajatuksellisen ja paradigmaattisen mahdollisuuden, so. ollen mahdollisuutena eikä toimivana, on itse asiassa yksi. Muotoja luova kyky asustaa logoksessa, seitsemän voiman eli säteen synteessä, josta heti tulee nelinäisyys, pyhä tetraktys. Tämä prosessi toistuu ihmisessä, jossa alempi fyysinen kolmio tulee yhdessä naisellisen puolen kanssa mies-naiselliseksi luojaksi eli synnyttäjäksi. Näin on vieläkin alemmalla tasolla, eläinmaailmassa. Salaisuus ylhäällä, salaisuus alhaalla, todellakin!

Näin ylempi ja korkein ja alempi ja eläimellisin ovat yhteydessä keskenään.

---

¹ Aurinkokunta tai maapallo, tapauksesta riippuen.

KUVIO 1¹

Tästä kuvioista näemme, ettei fyysisellä ihmisellä (eli hänen ruumiillaan) ole osuutta jumalaisen olemuksen *suoranaiseen* puhtaaseen aaltoon, joka virtaa *yhdestä kolmena*, ilmenemättömästä, ilmenneen logoksen kautta (kuvion ylempi osa). Purusha, alkuperäinen henki, koskettaa inhimillistä päätä ja pysähtyy siihen. Mutta henkinen ihminen (seitsemän prinssiin yhdistelmä) on välittömässä yhteydessä siihen. Ja tässä on sanottava muutama sana tavallisesta eksoteerisesta prinssiijaotuksesta. Aluksi tehtiin ja esitettiin vain likimääräinen jako, koska niille, jotka eivät ole antaneet lupausta, ei olisi voitu uskoa koko totuutta. *Esoteric Buddhism* aloittaa ätmasta, seitsemänneestä, ja lopettaa fyysiseen ruumiiseen, ensimmäiseen. Nyt ei ätmaa, joka ei ole mikään yksilöllinen "prinssiippi", vaan sädehdys ilmenemättömästä logoksesta ja *yhtä* sen kanssa, eikä liioin sen ruumista, joka on henkisen ihmisen aineellinen kuori, voida täysin totuudenmukaisesti kutsua "prinssiipeiksi". Sitä paitsi kaikista tärkein "prinssiippi", jota ei ole tähän mennessä vielä mainittu, on "loistava muna" (hiranyagarbha) eli näkymätön magneettinen piiri, joka ympäröi jokaista ihmistä.² Se on suoranainen vuodatus a) atmisesta säteestä kolminaisessa aspektissaan Luojana, Säilyttäjänä ja Hävittäjänä (Uudestisyntyttäjänä) ja b) buddhi-manaksesta. Tämän yksilöllisen auran *seitsemäs* aspekti on kyky ottaa ruumiinsa muoto ja tulla "säteileväksi", loistavaksi augoeidekseksi. Täsmällisesti sanoen, juuri tästä tulee ajoittain *mâyâvi-rûpaksi* kutsuttu muoto. Sen vuoksi, kuten kuvion toisessa osassa (astraalinen ihminen) on osoitettu, henkinen ihminen on muodostunut vain viidestä prinssiipistä, kuten vedantistit opettavat.³ He korvaavat ilman selityksiä fyysisen ruumiin tällä kuudennessa eli aurisella ruumiilla ja yhdistävät kaksinaisen manaksen (kaksinaisen mielen eli tietoisuuden) yhdeksi. He puhuvat siten viidestä koshasta (kotelosta tai prinssiipistä) ja kutsuvat ätmaa kuudenneksi, muttei "prinssiipeiksi". Tämä on salainen syy Subba Row'n äskeiseen arvosteluun *Esoteric Buddhismin* jaotuksen johdosta. Mutta oppilas oppikoon nyt oikean esoteerisen jaon.

---

¹ Ks. s. [140].

² Samoin eläimiä, kasveja, jopa mineraalejakin. Reichenbach ei koskaan ymmärtänyt, mitä hän oppi herkkien ja selvänäköisten henkilöittensä avulla. Ihmisestä virtaa oodista tai paremminkin aurista tai magneettista fluidumia, joka on myös jotakin enemmän.

³ Ks. *Salainen Oppi*, Osa 1, s. 178-9, vedantalaista esoteerista jaotusta.

[39]

KUVA 1¹

Se ettei aurista ruumista saanut mainita julkisesti, johtuu siitä, että se on niin pyhä. Tämä ruumis yhdistää kuolemassa itseensä buddhin ja manaksen olemuksen ja siitä tulee näiden henkisten periaatteiden käyttöväline, *jotka periaatteet eivät ole objektiivisia*, ja sitten âtman täydellisen säteilyn avulla se nousee manas-taijasana devachaniseen tilaan. Sen vuoksi sitä kutsutaan monilla nimillä. Se on sutratma, ”hopealanka”, joka ”ruumiillistuu” manvantaran alusta sen loppuun pujottaen itseensä inhimillisen olemassaolon helmet – toisin sanoen henkisen tuoksun jokaisesta persoonallisuudesta, jota se seuraa elämän toivoretkellä.² Se on myös se aines, josta adepti muodostaa astraaliset ruumiinsa augeoideksesta ja mâyâvi-rupâsta alaspäin. Ihmisen kuoleman jälkeen, kun sen eeterisimmät osat ovat vetäneet itseensä buddhin ja korkeamman manaksen henkiset periaatteet ja ovat âtman säteilyn valaisemat, aurinen ruumis pysyy joko devachanisessa tietoisuuden tilassa, tai, mikäli on kyse täydellisestä adeptista, valitsee nirmanakâyan tilan, se on, sellaisen joka on niin puhdistanut koko järjestelmänsä, että hän on jopa devachanissa olijan jumalaisen harhan yläpuolella. Sellainen adepti viipyy astraalisella (näkymättömällä) tasolla yhteydessä maapallomme kanssa ja *elää* ja liikkuu tästä lähtien omaten kaikki periaatteensa lukuun ottamatta kâma-rupaa ja fyysistä ruumista. Devachanissa olijan tapauksessa linga-sharira – ruumiin *alter ego*, joka on elämän aikana fyysisen kuoren sisällä, säteilevän auran ollessa sen ulkopuolella – tämän auran taakse jättämien aineellisten osien vahvistamana pysyy kuolleen ruumiin lähellä ja ulkopuolella ja häviää pian. Täydellisen adeptin tapauksessa ainoastaan ruumis hajoaa halujen ja himojen tyysijana olleen voimakseksen kadotessa aiheuttajansa – eläimellisen ruumiin – mukana. Mutta viime mainitun elämän aikana kaikki nämä keskukset ovat enemmän tai vähemmän toimivia ja pysyvässä vastaavuussuhteessa prototyyppeihinsä, kosmisiin keskuksiin, ja mikrokosmoksiinsa, periaatteisiin. Ainoastaan näiden kosmisten ja henkisten keskusten kautta fyysiset keskukset (ylemmät seitsemän aukkoa ja alempi kolminaisuus) voivat hyötyä niiden salaisesta vuorovaikutuksesta, sillä nämä aukot ovat kanavia, jotka kuljettavat ruumiiseen niitä vaikutuksia, joita *ihmisen tahto* vetää puoleensa ja käyttää, nimittäin kosmisiä voimia.

Tämän tahdon on tietenkin toimittava ensin henkisten periaatteiden kautta. Ottakaamme esimerkki tämän selventämiseksi. Lopettaaksenne kivun sanoikaamme oikeasta silmästä teidän on vedettävä siihen tehokasta magnetismia siitä kosmisesta periaateesta, joka vastaa tätä silmää ja myös buddhia. Luokaa [40] voimakkaalla tahdonponnistuksella kuviteltu yhdyslinja oikean silmän ja

---

¹ Ks. s. [141].

² [Ks. *Lucifer*, January, 1889, s. 408, ”Dialogue upon the Mysteries of After-Life”.

buddhin välille sijoittaen viime mainitun keskuksena samaan kohtaan päässä. Tämä linja, vaikka sanoisittekin sitä ”kuvitelluksi”, on, mikäli onnistutte näkemään sen mentaalilla silmälläne ja antamaan sille muodon ja värin, tosiasiallisesti aivan todellinen. Unessa köyttä *ei ole* ja kuitenkin *on*. Sen lisäksi vaikutus tulee toimimaan sen prisman värin mukaan, jonka annatte yhdyslinjallenne. Buddhi ja Merkurius vastaavat toisiaan ja kumpikin on keltainen eli loistava ja kullanvärinen. Inhimillisessä järjestelmässä oikea silmä vastaa buddhia ja Merkuriusta ja vasen manasta ja Venusta eli Luciferia. Siten, jos yhdyslinjanne on kultainen tai hopeinen, se poistaa kivun; jos se on punainen, se lisää sitä, sillä punainen on kâman väri ja vastaa Marsia. *Mental-* eli *christian scientistit* ovat kompastuneet *seurauksiin* ymmärtämättä *syitä*. Löydettyään sattumalta salaisuuden, miten aikaansaada tiettyjä tuloksia mentaalisen ajattelun avulla, he katsovat sen johtuvan yhteydestään Jumalan kanssa (joko persoonallisen tai persoonattoman Jumalan, hehän sen parhaiten tietävät), kun se sitä vastoin yksinkertaisesti on toisen tai toisen periaatteen vaikutusta. He ovat kaikesta huolimatta keksimässä sen, vaikka heidän täytyykin jatkaa vaellustaan vielä pitkän aikaa.

Älköön esoteerinen oppilas tehkö samaa virhettä. Usein on selitetty, ettei kosmista aineen tasoja eikä edes inhimillisiä periaatteja – poikkeuksena alin aineellinen taso eli maailma ja fyysinen ruumis, jotka, kuten sanottu, eivät ole ”periaatteja” – voida paikallistaa tai ajatella olevaksi paikassa ja ajassa. Kuten edelliset ovat seitsemän Yhdessä niin mekin olemme seitsemän Yhdessä – samassa absoluuttisessa maailmansielussa, joka on sekä aine että ei-aine, henki ja ei-henki, oleminen ja ei-oleminen. Painakaa tämä ajatus syvästi mieleenne, te kaikki, jotka tahdotte tutkia ITSEN salaisuuksia.

Muistakaa, että pelkästään fyysisten aistiemme avulla kukaan meistä ei voi toivoa pääsevänsä karkeaa ainetta edemmäksi. Voimme tehdä niin ainoastaan käyttämällä jotakin seitsemästä *henkisestä* aististamme, joko harjoituksen avulla tai mikäli olemme synnynnäisiä näkijöitä. Kuitenkin jopa sellaisia kykyjä omaava selvänäkijäkin, ellei hän ole adepti, olkoon hän kuinka rehellinen ja vakava tahansa, harhautuu okkulttisia tieteitä koskevan tietämättömyytensä johdosta astraalivalossa näkemiensä näkyjen erehdyttämänä vain pitämään jumalana tai enkeleinä näiden piirien asukkaita, joista hän sattumalta näkee vilahduksen. Swedenborg ja monet muut ovat todisteina tällaisesta.

Kuvasta 1 (s. [141]) näemme, että ÂTMA ei ole mikään periaatte, vaan se on erillään ihmisestä, jonka seitsemän ”periaatteja” ovat seuraavat:

[41]

7. AURINEN MUNA, väriltään sininen.
6. BUDDHI, väriltään keltainen.
5. MANAS $\left\{ \begin{array}{l} \text{KORKEAMPI, jota kuvaa kolmio, jonka kärki osoittaa ylöspäin,} \\ \text{väriltään indigo-sininen.} \\ \text{ALEMPI, jota kuvaa kolmio, jonka kärki osoittaa alaspäin, väril-} \\ \text{tään vihreä.} \end{array} \right.$
4. KÂMA, jota kuvaa viisisakarainen tähti ylöspäisine "Saatanan sarvineen", ympäröiden ALEMPAA MANASTA, väriltään verenpunainen.
3. LINGA SARIRA, väriltään violetti, PRANAN (oranssi) käyttövälineenä ja osallistuen KAMAAN (punainen) ja silloin tällöin AURISEEN MUNAAN (sininen).
2. PRANA, elämä, väriltään oranssi, askeetin viitan väri.
1. STHULA SARIRA, ihmisen fyysinen ruumis, jota edustavat suuren viisisakaraisen tähden mayaviset ääriviivat AURISEN MUNAN sisällä.

Nämä meidän seitsemän aistiamme vastaavat jokaista muuta seitsenlukua luonnossa ja itsessämme. Fyysisesti vaikka näkymättömästi ihmisen aurisella verholla (fyysisen ihmisen amnion hänen jokaisena elinkautenaan) on seitsemän kerrosta, aivan kuten kosmisella avaruudella ja meidän fyysisellä ihollammekin on. Juuri tämä aura mentaalista ja fyysisestä puhtauden tai epäpuhtauden tilastamme johtuen joko avaa meille näköalat toisiin maailmoihin tai sulkee meidät kokonaan kaikesta mikä on tämän kolmiulotteisen aineen maailman ulkopuolella.

Kukin seitsemästä fyysisestä aististamme (joista kahta maallinen tiede ei vielä tunne), samoin kuin seitsemästä tajunnantilastammekin – nimittäin 1) valvetila, 2) valveilla uneksminen, 3) luonnollinen uni, 4) aikaansaatu eli transsiuni, 5) sielullinen, 6) ylisielullinen ja 7) puhtaasti henkinen – vastaa yhtä seitsemästä kosmisesta tasosta, kehittää ja käyttää yhtä seitsemästä yliaistista ja on, käytettynä maallis-henkisellä tasolla, suoranaudessa yhteydessä siihen kosmiseen ja jumalaiseen voimakeskukseen, joka sen synnytti ja on sen suoranaisten luoja. Kukin on myös yhteydessä yhteen seitsemästä pyhästä planeetasta¹ ja sen suoranaudessa vaikutuksessa. Nämä kuuluivat pienempiin mystereihin, joiden seuraajia kutsuttiin mystai (verhotuiksi), koska heidän sallittiin havaita asioita vain verhottuina, ikään kuin ”suljetuin silmin”; kun taas suurempien mysteerien vihittyjä eli ”näkiöitä” kutsuttiin epoptai (niiksi jotka näkevät asiat paljastettuina). Ainoastaan viime mainituille opetettiin eläinradan todelliset mysteerit ja suhteet ja vastaavuudet sen kahdentoista merkin (kaksi salaista) ja ihmisen kymmenen aukon välillä. Viime mainittuja on nykyisin tietysti kymmenen naispuolisessa ja vain yhdeksän miespuolisessa ihmisessä, mutta tämä on vain ulkonainen ero.

[42] *Salaisen Opin* toisessa osassa sanotaan, että kolmannen juurirodun loppuun asti (jolloin kaksineuvoinen ihminen erottui mieheksi ja naiseksi)

¹ Ks. *Salainen Oppi*, Osa I, s. 621-4 [e572-574].

hermafrodiitilla oli nämä kymmenen aukkoa ensin mahdollisuuksina ja sitten toimivina. Ihmissikiön kehitys osoittaa tämän. Esimerkiksi, ainoa aukko, joka on muodostunut ensin, on suuontelo, ”viemäri, joka on yhteydessä sisäelinten loppupään kanssa”. Tästä tulee myöhemmin suu ja peräaukko: logos, joka erilaistuu ja ilmenee karkeassa aineessa alemmalla tasolla, okkultisesti puhuen. Vaikeus, jonka jotkut oppilaat kohtaavat yrittäessään saattaa sopusointuun eläinradan ja aukkojen vastaavuudet, voidaan selittää helposti. Magia on samanikäinen kuin kolmas juurirotu, joka aloitti luomalla kriyâshaktin avulla ja lopetti jatkamalla sukuaan nykyisellä tavalla.¹ Naista jolle oli jätetty täydellinen kosminen luku 10 (Jehovan jumalainen luku), pidettiin korkeampana ja henkisempänä kuin miestä. Egyptissä muinaisina aikoina avioliittoon vihkiminen sisälsi kohdan, että naisen olisi oltava ”miehen valtiatar” ja hänen hallitsijansa, miehen sitoutuessa olemaan ”kuuliainen vaimolleen” alkemiallisten tulosten kuten elämäneliksiirin ja viisasten kiven aikaansaamiseksi, sillä miespuolinen alkemisti tarvitsi naisen *henkistä* apua. Mutta voi sitä alkemistia, joka otti tämän *fyysisen* yhtymisen kuolleen kirjaimen merkityksessä. Sellainen pyhäinhäväistys olisi vienyt mustaan magiaan ja sitä olisi seurannut varma epäonnistuminen. Entisajan todellinen alkemisti otti *vanhoja* naisia avukseen karttaen tarkoin nuoria; ja jos joku heistä sattui olemaan naimisissa, hän kohteli vaimoaan kuukausia sekä ennen toimituksiaan että niiden aikana sisarena.

Se väärä käsitys, että muinaisajan kansat olisivat tunteneet vain kymmenen eläinradan merkkiä, on selitetty *Hunnuttomassa Isiksessä*.² Muinaisajan kansat tunsivat kaksitoista merkkiä, mutta katsoivat niitä toisin kuin me. He eivät ottaneet Neitsyttä eivätkä Skorpionia erikseen huomioon, vaan pitivät niitä kahtena yhdessä, koska niiden oli määrä viitata suoraan ja symbolisesti alkuperäiseen kaksinaiseen ihmiseen ja hänen sukupuoliin erottautumiseensa. Eläinradan uudelleen järjestelyssä Vaaka lisättiin kahdententoista merkinä, vaikka se on vain käännekohdan tasapainottava merkki – erottuneen ihmisen mysteeri.

Oppikoon oppilas kaiken tämän hyvin. Sillä välin meidän on kerrattava lyhyesti mitä on tullut sanotuksi.

1) Jokainen inhimillinen olento on jumalansa inkarnaatio, toisin sanoen yhtä ”taivaallisen isänsä” kanssa, kuten Jeesus, vihitty, on pantu sanomaan. Niin monta kuin on ihmistä maan päällä, on jumalia taivaassa; ja kuitenkin nämä jumalat ovat todellisuudessa Yksi, sillä jokaisen toimintakauden lopussa he vetäytyvät kuin laskevan auringon säteet isävaloon, ilmenemättömään logokseen, joka vuorostaan sulautuu ainoaan absoluuttiin. Pitääkö meidän kutua [43] näitä ”isiamme” joko yksitellen tai kollektiivisesti ja joka tapauksessa *persoonalliseksi jumalaksemme*? Okkultismi vastaa: *Ei koskaan*. Kaikki mitä tavallinen ihminen voi tietää ”isästään”, on se mitä hän tietää itsestään,

¹ Ks. *Salainen Oppi*, Osa I, s. 224 [e207] ja seur. sekä Osa II paikoittain.

² *Main. teos*, Teologia osa 2, s. 57, 62, 65.

itsensä kautta ja itsessään. Hänen ”taivaallisen isänsä” sielu on ruumiillistunut häneen. Tämä sielu on hän itse, jos hän onnistuu sulattamaan itseensä jumalaisen yksilöllisyyden ollessaan fyysisessä, eläimellisessä kuorensa. Mitä tulee sen henkeen, voi yhtä hyvin odottaa absoluutin kuuntelevan itseään. Rukouksemme ja pyyntömme ovat turhia, ellemmme liitä voimallisiin sanoihimme voimakkaita tekoja ja tee meitä jokaista ympäröivää auraa niin puhtaaksi ja jumalaiseksi, että sisäinen jumalamme voi toimia ulospäin, eli toisin sanoen, tulla ikään kuin ulkokohtaiseksi voimaksi. Näin vihityt, pyhimykset ja hyvin pyhät ja puhtaat ihmiset ovat kyenneet auttamaan muita samoin kuin itseäänkin tarpeen vaatiessa ja aikaansaamaan sellaista, mitä on typerästi kutsuttu ”ihmeiksi”, kukin sisäisen jumalansa avulla ja myötävaikutuksella, jonka hän yksin on tehnyt kykeneväksi toimimaan ulkoisella tasolla.

2) Sana ÂUM eli ÔM, joka vastaa ylempää kolmiota, jos sen lausuu hyvin pyhä ja puhdas ihminen, aikaansaa eli herättää, ei vain planeettatasoilla olevia vähemmän korkeita voimia ja elementtejä, vaan myös hänen korkeamman itsensä eli hänessä olevan ”isän”. Kun tavallinen hyvä ihminen lausuu sen oikealla tavalla, se auttaa hänen moraalista vahvistumistaan, varsinkin jos hän kahden ÂUMin välillä mietiskelee keskittyneesti ÂUMia itsessään, keskittäen kaiken huomionsa sanoinkuvaamattomaan loistoon. Mutta voi sitä ihmistä, joka lausuu sen tehtyään jonkin kauaskantoisen synnin: hän vetää sillä ainoastaan omaan epäpuhtaaseen kehäänsä näkymättömiä olentoja ja voimia, jotka eivät olisi muuten voineet läpäistä jumalaista verhoa. Kaikkia esoteerisen koulun jäseniä, jos he ovat opiskelussaan vakavia, kehoitetaan lausumaan jumalainen sana ennen nukkumaan menoaan ja ensimmäiseksi herätessään. Ensin olisi kuitenkin saatava oikea ääntämistapa joltakin T.I.K:n toimihenkilöltä.

AUM on aamenen alkuperäinen muoto. Aamen ei siten ole heprealainen sana, vaan juutalaiset ja kreikkalaiset lainasivat sen samoin kuin sanan halleluja kaldealaisilta. Viime mainitun sanan on todettu usein toistuvan tietyissä babylonialaisten ja niniveläisten pyhänjäännösmaljojen ja -urnien maagisissa kirjoituksissa. Aamen ei merkitse ”olkoon niin”, eikä ”totisesti”, vaan se tarkoitti kaukaisessa muinaisuudessa lähes samaa kuin AUM. Juutalaiset tannaim (vihityt) käyttivät sitä samasta syystä kuin arjalaiset adeptit käyttävät AUMia ja samalla menestyksellä. Heprealaisin kirjaimin kirjoitetun sanan *AMeN* numeroarvo on 91, sama kuin sanojen *JHVH*,¹ 26, ja *ADoNaJ*, 65, täydellinen arvo eli 91. Kummankin [44] sanan tarkoitus on todistaa suvutoman ”Herran” oleminen eli olemassaolo meissä.

3) Esoteerinen tiede opettaa, että jokainen ääni näkyvässä maailmassa herättää vastaavan sointunsa näkymättömissä valtakunnissa ja herättää toimin-

¹ *Jod-Havah*, eli mies-naisellinen maallisella tasolla, kuten juutalaiset ovat keksineet, ja joka on nyt pantu merkitsemään Jehovah’ia. Todellisuudessa ja kirjaimellisesti se merkitsee ”olemassaoloa antavaa” ja ”elämää vastaanottavaa”.

taan jonkin voiman luonnon salaisella puolella. Sen lisäksi jokainen ääni vastaa jotakin väriä ja lukua (henkistä, sielullista tai fyysistä voimaa) ja aistimusta jollakin tasolla. Kaikki nämä löytävät vastakaikua jokaisessa tälle asteelle kehittyneessä elementissä ja myös maallisella tasolla niissä olioissa, jotka parveilevat maan ilmakehässä, siten innostaen niitä toimintaan.

Siten rukous, ellei se ole *mentaalisesti* lausuttu ja osoitettu ”Isälle” ”kammion” hiljaisuudessa ja yksinäisyydessä, on saava aikaan enemmän turmiollisia kuin hyödyllisiä seurauksia, koska joukot ovat täysin tietämättömiä täten aikaansaamistaan voimakkaista vaikutuksista. Saadakseen aikaan hyviä vaikutuksia rukouksen lausujan on oltava sellainen, joka tietää miten tulla kuulluksi hiljaisuudessa, jolloin kyseessä ei ole enää rukous vaan käsky. Miksi Jeesuksen osoitetaan kieltäneen kuulijoitaan menemästä julkisiin synagogiin? Varmaankaan ei jokainen rukoilija ollut tekopyhä ja valehtelija eikä farisealainen, joka mielellään esiintyi rukoilevana! Meidän on oletettava, että hänellä oli syy: sama syy, joka saa kokeneen okkultistin estämään oppilaitaan menemästä täpötäysiin paikkoihin nykyisin yhtä hyvin kuin silloinkin, menemästä kirkkoihin, istuntohuoneisiin jne., elleivät he tunne myötätuntoa joukkoja kohtaan.

On olemassa pieni neuvo vasta-alkajille, jotka eivät voi olla menemättä väkijoukon sekaan – neuvo, joka voi vaikuttaa taikauskaiselta, mutta joka okkulttisen tiedon puutteessa on tehokas. Kuten etevät astrologit tietävät hyvin, viikon päivät eivät ole samassa järjestyksessä kuin planeetat, joiden nimiä ne kantavat. Tosiasia on, että hindut ja egyptiläiset jakoivat päivät neljään osaan, kunkin päivän ollessa jonkin planeetan suojeluksessa (kuten käytännön magia oli osoittanut); ja kuten Dion Cassius oikein väitti, kukin päivä sai sen planeetan nimen, joka hallitsi ja suojeli sen ensimmäistä osaa. Oppilas suojelkoon itseään ”ilman voimilta” (elementaaleilta), jotka tungeksivat julkisilla paikoilla, pitämällä joko sormusta jossa on johtavan planeetan värinen kivi tai jotain muuta joka on tehty sille pyhitetystä metallista. Mutta paras suoja on puhdas omatunto ja vakaa halu auttaa ihmiskuntaa.

TAULUKKO 1

Nämä vastaavuudet ovat objektiiviselta, Atma ei ole luku eikä vastaa mitään näkyvää planeettaa, sillä se aiheutuu henkisestä aurinkosta.

Atma ei ole luku eikä vastaa mitään näkyvää planeettaa, sillä se aiheutuu henkisestä aurinkosta.

Koska inhimillisillä prinssiipeillä ei ole lukua sinänsä, vaan ne aiotaan *varazana* luku- ja ääniä, väreri jne., niitä ei tässä numeroida siinä järjestyksessä, jota käytetään eksoteerisiin tarkoituksiin.

LUVUT	METALLIT	PLANEETAT	INHIMILLISET PRINSSIIPIT	VIIKON PÄIVÄT	VÄRIT	SOINNUT	
						Musikaalinen skaala	Sanskritin asteikko
1 ja 10 Fyysisen ihmisen perussävel	RAUTA	MARS Siittämisen planeetta	KAMA RUPA Elämellisten västeöjen ja humojen käyttöväline eli asunto	TIISTAI Dies Martis eli Tiron päivä	1. PUNAINEN	Sa	Do
2 Henkinen elämä ja fyysinen elämä	KULTA	AURINKO Elämäntäjä fyysisesti. Henkisesti ja esoteerisesti Merkuriuksen ja auringon välillä olevan planeetan vastine, muinaisajan kansojen pyhä ja salainen planeetta	PRANA ELI JIVA Elämä	SUNNUNTAI Dies Solis eli auringon päivä	2. ORANSSI	Ri	Re
3 Koska buddhi on (nin sanoak- senne) atman ja manaksen välillä ja muodostaa seitsemännen eli au- rinen vertion kanssa devachanisen kolmitaisuuden	ELOHOPEA Sekoittuu riktiin, kuten BUDDHI yhdistyy hengen liek- tiin (Ks. alkeemiallisia määri- telmiä)	MERKURUS Jumalten sanansaattaja ja tulkki	BUDDHI Henkinen sielu eli atmi- nen säde; atman käyttö- väline	KESKIVIKKO Dies Mercuri eli Wotanin päivä. Buddhan päivä ete- lässä ja Wotanin eli viisau- den jumalien päivä poh- joisessa	3. KELTAINEN	Ga	Mi
4 Keskiprinssiippi - puhtaasti aineel- lisen ja puhtaasti henkisen kol- mitaisuuden väillä. <i>Elämellisen</i> ihmisen tajuiuen osa.	LYIY Tulee sekoitetuna pronssiksi (kaksinaiminen prinssiippi)	SATURNUS	KAMA MANAS Alempi mieli eli elämelli- nen sielu	LAUNTAI Die Saturni eli Saturnuk- sen päivä	4. VIHREÄ	Ma	Fa
5 Keskiprinssiippi - puhtaasti aineel- lisen ja puhtaasti henkisen kol- mitaisuuden väillä. <i>Elämellisen</i> ihmisen tajuiuen osa.	TINA Tulee sekoitetuna pronssiksi (kaksinaiminen prinssiippi)	JUPITER	AURINEN VERHO	TORSTAI Dies Jovis eli Torin päivä	5. SININEN	Pa	Sol
6 Keskiprinssiippi - puhtaasti aineel- lisen ja puhtaasti henkisen kol- mitaisuuden väillä. <i>Elämellisen</i> ihmisen tajuiuen osa.	KUPARI Tulee sekoitetuna pronssiksi (kaksinaiminen prinssiippi)	VENUS Aamu- ja iltatähti Maan vanhempi (parent)	MANAS Korkeampi järki eli inhi- millinen sielu	PERJANTAI Dies Veneris eli Friggin päivä	6. INDIGO ELI TUMMAN SININEN	Da	La
7 Sisältää seitsemännen ihmisen heijastuksen	HOPEA Tulee sekoitetuna pronssiksi (kaksinaiminen prinssiippi)	Kuu Maan vanhempi (parent)	LINGA SARIRA Ihmisen astraalinen kak- soispuoli, fyysisen ihmi- sen vanhempi	MAANANTAI Dies Lunae eli kuun päivä	7. VIOLETTI	Ni	Si

[46]

PLANEETAT JA VIIKONPÄIVÄT JA NIITÄ VASTAAVAT VÄRIT JA METALLIT

Taulukossa 1 viikon päivät eivät ole tavallisessa järjestyksessä, vaan ne on pantu sellaiseen sarjaan, jonka määrää aurinkospektrin värien järjestys ja niitä hallitsevien planeettojen vastaavat värit. Syy siihen, että tästä vertailusta ilmenevä päivien järjestys aiheuttaa sekaannusta, johtuu varhaiskristityistä. Omaksuen juutalaisilta lunaariset kuukaudet he yrittivät yhdistää ne aurinkokunnan planeettoihin ja sekoittivat ne siten; sillä nykyinen viikonpäivien järjestys ei seuraa planeettojen järjestystä.

Muinaisajan kansat asettivat planeetat seuraavaan järjestykseen: kuu, Merkurius, Venus, aurinko, Mars, Jupiter, Saturnus. He laskivat auringon planeetaksi eksoteerisia tarkoituksia varten. Egyptiläiset ja intialaiset, kaksi vanhinta kansakuntaa, jakoivat puolestaan päivänsä neljään osaan, joista kukin oli jonkin planeetan suojeluksessa ja hallinnassa. Ajan pitkään alettiin kutakin päivää kutsua sen planeetan mukaan, joka hallitsi sen ensimmäistä osaa – aamua. Kun kristityt järjestivät viikkonsa, he menettelivät seuraavasti: he tahtoivat asettaa auringon päivän eli sunnuntain seitsemänneksi, joten he nimittivät viikonpäivät ottamalla vuorostaan joka neljännen planeetan. Esim. aloittaen kuusta (maanantai) he laskivat näin: kuu, Merkurius, Venus, aurinko, Mars; siten tiistaista, jonka ensimmäistä osaa hallitsee Mars, tuli viikon toinen päivä, ja niin edelleen. On myös muistettava, että kuu kuten aurinkokin on erään salaisen planeetan vastine.

Nykyinen aurinkovuosisijaotus tehtiin useita vuosisatoja ajanlaskumme alkamisen jälkeen; eikä viikkomme ole muinaisajan kansojen ja okkultistien viikko. Kuun vaiheitten neljän osan jakaminen seitsemään osaan on yhtä vanha kuin maailma ja se on peräisin kansalta, joka jakoi ajan lunaarisiin kuukausiin. Heprealaiset eivät käyttäneet sitä koskaan, sillä he laskivat ainoastaan seitsemännen päivän, sapatin, vaikka *Genesisin* toinen luku näyttää puhuvan siitä. Caesareitten aikoihin asti seitsenpäiväisestä viikosta ei löydy jälkeäkään muilla kansoilla paitsi hinduilla. Intiasta se kulkeutui arabeille ja saapui Eurooppaan kristinuskon mukana. Roomalainen viikko muodostui kahdeksasta päivästä ja ateenalainen kymmenestä.¹ Siten eräs kristikunnan monista ristiriitaisuuksista ja virhepäätelmistä on kuun vaiheisiin perustuvan, intialaisen seitsenjakoisen viikon omaksuminen ja samalla planeettojen mytologisten nimien säilyttäminen.

Nykyajan astrologitkaan eivät esitä oikein päivien ja planeettojen ja niiden värien vastaavuuksia. Samalla kun okkultistit voivat esittää pätevän syyn mm. [47] omien väritaulukoittensa jokaiseen yksityiskohtaan, on kyseenalaista voivatko astrologit tehdä samoin.

---

¹ [J.M. Ragon, *Notice sur historique le Calendrier, etc.*, Paris, 1842.

Lopettaaksemme tämän ensimmäisen ohjeen sallittakoon minun sanoa, että ne, jotka ovat kunnioittaneet minua luottamuksellisesti tekemällä lupauksen, jakautuvat pakostakin kahteen selvään ryhmään: niihin, jotka eivät ole täysin päässeet tavanomaisista epäilyksistä, mutta jotka haluavat päästä selville, kuinka paljon totuutta on okkultistien väitteissä; ja niihin, jotka vapauduttuaan materialismin ja suhteellisuuden kahleista tuntevat, että todellinen onni voidaan löytää vain sen tuntemisessa ja henkilökohtaisessa kokemisessa, mitä hindufilosofit kutsuvat brahmavidyaksi ja buddhalaiset arhatit adibuddhan, alkuperäisen viisauden, toteuttamiseksi. Edelliset poimikoot ja tutkikoot näistä *Ohjeista* vain sellaisia selityksiä elämänilmiöistä, joita tavallinen tiede ei kykene heille antamaan. Näine rajoituksineenkin he tulevat vuoden parin aikana toteamaan oppineensa enemmän kuin kaikki heidän yliopistonsa ja korkeakoulunsa voivat heitä opettaa. Mitä tulee vilpittömiin uskoviin, heidät palkitaan siten, että he tulevat näkemään uskonsa muuttuneen tiedoksi. Todellinen tieto on hengessä ja vain hengessä eikä sitä voi saavuttaa muutoin kuin korkeamman ymmärryksen kautta, ainoa taso, jolta voimme tunkeutua kaikkialle ulottuvan rajattomuuden syvyyksiin.

Se, joka toteuttaa ainoastaan inhimillisen mielen säätämät lait, joka elää sitä elämää, jonka kuolevaisten laki ja erehtyvä lainsäädäntö määrää, valitsee johtotähddekseen majakkavalon, joka loistaa mâyan eli hetkellisten harhakuvitelmienvaltamerellä ja kestää vain yhden ruumiillistuman. Nämä lait ovat tarpeen vain fyysisen ihmisen elämää ja hyvinvointia varten. Hän on valinnut luotsin kuljettamaan itseään yhden olemassaolon karikkojen läpi, johtajan, joka eroaa kuitenkin hänestä kuoleman kynnyksellä. Kuinka paljon onnellisempi onkaan se ihminen, joka täsmällisesti suorittaen jokapäiväiset tehtävänsä tilapäisellä, objektiivisella tasolla, täyttäen kaikki maansa lait ja antaen, lyhyesti sanoen, keisarille mikä keisarin on viettää todellisuudessa henkistä ja jatkuvaa olemassaoloa, elämää ilman mitään keskeytyksiä jatkuvuudessa, ilman tyhjiä kohtia, taukoja, niinäkään aikakausina, jotka ovat puhtaasti henkisen elämän pitkän pyhiinvaellusmatkan pysähdyskohtia! Kaikki alemman inhimillisen mielen ilmiöt katoavat kuin esi-näyttämöverho sallien hänen elää sen takaisella alueella, noumenaalisella tasolla, ainoassa todellisuudessa. Jos ihminen hillitsemällä, ellei hävittämällä, itsekkyytensä ja persoonallisuutensa vain onnistuu tuntemaan itsensä sellaisena kuin hän on fyysisen mâyan verhon takana, hän on pian oleva kaiken tuskan ja kurjuuden sekä kaiken sen kuluttavan muutoksen yläpuolella, joka aiheuttaa eniten kärsimystä. Sellainen ihminen on fyysisesti aineesta, hän liikkuu aineen ympäröimänä ja kuitenkin hän elää sen ylä- ja ulkopuolella.

[48] Hänen ruumiinsa on muutoksen alainen, mutta hän itse on kokonaan sitä vailla ja kokee ikuista elämää jopa ollessaan lyhytaikaisissa, tilapäisissä ruumiissaan. Kaikki tämä saavutetaan kehittämällä epätsekästä, universaalista rakkautta ihmiskuntaa kohtaan ja tukahduttamalla persoonallisuus eli *itsekkyy*s, joka on kaiken synnin ja sen vuoksi kaiken inhimillisen surun syy.

H. P. B. .:

ÂUM

[49]

EHDOTTOMAN YKSITYINEN JA LUOTTAMUKSELLINEN

EI KENENKÄÄN JÄSENEEN OMAISUUTTA JA
PALAUTETTAVA VAADITTAESSA T.I.K:N
JOHTAJAN EDUSTAJALLE

OHJE II

Käsiteltävän aiheen vaikeatajuisuuden vuoksi tämä ohje alkaa selittämällä joitakin kohtia, jotka jäivät hämäräksi edellisessä ohjeessa, samoin kuin seloituksia, jotka vaikuttivat ristiriitaisilta.

Astrologeja, joita on esoteristien keskuudessa monia, hämmästyttää luultavasti jotkin väitteet, jotka ovat selvästi ristiriidassa heidän opetustensa kanssa; kun taas ne, jotka eivät tiedä aiheesta mitään, huomaavat ehkä aluksi olevansa vastakkain sellaisten kanssa, jotka ovat tutkineet Kabbalan ja astrologian eksoteerisia järjestelmiä. Sillä tulkoon nimenomaan selväksi, ettei mikään, mikä on levitetty julkisuuteen ja on jokaisen opiskelijan ulottuvilla julkisissa kirjastoissa tai museoissa, ole todella esoteerista, vaan on joko sotkettu tahallaan ”verhoilla” tai sitä ei voi ymmärtää eikä tutkia menestyksellisesti ilman okkulttisten termien täydellistä sanastoa.

Seuraavat opetukset ja selitykset ovat sen vuoksi ehkä hyödyksi opiskelijalle, koska ne auttavat häntä muodostamaan selvän käsityksen edellisessä *Ohjeessa* annetuista opetuksista.

Kuviosta 1 huomataan, että keskuksat 3, 7 ja 10 ovat seuraavat:

a) 3 kuuluu absoluuttin henkiseen maailmaan ja sen vuoksi ihmisen kolmeen korkeampaan periaatteeseen.

b) 7 kuuluu henkiseen, psyykkiseen ja fyysiseen maailmaan ja ihmisen ruumiiseen. Fysiikka, metafysiikka ja *hyperfyysiikka* ovat kolminaisuus, joka symboloi ihmistä tällä tasolla.

c) 10 eli näiden yhteisyyden kokonaisuutena kaikissa aspekteissaan, samoin kuin mikrokosmos – ihminen kymmenine aukkoineen.

Kun syrjäytämme hetkeksi korkeamman kymmenluvun (kosmoksen) ja alemman kymmenluvun (ihmisen), erillisten seitsikkojen kolme ensimmäistä lukua viittaavat suoraan inhimillisen olennon henkeen, sieluun ja auriseen verhoon, samoin kuin korkeampaan yliaistiseen maailmaan. Alemmat neljä eli neljä aspektia kuuluvat myös ihmiseen yhtä hyvin kuin universaaliin kosmokseen, kokonaisuuden yhdistyessä absoluuttiin.

Jos nämä olemisen kolme hienoa jakoastetta käsitetään kaikkien idän uskontojen symbologian mukaisesti sisältyvinä yhteen ovumiin eli MUNAAN, MUNAN nimi on oleva svabhâvat eli UNIVERSAALI OLEMINEN ilmenneellä tasolla. Tällä universumilla ei todellisuudessa ole keskusta eikä kehää; mutta

[50] ihmisen yksilöllisessä ja äärellisessä tajunnassa sillä on sellainen määrittäminen, mikä on luonnollinen seuraus inhimillisen ajatuksen rajoituksista.

Kuten taulukossa 1 jo ilmoitettiin, vasemmanpuoleisessa sarakkeessa olevia lukuja ei tarvitse ottaa huomioon, koska ne vain viittaavat värien ja äänien hierarkioihin metafysisellä tasolla eivätkä ole inhimillisten periaatteiden tai planeettojen ominaislukuja. Inhimillisiä periaatteita ei voida numeroida, koska jokainen ihminen on erilainen kuin toinen, aivan kuten ei ole kahta täysin samanlaista ruohonkorttia maan päällä. Numeroiminen koskee tässä henkistä kehitystä ja toisen periaatteen luonnollista ylivaltaa toiseen nähden. Jossakin ihmisessä voi buddhi olla tärkeysjärjestyksessä ykkönen; toisessa, jos hän on eläimellinen hekumoitsija, alempi manas. Jossakin fyysinen ruumis tai ehkä prāna (elonperiaate) on ensimmäisellä ja korkeimmalla sijalla, kuten on asian laita erikoisen terveessä ihmisessä, joka on täynnä elinvoimaa; jossakin toisessa se voi tulla kuudentena tai jopa seitsemäntenä alaspäin lukien. Planeettoja ja inhimillisiä periaatteita vastaavat värit ja metallit sen sijaan, kuten tullaan huomaamaan, eivät ole samat kuin ne, jotka nykyiset astrologit ja länsimaiset okkultistit tuntevat.

Katsotaanpa, mistä nykyajan astrologi on saanut käsityksensä planeettojen, metallien ja värien vastaavuuksista. Ja tässä meitä muistutetaan nykyajan orientalistista, joka arvostellen ulkonaisten seikkojen perusteella uskoo muinaisten akkadilaisten (ja myös kaldealaisten, hindujen ja egyptiläisten) ajatelleen niin kehittymättömästi, että maailmankaikkeus, samoin kuin maakin, on nurin käännetyn soittokellon muotoisen kulhon näköinen! Tämän hän osoittaa viittaamalla joidenkin akkadilaisten kirjoitusten ja assyrialaisten kaiverusten symbolisiin esityksiin. Tässä ei kuitenkaan ole tilaa selittää, miten väärässä tämä assyriologi on, sillä kaikki sellaiset esitykset symboloivat yksinkertaisesti *Khargak-kurraa*, maailmanvuorta eli Merua ja tarkoittavat vain pohjoisnaappaa, jumalien maata.¹ No niin, assyrialaiset järjestivät *eksoteerisen* opetuksensa planeetoista ja niiden vastaavuuksista seuraavasti:

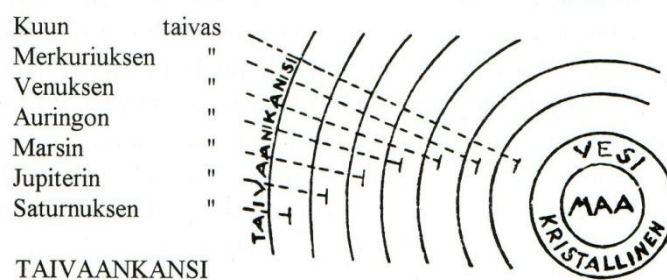
---

¹ *Salainen Oppi*, Osa II, s. 389 [357], ja Osa I, s. 150 [127] ja seur.

[51]

LUVUT	PLANEETAT	METALLIT	VÄRIT	SOLAARISET VIIKONPÄIVÄT
1	Saturnus	Lyijy	Musta	Lauantai (mistä seuraa Sabbath, Jehovan kunniaksi)
2	Jupiter	Tina	Valkoinen, mutta yhtä usein purppura tai oranssi	Torstai
3	Mars	Rauta	Punainen	Tiistai
4	Aurinko	Kulta	Kullankeltainen	Sunnuntai
5	Venus	Kupari	Vihreä tai keltainen	Perjantai
6	Merkurius	Elohopea	Sininen	Keskiviikko
7	Kuu	Hopea	Hopeanvalkoinen	Maanantai

Tämä on se järjestys, jonka kristityt astrologit ovat nyt omaksuneet lukuun ottamatta viikonpäivien järjestystä, josta he yhdistämällä aurinkokunnan planeettojen nimet kuuviikkoihin ovat tehneet pahan sekasotkun, kuten jo näytettiin *Ohjeessa 1*. Tämä on Ptolemaioksen geosentrinen järjestelmä, joka esittää maailmankaikkeutta, kuten seuraavasta kuvioista käy ilmi; se asettaa maamme maailmankaikkeuden keskukseen ja auringon planeetaksi, neljänneksi järjestyksessä:

[52]Ja jos kristillistä ajanlaskua ja viikonpäivien järjestystä moititaan jatkuvasti siitä, että ne perustuvat täysin väärälle astronomiselle pohjalle, nyt on korkea aika alkaa puhdistus myös astrologiassa, joka pohjaa samaan perustaan ja tulee meille yksinomaan kaldealaiselta ja assyrialaiselta eksoteeriselta roskaväeltä.

Mutta näissä *Ohjeissa* esitetyt vastaavuudet ovat puhtaasti esoteerisia. Tästä syystä seuraa, että kun aurinkokunnan planeetat mainitaan tai niitä esitettään vertauskuvin (kuten taulukossa 1), ei pidä luulla, että puhutaan itse tai vaankappaleista, paitsi sielullisten ja henkisten maailmojen seitsenäisen luonteen puhtaasti fyysisellä tasolla olevina tyyppinä. Aineellinen planeetta voi vastata ainoastaan jotakin aineellista. Siten, kun Merkuriuksen sanotaan vastaavan oikeaa silmää, se ei tarkoita sitä, että objektiivinen planeetta vaikuttaisi jotenkin oikeanpuoleiseen näköelimeen, vaan sitä että kumpikin on oikeastaan mystisessä yhteydessä buddhin välityksellä. Ihmisen henkinen sielu (buddhi) on peräisin mânasaputrojen, viisauden poikien, olemuksesta; nämä ovat jumalaisia olentoja (eli enkeleitä), jotka hallitsevat ja valvovat Merkuriusplaneettaa.

Samalla tavoin Venuksen, manaksen ja vasemman silmän katsotaan vastaavan toisiaan. Eksoteerisesti ei todellisuudessa ole mitään sellaista fyysisten silmien ja fyysisten planeettojen yhteyttä, mutta esoteerisesti on. Sillä oikea silmä on "viisauden silmä", eli se on magneettisessa yhteydessä sen aivoissa olevan salaisen keskuksen kanssa, jota kutsumme "kolmanneksi silmäksi";¹ kun taas vasen vastaa intellektuaalisia aivoja eli niitä soluja, jotka ovat ajatuskyvyn elimet fyysisellä tasolla. Kabbalistinen kolmio Kether, Hokma ja Bina osoittaa tämän. Hokma ja Bina eli viisaus ja järki, isä ja äiti, tai toisaalta, isä ja poika, ovat samalla tasolla ja vaikuttavat toinen toisiinsa.

Kun yksilöllinen tajunta kääntyy sisäänpäin, tapahtuu manaksen ja buddhin yhtyminen. Henkisesti uudestisyntyneessä ihmisessä tämä yhtyminen on pysyvä, korkeamman manaksen takertuessa buddhiin devachanin kynnyksen tuolla puolen, ja sielulla tai oikeammin hengellä, jota ei pidä sekoittaa åtmaan (ylihenkeen), sanotaan silloin olevan "yksinkertainen silmä". Esoteerisesti, toisin sanoen, "kolmas silmä" on aktiivinen. Nyt Merkuriusta kutsutaan Hermekseksi ja Venusta Afroditeksi, ja siten niiden yhtyminen ihmisessä psyko-fyysisellä tasolla antaa hänelle hermafrodiitin eli androgyynin nimen. Täysin henkinen ihminen on kuitenkin kokonaan riippumaton sukupuolesta. Henkinen ihminen vastaa suoraan korkeampia "värillisiä kehä", *jumalaista prismaa*, joka emanoituu yhdestä äärettömästä valkoisesta kehästä; fyysinen ihminen sitä vastoin emanoituu sefirotheista, jotka ovat idän filosofian *äännet* eli soinnut. Ja nämä "äännet" ovat alempia kuin "värit", sillä ne ovat seitsemän alemmaa sefirothia eli objektiivista ääntä, *nähtyinä* eikä *kuultuina*, kuten *Zohar*² ja jopa *Vanha [53] Testamentti* osoittavat. Sillä oikein käännettynä 2.

¹ *Salainen Oppi*, Osa II, s. 318 [e289] ja seur.

² Mainittu teos, II, 81, 6.

Mooseksen kirjan 20 luvun 18. säkeistö kuuluu: ”Ja kansa näki äänet” (tai soinnut, ei ”jylinän”, kuten nyt on käännetty); ja nämä äänet tai soinnut ovat sefiroth.¹

Samalla tavoin oikean ja vasemman sieraimen, joihin hengitetään ”elämän henki”,² sanotaan tässä vastaavan aurinkoa ja kuuta, kuten Brahmâ-Prajâpati ja Vâch, tai Osiris ja Isis, ovat luonnollisen elämän vanhemmat. Tämä nelinäisyys, nim. kaksi silmää ja kaksi sierainta, Merkurius ja Venus, aurinko ja kuu, muodostaa kabbalistien vartijaenkelit maan neljässä kulmassa. Samoin on laita idän esoteerisessa filosofiassa, joka kuitenkin lisää, ettei aurinko ole planeetta vaan aurinkojärjestelmämme keskustähti, ja kuu on kuollut planeetta, joka on menettänyt kaikki prinsiippinsä, kummankin ollessa sijaisia, toinen näkymättömän, Merkuriuksen ja auringon välillä olevan planeetan vastine ja toinen planeetan, joka näyttää nyt kadonneen kokonaan näkyvistä. Nämä ovat ne *Salaisen Opin* neljä mahârâjaa,³ ”neljä pyhää”, liittyneinä karmaan ja ihmiskuntaan, kosmukseen ja ihmiseen, kaikissa aspekteissaan. Ne ovat: aurinko eli sen vastine Mikael; kuu eli sen vastine Gabriel; Merkurius, Rafael; ja Venus, Uriel. Tässä tarvinnee tuskin toistaa, että esoteerisessa järjestelmässä ei tarkoiteta useinkaan itse taivaankappaleita, jotka ovat vain fyysisiä symboleja, vaan yleensä niiden kosmisia, sielullisia, fyysisiä ja henkisiä voimia symboloidaan näillä nimillä. Lyhyesti sanoen, seitsemän fyysistä planeettaa ovat *Kabbalan* alempi sefiroth, ja *kolminaista* fyysistä aurinkoamme, josta näemme vain heijastuksen, symboloi tai oikeammin personoi ylempi kolminaisuus eli sefirothien kruunu. Kaikki tämä tullaan todistamaan.⁴

Toisaalta on hyvä huomauttaa, että kuviossa 1 psyykkisiin periaatteihin liittyvät luvut osoittautuvat päinvastaisiksi kuin kuvassa 1. Tämä johtuu siitä, että luvut tässä yhteydessä ovat täysin mielivaltaisia. Ne vaihtelevat joka koulukunnassa. Jotkut koulukunnat laskevat kolme, jotkut neljä, jotkut kuusi ja toiset seitsemän, niin kuin kaikki buddhalaiset esoteristit tekevät. Kuvassa 1 periaatteiden luvut eivät täsmää kuvion 1 lukujen kanssa yksinkertaisesti siksi, että ensin mainittuja on käytetty tähän mennessä teosofian puolieksooterisissa opetuksissa, esim. *Esoteric Buddhismissa*. Kuten *Salaisessa Opissa* sanottiin,⁵ [54] esoteerinen koulu on jaettu kahteen osastoon neljännenätoista vuosisadalta alkaen, toinen sisäisiä lanooita eli korkeampia cheloja varten, toinen

¹ A. Franck, *La Kabbale ou la philosophie religieuse des Hébreux*, Paris, Hachette, 2. p., s. 314.

² *Ens. Moos. k.*, 2:7.

³ Osa I, s. 145 [e122].

⁴ Voimme viitata vahvistukseksi Origeneen teoksiin. Hän sanoo, että ”seitsemän hallitsevaa daimonia” (geniusta eli planeettahallitsijaa) ovat Mikael, aurinko (leijonankaltainen); toinen järjestyksessä Härkä, Jupiter eli Suriel jne. [*Contra Celsum*, VI, xxx] ja kaikki nämä ”läsnäolon seitsemän” ovat sefiroth. Sefirothien puu on jumalaitten planeettojen puu, kuten Porfyrius esittää, eli kuten tavallisesti sanotaan, Porfyriuksen puu.

⁵ [Osa I, s. 145 [e122]].

ulompaa piiriä eli maallikkocheloja varten. Mr. Sinnetille kerrottiin selvästi kirjeissä, joita hän sai eräältä gurulta, ettei hänelle voitu opettaa todellista esoteerista oppia, joka annettiin vain sisäisen piirin lupauksen tehneille oppilaille. Asioiden yksinkertaistamiseksi jokainen oppilas voisi lisätä kuvan 1 eksoteeriseen järjestysnumerointiin kuvion 1 salaisen numeroinnin. Tosin sekin vaatisi jo erityistutkimusta. Luvut ja periaatteet eivät ole säännöllisessä järjestyksessä kuin sipulin kuoret, vaan oppilaan on itse selvitettävä kullekin periaatteilleen kuuluva luku, kun hänen aikansa tulee ryhtyä käytännölliseen tutkimukseen. Edellä olevan tarkoitus on esittää oppilaille, että on välttämätöntä tuntea periaatteiden nimet ja niiden erikoisominaisuudet erillään kaikista numeroimisjärjestelmistä tai siitä, miten ne yhdistyvät vastaaviin toiminta-, väri-, ääni- ym. keskuksiinsa, kunnes niistä tulee erottamattomat.

Vanha tuttu periaatteiden luettelointitapa, joka on esitetty *The Theosophistissa* ja *Esoteric Buddhismissa*, johtaa toiseen ilmeisen hämmentävään ristiriitaan, jota ei kuitenkaan ole todellisuudessa. Kuvasta 1 havaitaan, että periaatteet, jotka on numeroitu kolmosella ja kakkosella, nim. linga-sharira ja prâna eli jîva, ovat päinvastaisessa järjestyksessä kuin kuviossa 1 esitetään. Hetken harkinta riittää kuitenkin selittämään näennäisen eroavuuden eksoteerisen numeroinnin (kuva 1) ja esoteerisen, kuviossa 1 esitetyn järjestyksen välillä. Sillä kuviossa 1 linga-sharira on prânan eli jîvan, elonperiaatteen, käyttöväline ja sellaisena sen on esoteerisella tasolla oltava prânaa alempi eikä ylempi, kuten eksoteerinen numerointi (kuvassa 1) antaisi ymmärtää.

Kuvan värillinen osa on täysin esoteerinen, mutta vanhaa ja tutumpaa eksoteerista numerointia on käytetty, jotta oppilaan huomio kiinnittyisi siihen tosiasiaan, että periaatteet eivät ole toinen toisensa yläpuolella eikä niitä näin ollen voi panna numerojärjestykseen. Niiden järjestys riippuu toisen tai toisen periaatteen etusijalla ja vallalla olemisesta ja vaihtelee sen vuoksi jokaisessa ihmisessä.

Linga-sharira on ruumiin, kuvansa, kaksoispuoli eli protoplasminen esityyppi. Juuri tässä mielessä sitä kutsutaan taulukossa 1 fyysisen ruumiin vanhemmaksi, so. prânan, isän, hedelmöittäjäksi äidiksi. Tämä ajatus käy ilmi egyptiläisessä mytologiassa Horuksen, Osiriksen ja Isiksen lapsen, syntymästä, vaikkakin tällä kuten kaikilla pyhillä myyteillä on sekä kolminainen henkinen että seitsemäinen psykofyysinen sovellus. Lopettaaksemme aiheen, prânalla, elonperiaatella, ei voi todellakaan olla mitään numeroa, koska se läpäisee kaikki muut periaatteet eli inhimillisen kokonaisuuden. Jokainen numero yhdestä seitsemään olisi siten luonnollisesti sopiva prâna-jîvalle eksoteerisesti, samoin kuin auriselle ruumiille esoteerisesti. Kuten Pythagoras osoitti, kosmosta ei synnytetty lukujen kautta tai luvuilla, vaan geometrisesti, ts. seuraamalla lukujen suhteita.

[55] Niille, jotka eivät ole tutustuneet eksoteerisiin, käytännössä taivaankappaleille annettuihin astrologisiin ominaisuuksiin, voi olla hyödyksi, että esitämme tässä taulukon 1 tapaan, miten planeetat hallitsevat ihmisruumista,

värejä, metalleja jne. ja selitämme samalla, miksi todellinen esoteerinen filosofia eroaa astrologisista väitteistä.

<i>Planeetat</i>	<i>Päivät</i>	<i>Metallit</i>	<i>Ruuminosat</i>	<i>Värit</i>
Saturnus	Lauantai	Lyijy	Oikea korva, polvet ja luusto	Musta ¹
Jupiter	Torstai	Tina	Vasen korva, reidet, jalat ja valtimot	Purppura ²
Mars	Tiistai	Rauta	Otsa ja nenä, sukupuolielimet ja lihakset	Punainen
Aurinko	Sunnuntai	Kulta	Oikea silmä, sydän ja elämänkeskukset	Oranssi ³
Venus	Perjantai	Kupari	Leuka ja posket, niska ja munuaiset ja laskimot	Keltainen ⁴
Merkurius	Keskiviikko	Elohopea	Suu, kädet, erityselimet ja hermosto	Vaaleankeltainen ⁵
Kuu	Maanantai	Hopea	Rinta, vasen silmä, nestejärjestelmä, sylki, imuneste ym.	Valkoinen ⁶

alaviitteet¹⁻⁶:

¹ Esoteerisesti vihreä, koska prisma-äiteissä ei ole mustaa.

² Esoteerisesti vaaleansininen. Värinä purppura on punaisen ja sinisen sekoitus, ja idän okkultismissa sininen on purppuravärin henkinen ydin, kun taas punainen on sen aineellinen perusta. Todellisuudessa okkultismi pitää Jupiteria sinisenä, koska se on Saturnuksen – joka on vihreä – poika, ja vaaleansinisenä, koska prismaväri sisältää huomattavasti vihreää. Toisaalta aurinen ruumis sisältää paljon alemman manaksen väriä, jos ihminen on materialistinen nautiskelija, aivan kuten se sisältää paljon tummempaa vivahdusta, jos korkeampi manas on vallitsevampi kuin alempi.

³ Esoteerisesti aurinko ei voi vastata silmää, nenää tai mitään muuta elintä, koska, kuten on selitetty, se ei ole planeetta vaan keskustähti. Sen omaksuivat planeetaksi jälkikristilliset astrologit, joita ei ollut koskaan vihitty. Sitä paitsi auringon todellinen väri on sininen, mutta se näyttää keltaiselta vain sen atmosfääristä johtuvien (etupäässä metallisten) höyryjen imeytymisvaikutusten johdosta. Kaikki on mäyää maamme päällä.

⁴ Esoteerisesti indigo eli tummansininen, joka on keltaisen komplementtiväri prismassa. Keltainen on yksinkertainen eli kantaväri. Manaksen ollessa kaksinainen luonteeltaan – kuten on sen tähtisymboli Venus, joka on sekä aamu- että iltatähti – korkeamman ja alemman manas-prinsiipin välinen ero, jonka manaksen ydinolemus on peräisin Venusta hallitsevalta hierarkialta, ilmaistaan tumman sinisellä ja vihreällä. Vihreä, alempi manas, muistuttaa sitä aurinkospektrin väriä, joka on keltaisen ja tummansinisen, korkeamman henkisen manaksen, välillä. Indigo on taivaan tiivistynyt väri ja se kuvaa manaksen pyrkimystä ylöspäin kohti buddhia eli taivaallista henkistä sielua. Tämä väri on saatu *indigoferra tinctoriasta*, intialaisesta kasvista, jolla on

mitä korkeimmat okkulttiset ominaisuudet. Sitä on käytetty paljon valkoisessa magiassa ja se on okkulttisesti yhteydessä kuparin kanssa. Tätä osoittaa indigon saama kuparinvälke varsinkin kun sitä hangataan jollain kovalla aineella. Tämän värin toinen ominaisuus on se, että se on liukenematon veteen ja jopa eetteriin, ollen painoltaan kevyempi kuin mikään tunnettu neste. Mitään symbolia ei ole koskaan omaksuttu idässä sen perustumatta loogiseen ja todistettavissa olevaan syyhyn. Sen vuoksi itämaiset symbolistit ovat varhaisimmista ajoista alkaen yhdistäneet ihmisen henkisen ja eläimellisen puolen, toisen tummansiniseen (Newtonin indigo) tai oikeaan siniseen vailla vihreää ja toisen puhtaan vihreään.

² Esoteerisesti vaaleansininen. Värinä purppura on punaisen ja sinisen sekoitus, ja idän okkultismissa sininen on purppuravärin henkinen ydin, kun taas punainen on sen aineellinen perusta. Todellisuudessa okkultismi pitää Jupiteria sinisenä, koska se on Saturnuksen – joka on vihreä – poika, ja vaaleansinisenä, koska prismaväri sisältää huomattavasti vihreää. Toisaalta aurinen ruumis sisältää paljon alemman manaksen väriä, jos ihminen on materialistinen nautiskelija, aivan kuten se sisältää paljon tummempaa vivahdusta, jos korkeampi manas on vallitsevampi kuin alempi.

³ Esoteerisesti aurinko ei voi vastata silmää, nenää tai mitään muuta elintä, koska, kuten on selitetty, se ei ole planeetta vaan keskustähti. Sen omaksuivat planeetaksi jälkikristilliset astrologit, joita ei ollut koskaan vihitty. Sitä paitsi auringon todellinen väri on sininen, mutta se näyttää keltaiselta vain sen atmosfääristä johtuvien (etupäässä metallisten) höyryjen imeytymisvaikutusten johdosta. Kaikki on mâyää maamme päällä.

⁴ Esoteerisesti indigo eli tummansininen, joka on keltaisen komplementtiväri prismassa. Keltainen on yksinkertainen eli kantaväri. Manaksen ollessa kaksinainen luonteeltaan – kuten on sen tähtisymboli Venus, joka on sekä aamu- että iltatähti – korkeamman ja alemman manas-prinsiipin välinen ero, jonka manaksen ydinolemus on peräisin Venusta hallitsevalta hierarkialta, ilmaistaan tumman sinisellä ja vihreällä. Vihreä, alempi manas, muistuttaa sitä aurinkospektrin väriä, joka on keltaisen ja tummansinisen, korkeamman henkisen manaksen, välillä. Indigo on taivaan tiivistynyt väri ja se kuvaa manaksen pyrkimystä ylöspäin kohti buddhia eli taivaallista henkistä sielua. Tämä väri on saatu *indigoferra tinctoriasta*, intialaisesta kasvista, jolla on mitä korkeimmat okkulttiset ominaisuudet. Sitä on käytetty paljon valkoisessa magiassa ja se on okkulttisesti yhteydessä kuparin kanssa. Tätä osoittaa indigon saama kuparinvälke varsinkin kun sitä hangataan jollain kovalla aineella. Tämän värin toinen ominaisuus on se, että se on liukenematon veteen ja jopa eetteriin, ollen painoltaan kevyempi kuin mikään tunnettu neste. Mitään symbolia ei ole koskaan omaksuttu idässä sen perustumatta loogiseen ja todistettavissa olevaan syyhyn. Sen vuoksi itämaiset symbolistit ovat varhaisimmista ajoista alkaen yhdistäneet ihmisen henkisen ja eläimellisen puolen, toisen tummansiniseen (Newtonin indigo) tai oikeaan siniseen vailla vihreää ja toisen puhtaan vihreään.

⁵ Esoteerisesti keltainen, koska auringon väri on oranssi ja Merkurius on aurinkoa lähinnä niin välimatkan kuin värinkin puolesta. Planeetta, jonka sijainen aurinko on, oli vielä lähempänä aurinkoa kuin Merkurius on nyt ja se oli yksi salaisimmista ja korkeimmista planeetoista. Sen sanotaan tulleen näkymättömäksi kolmannen rodun lopussa.

⁶ Esoteerisesti violetti, mahdollisesti siksi, että violetti on väri, joksi auringon säde tulee läpäistessään hyvin ohuen hopealevyn, ja myös koska kuu valaisee maata aurin-

[56] Niin ollen huomaamme, että aurinkojärjestelmän vaikutus jakautuu eksoteerisessa kabbalistisessa astrologiassa tämän menetelmän mukaan yli koko ihmisruumiin, tärkeimpiin metalleihin ja väriasteikon väreihin mustasta valkoiseen; mutta esoterismi ei tunnusta mustaa eikä valkoista väreiksi, koska se pysyttelee tunnollisesti prisman seitsemässä aurinko- eli luonnollisessa värissä. Musta ja valkoinen ovat keinotekoisia vivahduksia. Ne kuuluvat maahan ja ovat havaittavissa vain fyysisen elimistömme erikoisrakenteen avulla. Valkoinen on kaikkien värien puute eikä sen vuoksi mikään väri; musta on yksinkertaisesti valon puute ja siksi valkoisen negatiivinen aspekti. Seitsemän prismaväriä ovat suoranaisia vuodatuksia olemassaolon seitsemästä hierarkiasta, joista kullakin on suora vaikutus ja suhde johonkin inhimilliseen periaatteeseen, koska kukin näistä hierarkioista on itse asiassa vastaavan inhimillisen periaatteen luoja ja alkulähde. Kutakin prismaväriä kutsutaan okkultismissa sitä vastaavan ”äänen isäksi”; äänen ollessa sen isä-ajatuksen Sana eli logos. Tässä on syy siihen, miksi herkäät ihmiset yhdistävät jokaisen värin tiettyyn ääneen, tosiseikka, jonka nykyinen tiede (esim. Francis Galtonin *Inquiry into Human Faculty and its Development*) tuntee hyvin. Mutta musta ja valkoinen ovat täysin negatiivisia värejä eikä niillä ole mitään edustajaa subjektiivisen olemisen maailmassa.

[57] Kabbalallinen astrologia sanoo, että taivaankappaleitten herruus ihmisäivöissä määräytyy myös näin: on seitsemän alkuperäistä kykyryhmää, joista kuusi toimii isojen äivojen ja seitsemäs pikkuaivojen välityksellä. Esoteerisesti tämä on äivan oikein. Mutta kun sanotaan edelleen, että Saturnus hallitsee hartauskykyä, Merkurius ymmärrystä, Jupiter myötätuntoa, aurinko hallitsemiskykyä, Mars itsekkyyttä, Venus uskollisuutta ja kuu vaistoja – me sanomme, että selitys on epätäydellinen, jopa harhaanjohtava. Sillä ensiksikin fyysiset planeetat voivat hallita vain fyysisestä ruumista ja puhtaasti fyysisiä toimintoja. Kaikkiin mentaaliin, emotionaaliin, psyykkisiin ja henkisiin kykyihin vaikuttavat planeettojen henkisten hallitsijoiden hierarkioista lähtevän syyasteikon okkultiset ominaisuudet eivätkä itse planeetat. Tämä asteikko esitettyinä taulukossa 1 johtaa oppilaan erottamaan asiat seuraavassa järjestyksessä: 1) väri; 2) ääni; 3) ääni äineellistuu metallien henkeen, so. metallielementaaleihin; 4) nämä taas äineellistuvat fyysisiin metalleihin; 5) sitten

---

gosta lainaamallaan valolla, kuten ihmisruumis loistaa ominaisuuksilla, jotka se on lainannut kaksoisolennoltaan – älmämäiseltä ihmiseltä. Kuten ästraalinen varjo äloitaa ihmisen periaatteiden sarjan maallisella tasolla äina älempaan äläimelliseen manakseen saakka, samoin violetti säde äloitaa prisman värien sarjan lopusta vihreään ästi, kummankin ollessa, toisen periaatteenä ja toisen värinä, kaikista periaateista ja väreistä valoa taittavin. Tämän lisäksi suuri salainen mysteeri liittyy kaikkiin näihin vastaavuuksiin, sekä taivaallisiin että maallisiin kappaleisiin, väreihin ja ääniin. Selvemmin sanoen, sama suhteellisuuden laki vallitsee kuun ja maan, ihmisen ästraalisen ja älävän ruumiin, kuin prismaspektrin violetin pään ja ändigon ja sinisen välillä. Mutta tästä heti lisää.]

harmoninen ja värähtelevä, sädehtivä ydinolemus siirtyy kasveihin antaen niille värin ja tuoksun, joista ”ominaisuuksista” kumpikin johtuu tämän voiman värähtelynopeudesta aikayksikköä kohden; 6) kasveista se siirtyy eläimiin; 7) ja lopuksi kohoaa huippuunsa ihmisen ”prinsipiessä”.

Siten näemme taivaallisten esi-isiemme jumalaisen olemuksen kiertävän seitsemän tilan kautta; hengen tulevan aineeksi ja aineen palaavan henkeen. Samoin kuin luonnossa on ääni, joka on kuulumaton, niin siinä on väri, joka on näkymätön, mutta jonka voi kuulla. Luova voima alituisessa muuntamistyössään saa aikaan värin, äänen ja luvut atomeja ja molekyyliä yhdistävien ja erottavien värähtelynopeuksien muodossa. Vaikka kokonaisuuden synteesi on yksityiskohdissaan meille näkymätön ja kuulumaton, siitä tulee kuitenkin meille kuuluva aineellisella tasolla. Juuri sitä kiinalaiset kutsuvat ”suureksi säveleksi” eli *kungiksi*. Se on jopa tieteellisesti ottaen luonnon todellinen perussävel, jota musiikissa vastaa keskimmäinen *fa* pianon koskettimistossa. Kuulemme sen selvästi luonnon äänessä, valtameren pauhussa, suuren metsän lehtien havinassa, suuren kaupungin etäisessä melussa, tuulessa, rajuilmassa ja myrskyssä; lyhyesti sanoen, luonnossa kaikessa, millä on ääni tai mikä aikaansaa ääntä. Kaikkien kuulevien kuulolle se kulminoituu sävelkorkeudeltaan epämääräisessä, tietyssä yksittäisessä sävelessä, joka, kuten sanotaan, on *f* tai *fa* tavallisessa asteikossa. Näistä yksityiskohdista selviää okkultismin tutkijalle, missä kohdin eksoteerinen ja esoteerinen sanasto ja symboliikka eroavat toisistaan. Lyhyesti sanoen, Euroopassa harjoitettu kabbalistinen astrologia on puoliesoteerinen salainen tiede, joka on tarkoitettu ulompaa eikä sisempää piiriä varten. Se on lisäksi usein jätetty vaillinaiseksi ja sitä on väärin totuuden salaamiseksi. Sen symboloidessa ja valitessa vastaavuuksiin pelkästään ulkoisen perusteella, esoteerinen filosofia, joka on kiinnostunut ennen kaikkea asioitten ytimeistä, hyväksyy ainoastaan sellaiset symbolit, jotka kattavat koko alan, so. sellaiset symbolit, joihin sisältyy henkinen yhtä hyvin kuin sielullinen ja fyysinenkin [58] merkitys. Länsimaalainen astrologia on kuitenkin tehnyt myös erinomaisen työn, sillä se on ollut mukana viemässä eteenpäin tietoa salaisen viisauden olemassaolosta keskiajan vaarojen ja sen synkän kiihkouskonnollisuuden läpi aina nykypäiviin asti, jolloin kaikki vaara on hävinnyt.

Planeettojen järjestyksen eksoteerisessa käytössä määräävät niiden geosentriset säteet eli kunkin kiertoradan etäisyys maahan nähden. Järjestys on siis Saturnus, Jupiter, Mars, aurinko, Venus, Merkurius ja kuu. Näissä kolmessa ensimmäisessä näemme symboloituna fyysisen ilmenneen maailmankaikkeuden korkeimman voiman taivaallisen kolminaisuuden eli Brahmân, Vishnun ja Shivan; kun taas neljässä jälkimmäisessä tunnemme maallisen nelinäisyyden symbolit. Nämä hallitsevat kaikkia vuodenaikojen, vuorokausien, ilmansuuntien ja elementtien luonnollisia ja fyysisiä kierroksia näin:

Kevät	Kesä	Syksy	Talvi
Aamu	Keskipäivä	Ilta	Yö
Lapsuus	Nuoruus	Miehuus	Vanhuus
Tuli	Ilma	Vesi	Maa
Itä	Etelä	Länsi	Pohjoinen

Mutta esoteerinen tiede ei tyydy analogioihin fyysisten aistien puhtaasti objektiivisella tasolla, ja sen vuoksi on ehdottoman välttämätöntä jatkaa opeuksia edelleen tällä suunnalla selittämällä *magia*-sanon todellinen merkitys.

MITÄ MAGIA OIKEASTAAN ON?

Esoteerinen tiede on ennen kaikkea tietoa suhteistamme jumalaiseen magiaan,¹ erottamattomuutta jumalaisesta *itsestämme* – jälkimmäisen tarkoittaessa jotakin muuta kuin omaa korkeampaa henkeämme. Siten, ennen kuin ryhdymme selittämään esimerkein näitä suhteita, on ehkä tarpeen selittää oppilaille oikea ajatus tämän niin väärin ymmärretyn magia-sanon täydellisestä merkityksestä. Moni on halukas ja innokas tutkimaan okkultismia, mutta kovin harvalla on läheskään oikeaa käsitystä itse tieteestä. Vain harvat amerikkalaisista ja eurooppalaisista oppilaistamme voivat hyötyä sanskritinkielisistä teoksista tai edes niiden käännöksistä, koska nämä käännökset ovat suurimaksi osaksi käsittämättömiä vihkimättömille. Tarkoitukseni on sen vuoksi esittää edellä mainitusta [59] todisteita, jotka on otettu uusplatonilaisista teoksista. Nämä ovat käännöksinä tajuttavia, ja valaistakseni sellaista, mikä on tähän asti ollut täynnä hämäryyttä, riittänee, kun viitataan niiden tiettyyn avaimen. Siten gnosis, sekä esi- että jälkikristillinen, palvelee tarkoitustamme erinomaisesti.

Miljoonat kristityt tuntevat Simon Maguksen ja sen vähän, mitä hänestä kerrotaan *Apostolien Teoissa* (8:9, 10). Mutta sangen harvat ovat koskaan kuulleet monista kirjavista, mielikuvituksellisista ja ristiriitaisista yksityiskohdista, joita perimätieto on jättänyt hänen elämästään. Kertomus hänen saavutuksistaan ja kuolemastaan on löydettävissä ainoastaan puolueellisista, puoliksi mielikuvituksellisista kuvauksista, kuten kirkkoisien Irenaeus, Epifanius ja Pyhä Justinus teoksissa ja varsinkin nimettömän tekijän *Philosophumenassa*. Kuitenkin hän on historiallinen henkilö ja hänelle annettiin lisänimi ”Magus”, jonka hyväksyivät kaikki hänen aikalaisensa mukaan lukien kristillisen kirkon päämiehet. Tuon nimen hän sai omistamiensa ihmeellisten kyky-

¹ *Magia* tarkoittaa henkisessä, salaisessa mielessä ”suuri elämä” eli jumalainen elämä *hengessä*. Kantasana on *magh*, ja se on sanskritin *mahat*-, zendin *mazas*-, kreikan *megas*- ja latinan *magnus*-sanoissa, jotka kaikki merkitsevät ”suurta”.

jen perusteella ja katsomatta siihen, pidettiinkö häntä valkoisena (jumalaisena) vai mustana (saatanallisena) maagikkona. Tässä suhteessa mielipide on aina riippunut kronikoitsijan joko pakanallisista tai kristillisistä taipumuksista.

Hänen järjestelmästä, samoin kuin hänen oppilaansa ja seuraajansa Menanderin järjestelmästä, huomaamme, mitä sana ”magia” tarkoitti vihityille noina aikoina.

Simon opetti – kuten muutkin gnostikot opettivat – että *alemmat* enkelit, joita hän kutsui aioneiksi, loivat meidän maailmamme. Hän mainitsee ainoastaan kolme sellaista astetta, koska oli ja on tarpeetonta, kuten olemme aikaisemmin *Salaisessa Opissa* selittäneet, opettaa mitään neljästä korkeammasta, ja hän alkaa sen vuoksi A- ja G-pallon tasolta. Hänen järjestelmänsä on hyvin lähellä okkulttista totuutta, joten voimme tutkia sitä sekä hänen omia että Menanderin väitteitä ”magiasta” nähdäksemme, mitä he tarkoittivat tuolla sanalla. Simonille kaiken ilmenneen luodun huippukohta oli tuli. Hänen mukaansa, samoin kuin meidänkin mukaamme, se on universaali prinssiippi, rajaton voima, syntynyt salatusta potentiaalisuudesta. Tämä tuli oli ilmenneen olemisen maailman alkusyy ja oli kaksinainen, koska sillä on ilmennyt ja salattu eli salainen puoli.

Tulen salainen puoli kätkeytyy sen ilmeiseen [eli objektiiviseen] puoleen,¹

mikä merkitsee sitä, että näkyvä on aina läsnä näkymättömässä ja näkymätön näkyvässä. Tämä oli vain uusi tapa esittää Platonin aate käsitettävästä (*noeton*) ja aistittavasta (*aistheton*) ja Aristoteleen oppi voimasta (*dynamis*) ja todellisesta olemassaolosta (*energeia*). Simonille kaikki, mitä voidaan ajatella, kaikki, mihin voidaan vaikuttaa, oli täydellistä järkeä. Tuleen sisältyi *kaikki*. Ja siten tuon tulen kaikki osat, omaten järjen ja ymmärryksen, ovat kehityskykäisiä [60] laajenemisen ja emanaation kautta. Tämä on meidän oppimme ilmenneestä logoksesta, ja nämä osat alkuperäisessä vuodatuksessaan ovat meidän dhyâni-chohanimme, ”liekin ja tulen pojat” eli korkeammat aionit. Tämä ”tuli” on jumalaisen luonnon toimivan ja elävän puolen symboli. Sen takana on ”rajaton mahdollisuus mahdollisuudessa”, jolle Simon antoi ilmauksen ”se mikä on ollut, on ja on oleva” [o estos, stas, stesomenos], eli kestävä pysyvyys ja personoitu muuttumattomuus.

Ajatuksen voimasta jumalainen ideointi siirtyi siten *toimintaan*. Tästä johdetaan alkuperäisten vuodatusten sarja *toimintaa synnyttävän ajatuksen kautta*, tulen objektiivisen puolen ollessa äiti ja sen pyhän puolen ollessa isä. Simon kutsui näitä vuodatuksia syzygioiksi (yhtynyt pari, pariskunta), sillä ne emanoituivat kaksittain, toinen aktiivisena ja toinen passiivisena aionina. Siten emanoitui kolme paria (eli kaikkiaan kuusi, tulen ollessa seitsemäs), joille Simon antoi seuraavat nimet: ”sielu ja ajatus; ääni ja nimi; järki ja miettimi-

---

¹ *Philosophumena*, VI, 9.

nen”¹ edellisen kustakin parista ollessa miehinen ja jälkimmäisen naisellinen. Näistä alkuperäisestä kuudesta emanoitui keskimmäisen maailman kuusi aionia. Katsokaamme, mitä Simon itse sanoo:

Kukin näistä kuudesta alkuolenosta sisälsi [vanhempansa (parent)] koko rajattoman voiman; mutta se oli siinä vain voimana eikä toiminnassa. Tämä voima oli kutsuttava esiin (eli muodostettava) *kuvan* avulla, jotta se ilmeni koko olemuksessaan, tehossaan, suuruudessaan ja vaikutuksessaan; sillä vain siten saattoi emanoitunut voima tulla samanlaiseksi kuin vanhempansa, ikuinen ja rajaton voima. Jos se sitä vastoin jäisi vain mahdollisuudeksi kuudessa voimassa ja jäisi muodostumatta kuvan avulla, silloin voima ei siirtyisikään toimintaan vaan menisi hukkaan.²

Selvemmin ilmaistuna, se *surkastuisi*, kuten nykyään sanotaan.

Mitä muuta nämä sanat tarkoittavat, elleivät sitä, että ollakseen kaikessa samankaltainen rajattoman voiman kanssa aionien oli jäljiteltävä sitä sen toiminnassa ja tultava itse vuorostaan emanoiviksi periaatteiksi, kuten niiden vanhempi oli, antaen elämän uusille olennoille ja tullen itse voimiksi *in actu*. Emanaatoiden aikaansaaminen eli kriyashaktin³ kyvyn saavuttaminen on tämän voiman suoranaista seurausta, vaikutus, joka riippuu omasta toiminnastamme. Silloin tämä voima on synnynnäinen ihmisessä, kuten se on alkuperäisissä aioneissa ja myös toisasteisissa emanaatioissa sen tosiseikan perusteella, että ne polveutuvat, kuten mekin polveudumme, ainoasta alkuperäisistä, rajattomasta voimasta eli potentiasta. Saamme siten selville Simon Maguksen järjestelmästä, että ensimmäiset kuusi aionia, jotka seitsemäs, synnyttävä voima yhdistää, [61] astuivat toimintaan ja emanoivat vuorostaan kuusi alempaa aionia, joista kukin oli oman vanhempansa yhdistämä. *Philosophumena*sta luemme, että Simon vertasi aioneja ”elämän puuhun”. Simon sanoo *Ilmestyksessä*:⁴

Kirjoitettu on, että on olemassa kaksi haaraa universaalisia aioneja, joilla ei ole alkua eikä loppua, ollen kumpikin peräisin samasta juuresta, joka on näkymätön ja käsittämätön potentiaalisuus, *sigê* (Hiljaisuus). Yksi näistä [aionien haaroista] ilmenee ylhäältä käsin. Se on suuri voima, universaali sielu [eli jumalainen ideointi, hindujen mahat]; se järjestää kaiken ja on miehinen. Toinen on alhaalta, sillä se on suuri [ilmennyt] ajatus, naisellinen aioni, joka synnyttää kaiken. Näillä [kahdenlaisilla aioneilla] vas-

¹ Nous, epinoia; fônê, onoma; logismos, enthûmêsis.

² *Philosophumena*, VI, 12.

³ Ks. *Salaisen Opin Hakemisto*, sanan kohdalta.

⁴ *Suuri Ilmestys (Hê Megalê Apofasis)*, jonka tekijä Simonin on oletettu olleen.

taten¹ toinen toistaan on yhteys ja ne ilmentävät keskimmäisen alueen [välipiirin eli tason], käsittämättömän ilman, jolla ei ole alkua eikä loppua.²

Tämä naispuolinen ”ilma” on meidän eetterimme eli kabbalistien astraali-valo. Se on sitä paitsi Simonin *toinen maailma*, TULESTA syntynyt, kaiken alkulähde. Kutsumme sitä AINOAKSI ELÄMÄKSI, järjelliseksi, jumalaiseksi liekiksi, joka on kaikkialla läsnä oleva ja rajaton. Simonin järjestelmässä tätä toista maailmaa johti olento eli voima, sekä miehinen että naisellinen, eli aktiivinen ja passiivinen, hyvä ja paha. Alkuperäisen rajattoman voiman tavoin tätä synnyttäjälentoa kutsutaan myös: ”se joka oli, on ja on oleva” niin kauan kuin ilmennyt kosmos jatkuu. Kun se emanoitui *in actu* ja tuli oman synnyttäjänsä kaltaiseksi, se ei ollut kaksinainen eli androgyyni. *Ajatus* (sigê) emanoitui siitä, mistä tuli kuin sekin (synnyttäjä, parent) tultuaan samankaltaiseksi kuin sen kuva (eli esityyppi); toinen oli nyt vuorostaan tullut ensimmäiseksi (omalla tasollaan eli piirissään). Eli kuten Simon sanoo:

Se [synnyttäjä (parent) eli isä] oli yksi. Sillä omatessaan sen [ajatuksen] itsessään se oli yksin. Se ei kuitenkaan ollut ensimmäinen, vaikka se oli ennestään olemassa; mutta ilmentämällä itsensä itselleen itsestään se tuli toiseksi (eli kaksinaiseksi). Eikä sitä kutsuttu isäksi ennen kuin se [ajatus] antoi sille tuon nimen. Sen vuoksi, kuten itse kehittäen itsensä itsensä avulla ilmensi itselleen oman ajatuksensa, niin myös ajatus ollen ilmennetty, ei toiminut, vaan nähden isän kätki sen itseensä, se on, (kätki) tämän voiman (itseensä). Ja voima (dynamis, nim. nous) ja ajatus (epinoia) ovat mies-naisellisia. Tästä syystä ne vastaavat toisiaan – sillä voima ei eroa mitenkään ajatuksesta – ollen yksi. Niinpä yläpuolella olevista löydetään voima ja alapuolella olevista ajatus. Sen vuoksi tulee tapahtumaan, että se mikä ilmenee niistä, vaikkakin ollen yksi havaitaan kuitenkin kaksinaiseksi, naisellisen sisältyessä androgyyniin. Niin on sielu ajatuksessa toisistaan erottamattomat, jotka vaikka ollen yksi havaitaan kaksinaiseksi.³

Hän (Simon) kutsuu kuuden voiman ja niiden kanssa olevan seitsemän [62] ensimmäistä liittoa (syzygia) nimillä nous ja epinoia, taivas ja maa: miehinen katsoo alas ylhäältä ja kohdistaa ajatuksensa liittoonsa (eli puolisoon), sillä alapuolella oleva maa vastaanottaa niitä intellektuaalisia hedelmiä, jotka tuodaan alas taivaasta ja ovat maan sukulaisia.⁴

Simonin kolmas maailma, jossa on kuuden aionin kolmas sarja ja seitsemäs, synnyttäjä, emanoituu samalla tavalla. Sama suunnitelma toistuu jokaisessa gnostisessa järjestelmässä – asteittainen laskeutuminen aineeseen siihen yhtäläistymällä; ja se on laki, jota voi seurata alkuperäiseen okkultismiin eli

¹ Sanatarkasti: seisten toisiaan vastapäätä rivissä tai pareittain.

² *Philosumena*, VI, 18.

³ *Main. teos*, VI, 18.

⁴ *Main. teos*, VI, 13.

magiaan asti. Gnostikkojen, kuten meidänkin, mukaan tämä seitsemäs voima kaiken synteesinä on erilaistumattoman avaruuden pimeitten vesien päällä leijaileva henki, Narayana eli Vishnu Intiassa, Pyhä Henki kristinuskossa. Mutta kun viime mainitussa aate ehdollistetaan ja pienennetään rajoituksilla, jotka vaativat uskoa ja armoa, idän filosofia osoittaa sen tunkeutuvan jokaisen atomin läpi, tajuisena tai tajuamattomana. Irenaeus täydentää opin näiden kuuden aionin edelleen kehittymisestä. Opimme häneltä, että ajatus erottuaan synnyttäjästään ja tietäen samanlaisen olemuksensa vuoksi viime mainitun suhteen, mitä sen oli tiedettävä, eteni toiselle eli välitasolle tai oikeammin maailmaan (kunkin tällaisen maailman käsittäessä kaksi tasoa, ylemmän ja alemman, miehisen ja naisellisen, joista viime mainittu omaksuu lopulta kummatkin voimat ja tulee androgyyniksi) luodakseen alempia hierarkioita, kaikenlaisia enkeleitä ja voimia, herruuksia ja valtoja, jotka vuorostaan loivat tai oikeammin vuodattivat omasta olemuksestaan meidän maailmamme ihmisineen ja olentoineen, joita he vartioivat.

Tästä seuraa, että jokainen järjellinen olento – jota kutsutaan *ihmiseksi* maan päällä – on samaa olemusta ja omaa mahdollisuutena kaikki korkeampien aionien, alkuperäisen seitsemän, ominaisuudet. Hänen on kehityttävä ”korkeimman kuva edessään” jäljittelemällä *in actu* sitä voimaa, joka on annettu korkeimmalle hänen vanhemmistaan eli isistään. Tässä meidän kannattaa taas ottaa lainaus *Pilosophumenasta*:

Niinpä Simonin mukaan tämä autuaallinen ja katoamaton (prinsiippi) kätkeytyy kaikkeen mahdollisuutena, ei toimivana. Tämä on ”se mikä oli, on ja on oleva”, nim. se mikä on ollut ylhäällä luomattomana voimana; se mikä on alhaalla vesissä kuvan mukaan synnytettyinä; se mikä on oleva ylhäällä autuaallisen rajattoman voiman vieressä, jos se tekee itsensä tämän kuvan kaltaiseksi. Sillä kolme on, hän sanoo, jotka pysyvät, ja ilman näitä kolmea pysyvää aionia ei ole mitään kaunistelua syntymisestä, joka heidän mukaansa [simonilaisten] on syntynyt vedessä, ja kaltaisuuteen muovailtuna on täydellinen ja taivaallinen (aioni) eikä millään tavoin ajateltuna luomatonta voimaa alemmaksi. Siten he sanovat: ”Minä ja sinä [olemme] yksi; ennen minua [olit] sinä; se mikä on jälkeesi [olen] minä.” Tämä, hän sanoo, on ylempään ja alempaan jakautunut voima, joka synnyttää itsensä, ravitsee itseään, etsii itseään, löytää itsensä; oma äitinsä, isänsä, veljensä, puolisonsa, [63] tyttärensä ja poikansa, *yksi*, sillä se on kaiken juuri.¹

Opimme siten tästä kolminaisesta aionista, että ensimmäinen on ”se joka oli, on ja on oleva” eli luomaton voima, *âtma*; toinen on syntynyt avaruuden synkissä vesissä (kaaos eli erilaistumaton aine, meidän buddhimme) edellisestä näihin vesiin heijastuneesta kuvasta tai sen kautta, kuva hänestä tai siitä, joka liikkuu niitten päällä; kolmas maailma (eli ihmisessä *manas*) tulee saa-

¹ Mainittu teos, VI, 17.

maan tämän ikuisen ja kaikkialla läsnäolevan kuvan koko voiman, jos se vain sulattaa sen itseensä. Sillä

kaikki ikuinen, puhdas ja turmeltumaton kätkeytyy kaikkeen olevaiseen, joskin vain mahdollisuutena, ei todellisuudessa. Ja

kaikki on tämä kuva, mikäli alempi kuva (ihminen) nousee tähän korkeampaan alkulähteeseen ja juureen hengessä ja ajatuksessa.

Aine substanssina on ikuinen eikä sitä ole koskaan luotu. Tästä syystä ei Simon Magus, kuten eivät ketkään suuret gnostikko-opettajat ja idän filosofitkaan, koskaan puhu sen alusta. ”Ikuinen aine” saa erilaiset muotonsa alemmassa aionissa luovilta enkeleiltä eli rakentajilta, kuten me niitä kutsumme. Miksei siis ihminen, korkeimman aionin suoranainen perillinen, tekisi samoin ajatusvoimallaan, joka on syntynyt hengestä? Tämä on kriyashakti, kyky aikaansaada näkymättömästä, häviämättömästä aineesta muotoja objektiivisella tasolla mielikuvituksen ja tahdon voimalla.

Oikein sanoo Jeremia¹ toistaessaan ”Herran sanaa”:

Ennen kuin muodostin sinua vatsassa, tunsin sinut; ja ennen kuin tulit esiin kohdusta, pyhitin sinut,

sillä Jeremia vastaa tässä ihmistä, kun hän oli vielä aioni, eli jumalainen ihminen, sekä Simon Maguksen että idän filosofian mukaan. *Genesiksen* kolme ensimmäistä lukua ovat yhtä okkulttisia kuin se mikä on esitetty *Ohjeessa* 1. Sillä maallinen paratiisi on kohtu, sanoo Simon,² ja Eeden sitä ympäröivä alue. Eedenistä virtaava joki, joka kasteli puutarhaa, on napanuora; tämä nuora jakautuu neljään säikeeseen, siitä lähteviin virtoihin, neljään kanavaan, joiden tehtävänä on kuljettaa ravintoa sikiölle, so. kahteen valtioon ja kahteen laskimoon, jotka ovat veren kanavina ja johtavat hengitysilmaa. Syntymätön lapsi on Simonin mukaan täysin amnionin suojaama ja saa ravintonsa napanuoran ja elintärkeän ilman aortan kautta.³

¹ *Main. kohta*, 1:5.

² *Philosophumena*, VI, 14.

³ Ensimmäiset ovat napa-suoliliepeiset putket, kaksi valtiota ja kaksi laskimoa, mutta nämä häviävät myöhemmin kokonaan, samoin kuin ”putkipinta” napaverhossa, josta ne saavat alkunsa. Mitä tulee varsinaisiin ”napaputkiin”, napanuora on lopulta kietonut ympärilleen oikealta vasemmalle napasuonen, joka tuo *happipitoisen* veren äidiltä sikiölle, ja kaksi vatsanalis- eli napavaltimoa, jotka vievät sikiön käyttämän veren istukkaan, putken sisällön ollessa päinvastainen syntymänjälkeiseen järjestykseen verrattuna. Näin tiede vahvistaa muinaisen okkulttisen viisauden ja tiedon, sillä Simon Maguksen aikana ei yksikään ihminen, paitsi vihitty, tiennyt mitään verenkierron tai fysiologiasta. Tätä *Ohjetta* kirjoittaessani sain käsiini tri Jerome A. Andersonin (T.I.K.) kaksi kirjoitelmaa, kirjoitettu 1884 ja 1888, joissa on tieteellinen esitys sikiön ravitsemuksesta, kuten *Ohjeessa* 1. Lyhyesti sanoen, sikiötä ravitsee amnion-neste osmoosin kautta ja se hengittää istukan avulla. Tiede tuntee vähän, jos ollen-

[64] Edellä oleva on sanottu tätä seuraavan valaisemiseksi. Simon Maguksella oli useita oppilaita, joille hän opetti magiaa. He käyttivät hyväkseen ns. eksorsismia eli manausta (kuten *Udessa Testamentissa*), loitsuja ja taikajuomia; uskoivat uniin ja näkyihin ja saivat niitä aikaan tahdollaan; ja lopulta pakottivat alemmanlaatuiset henget tottelemaan itseään. Simon Magusta kutsuttiin nimellä ”Jumalan Suuri Voima”, kirjaimellisesti ”Suureksi kutsutun jumaluden voima”. Sitä mitä silloin kutsuttiin magiaksi, sanomme nyt *teosofiaksi* eli *jumalaiseksi viisaudeksi, voimaksi ja tiedoksi*.

Hänen suoranainen oppilaansa Menander (Mainandros) oli myös suuri maagikko. Irenaeus muiden mukana sanoo:

Simonin seuraaja oli Menander, syntyään samarialainen, joka pääsi maagisen tieteen korkeimmille huipuille.¹

Näin sekä opettaja että oppilas näyttävät saavuttaneen loitsutaidon korkeimmat kyvyt, jotka voidaan saavuttaa vain ”paholaisen avulla”, kuten kristityt väittävät; ja kuitenkin heidän ”tekonsa” olivat samoja kuin ne, joista puhutaan *Udessa Testamentissa*. Siinä kutsutaan näitä ilmiöllisiä tuloksia jumalaisiksi ihmeiksi ja niihin uskotaan sen vuoksi ja niitä pidetään jumalasta *lähtevinä*. Mutta on kyseenalaista, onko näitä ”Kristuksen” ja apostolien ”ihmetöitä” koskaan selitetty sen paremmin kuin niin sanottujen noitien ja maagikojen maagisia suorituksia? Ei koskaan, sanon. Me okkultistit emme usko yliluonnollisiin ilmiöihin, ja mestarit hymyilevät sanalle ”ihme”. Katsotaanpa siis, mikä todella on magia-sanan merkitys.

Sen alku ja perusta on hengessä ja ajatuksessa, joko puhtaasti henkisellä tai maallisella tasolla. Niillä, jotka tuntevat Simonin historian, on edessään kaksi tulkintaa, valkoinen ja musta magia, oman valintansa mukaan, Simonin paljon puhutussa yhtymisessä Helenaan, jota hän kutsuu Epinoiakseen (ajatus). Ne, joiden on kristittyjen tavoin saatettava vaarallinen kilpailija huonoon huutoon, puhuvat Helenasta kauniina ja *todellisena* naisena, jonka Simon oli tavannut [65] huonomaineisessa talossa Tyroksessa ja joka oli, niiden mukaan, jotka kirjoittivat hänen elämästään, Troijan Helenan jälleensyntymä. Miten hän siinä tapauksessa oli ”jumalainen ajatus”? Simon pannaan sanomaan *Philosophumenassa*, että alemmat enkelit, eli kolmas aioni, ollen niin aineellisia, olivat enemmän pahoja kuin muut. Ihmisparalla, joka oli heidän luomansa tai heistä emanoitunut, oli syntyperäinen pahe. Mikä se oli? Vain tämä: kun kolmannet aionit saivat vuorostaan jumalaisen ajatuksen siirtämällä itseensä tulen, he, sen sijaan että olisivat tehneet ihmisestä täydellisen olennon universaalien suunnitelman mukaan, pidättivät ensimmäiseksi häneltä tuon jumalaisen kipinän (ajatuksen, maan päällä manaksen); ja tämä oli tiedotto-

---

kaan, amnion-nestettä ja sen toimintaa. Jos joku jäsenistämme haluaa tutustua lähemmin tähän kysymykseen, suosittelen tri Andersonin kirjaa *Remarks on the Nutrition of the Foetus* (Wood & Co., New York).

¹ *Adv. Haer*, I, xxiii, 5.

man ihmisen tekemän perisyntin syy ja perusta, kuten enkelit olivat langenneet aioneja aikaisemmin kieltäytymällä luomasta.¹

Lopulta, pidettyään Epinoiaa vangittuna keskuudessaan ja tehtyään jumalaisen ajatuksen kaikenlaisten loukkausten ja solvausten uhriksi he sysäsivät sen ihmisen jo likaantuneeseen ruumiiseen. Tämän jälkeen, kuten Simonin vihamiehet selittivät, se muutti naisruumiista toiseen läpi aikakausien ja rotujen, kunnes Simon löysi ja tunsu sen Helenan muodossa, vertauksen ”prostituotuna”, ”kadonneena lampaana”. Simon pannaan esiintymään Vapahtajana, joka laskeutui maan päälle pelastamaan tämän ”lampaan” ja ne ihmiset, joissa Epinoia on vielä alempien enkelien vallassa. Simonin sanotaan tehneen näin suurimpia maagisia tekoja sukupuolisen yhteytensä kautta Helenan kanssa, tästä musta magia. Tällaisen magian tärkeimmät menot perustuvat todella moiseen ylevien myyttien inhottavaan kirjaimelliseen tulkintaan, Simonin keksiessä erään ylevimmistä taruista oman opetuksensa symboliseksi merkiksi. Ne jotka ymmärsivät sen täysin, tiesivät, mitä ”Helena” tarkoitti. Se on nousin (ätma-buddhin) avioliitto manaksen kanssa, jonka yhtymän kautta tahto ja ajatus tulevat yhdeksi ja saavat jumalaisia kykyjä. Sillä ätma ihmisessä, ollen puhdas olemukseltaan, alkuperäinen jumalainen tuli (eli ikuinen ja universaali ”se joka oli, on ja on oleva”), kuuluu kaikille tasoille; ja buddhi on sen käyttöväline eli ”isän” synnyttämä ajatus, joka synnyttää vuorostaan ”isän” ja myös tahdon. Se on ”se joka on ollut, on ja on oleva”, siten tullen yhdessä manaksen kanssa mies-naiselliseksi ainoastaan tässä piirissä. Tästä johtuu, että kun Simon puhui itsestään isänä ja poikana sekä pyhänä henkenä ja Helenasta Epinoianaan, jumalaisena ajatuksena, hän tarkoitti buddhinsa avioliittoa manaksen kanssa. Helena oli sisäisen ihmisen shakti, naisellinen voima.

Entä mitä Menander sanoo? Alemmat enkelit, hän opetti, olivat ENNOI-An (muodostavan ajatuksen) vuodatuksia. Juuri Ennoia opetti magiatiedettä ja ilmoitti sen hänelle samoin kuin sen, miten voitetaan alemman maailman luovat enkelit. Viime mainitut edustavat alemman luontomme himoja. Hänen oppilaittensa [66] saatua häneltä kasteen (so. vihkimyksen) sanottiin, että he ”eivät milloinkaan kuolisi” ja ”pysyisivät vanhenematta kuolemattomina”.² Tämä Menanderin lupaama ”ylösnousemus” tarkoitti tietenkin yksinkertaisesti siirtymistä tietämättömyyden pimeydestä totuuden valoon, ihmisen kuolemattoman hengen heräämistä sisäiseen ja ikuiseen elämään. Tämä on räjäjoogien tiedettä – magiaa.

Jokainen, joka on lukenut uusplatonilaista filosofiaa, tietää, miten sen korkeammat adeptit, kuten Plotinos ja varsinkin Porfyrius, taistelivat ilmiöllistä teurgiaa vastaan. Mutta heidän kaikkien yläpuolellaan Iamblikhos, *De Mysteriis* -teoksen kirjoittaja, paljastaa teurgia-sanan oikean merkityksen ja osoittaa meille siinä räjäjoogan todellisen jumalaisen tieteen.

¹ *Salainen Oppi*, Osa II (ks. *Hakemisto*, enkelit).

² Eusebiuksen *Kirkkohistoria*, III, 26, s. 162

Magia, hän sanoo, on korkea ja jalo tiede, jumalainen ja kaiken muun yläpuolella.

Se on suuri apu kaikkeen.... Se ei perustu eikä rajoitu ruumiiseen tai sen himoihin, inhimilliseen yhdistelmään tai sen rakenteeseen; vaan se johtaa kaiken ylemmiltä jumaliltamme,

jumalaisilta egoiltamme, jotka hopealangan tavoin johtavat meissä olevasta kipinästä ylös alkuperäiseen jumalaiseen tuleen.¹

Jamblikhos kiroaa fyysiset ilmiöt, joita hänen mukaansa aikaansaavat pahat demonit, jotka pettävät ihmisiä (istuntohuoneitten kummitukset). Yhtä kiihkeästi hän ylistää jumalaista teurgiaa. Mutta voidakseen harjoittaa jälkimmäistä, hän opettaa, teurgistin on ehdottomasti oltava ”erittäin siveellinen ihminen ja puhdas sielu”. Vain epäpuhtaat itsekkäät ihmiset harjoittavat toisenlaista magiaa, eikä siinä ole mitään jumalaista.... Todellinen näkijä ei koskaan suostuisi löytämään sen ilmoituksista mitään korkeammilta jumaliltamme tulevaa.... Siten toinen (teurgia) on tietoa isästämme (korkeammasta itsestä); toinen alistumista alemman luontomme alaisuuteen. Toinen vaatii sielun pyhyyttä, joka hylkää ja sulkee pois kaiken ruumiillisen; toinen häpäisee sen (sielun).... Toinen on yhtymistä jumaliin (kunkin omaan jumalaan), kaiken hyvän lähteeseen; toinen seurustelua demonien (elementaalien) kanssa, jotka, ellemmme alista niitä, alistavat meidät ja johtavat meidät askel askeleelta moraaliseen tuhoon (mediumisuuteen). Lyhyesti:

Teurgia yhdistää meidät mitä lujimmin jumalaiseen luontoon. Tämä luonto synnyttää itsensä itsensä kautta, liikkuu omilla voimillaan, ylläpitää kaikkea ja on älyllinen. Ollen maailmankaikkeuden koriste se kutsuu meitä selvään totuuteen, täydellisyyteen, ja antaa täydellisyyden muille. Se yhdistää meidät niin läheisesti kaikkiin jumalien luomistoihin, kunkin kykyjen mukaan, että sielu suoritettuaan pyhät rituaalit yhdistyy niiden [jumalien] tekoihin ja tietoihin, kunnes se heittäytyy [67] alkuperäiseen jumalaiseen olemukseen ja yhtyy siihen. Tämä on egyptiläisten pyhien vihkimysten päämäärä.²

Jamblikhos näyttää meille, miten tämä korkeamman sielumme yhtyminen universaaliin sieluun, jumaliin, voidaan saada aikaan. Hän puhuu manteiasta, joka on samadhi, korkein transsi.³ Hän puhuu myös unesta, joka on jumalainen näky, kun ihminen tulee jälleen jumalaksi. Teurgian eli rāja-joogan mukaan ihminen saavuttaa: 1) profeettallisen erottamiskyvyn jumalamme (kunkin asianosaisen korkeamman egon) välityksellä, mikä paljastaa meille sen tason totuudet, jolla satumme toimimaan; 2) ekstaasin ja valaistuksen; 3) toimimisen hengessä (astraaliruumiissa tai tahdon avulla); ja 4) pienempien tajuttomi-

¹ *De Mysteriis*, s. 100, rivit 10–19; s. 109, 1.

² Sama, s. 290, rivit 15–18 ynnä seuraava, tiivist., V ja VII.

³ Sama, s. 100, III, iii.

en demonien (elementaalien) hallitsemisen puhdistuneen egomme tosi luonnon kautta. Mutta tämä vaatii viime mainitun täydellistä puhdistumista. Ja tätä hän kutsuu magiaksi vihkimyksen kautta teurgiaan.

Mutta teurgiaa täytyy edeltää aistien kehittäminen ja tieto inhimillisen itsen suhteesta jumalaiseen ITSEEN. Niin kauan kuin ihminen ei hallitse täysin näitä alkuopintoja, on turhaa antropomorfoida muodotonta. Muodottomalla tarkoitan korkeampia ja alempia jumalia, ylimaallisia yhtä hyvin kuin maallisia henkiä tai olentoja, joita vasta-alkajille voidaan paljastaa vain väreinä ja ääninä. Sillä vain korkea adepti voi havaita ”jumalan” todellisessa yliluonnollisessa muodossaan, josta harjaantumaton, chela, näkee vain sen auran. Herkien ihmisten ja meedioitten sattumalta havaitsemat kokovartalokuvat kuuluvat johonkin niistä kolmesta ryhmästä, joita he ainoastaan voivat nähdä: a) elävien ihmisten astraalimuodot; b) nirmânakâyat (adeptit, hyvät tai pahat, joiden ruumiit ovat kuolleet, mutta jotka ovat oppineet elämään näkymättömyydessä avaruudessa eetteripersonallisuuksissaan); ja c) kummitukset, elementaarit ja elementaalit, jotka pukeutuvat yleensä astraalivalosta lainattuihin muotoihin tai yleisön tai meedion ”sielun silmästä” otettuihin kuviin, jotka heijastuvat heti niiden vastaaviin auroihin.

Luettuaan edellä olevan oppilaat käsittävät nyt paremmin, miten välttämättömyyden on ensin tutkia meidän ”prinsiippiemme” – jotka ovat vain kolminaisen (henkisen ja fyysisen) ihmisen eri aspekteja – suhdetta esikuvaamme, niiden suoranaisiin juuriin maailmankaikkeudessa.

Tämän huomioon ottaen meidän on palattava oppiimme hierarkioista, jotka ovat suoranaudessa yhteydessä ihmiseen ja ikuisesti kytkettynä häneen.

---

[68]

HIERARKIAT

Riittävän hyvin on jo selvitetty, että kun lause ”Om Mani Padme Hûm” merkitsee orientalisteille ja maallisille ihmisille yksinkertaisesti ”oi, jalokivi lootuskukassa”, esoteerisesti se tarkoittaa ”oi, jumalani minussa”. Niin, jumala on jokaisessa inhimillisessä olennessa, sillä ihminen oli ja hänestä on jälleen tuleva jumala. Lause viittaa tähän erottamattomaan yhteyteen ihmisen ja maailmankaikkeuden välillä. Sillä lootus symboloi universaalisesti kosmosta ehdottomana kokonaisuutena, ja jalokivi on henkinen ihminen eli jumala.

Edellisessä *Ohjeessa* esitettiin vastaavuudet värien, äänien ja ”prinsiippien” välillä; ja ne jotka ovat lukeneet *Salaisen Opin* toisen osan, muistanevat, että nämä seitsemän prinsiippiä johtuvat seitsemästä suuresta enkelihierarkiasta eli dhyâni-chohaneista, jotka ovat vuorostaan yhteydessä väreihin ja ääniin ja muodostavat yhdessä ilmenneen logoksen.

Sfäärien ikuisessa musiikissa löydämme täydellisen skaalan, joka vastaa värejä, ja luvussa, jonka määrää värin ja äänen värähtelyt ja joka ”on jokaisen muodon takana ja johtaa jokaista ääntä”, löydämme ilmenneen maailmankaikkeuden yhteenvedon.

Voimme valaista näitä vastaavuuksia osoittamalla värin ja äänen suhteen geometrisiin kuvioihin,¹ jotka esittävät eteneviä asteita kosmoksen ilmennyksessä.

Mutta oppilas joutuu varmasti hämilleen, ellei hän kuvioita ja taulukoita - tutkiessaan muista kahta asiaa: 1) Koska meidän tasomme on heijastumisen taso ja sen vuoksi harhanomainen, *eri merkitsemistavat ovat päinvastaiset ja ne on luettava alhaalta ylöspäin*. Musikaalinen skaala alkaa alhaalta ylöspäin matalasta do'sta ja päättyy paljon korkeampaan si'hin. 2) Kâma-rûpa (joka vastaa musikaalisen skaalan do'ta) käsittäen aineen kaikki mahdollisuudet on ehdottomasti meidän tasomme lähtökohta. Lisäksi se aloittaa merkitsemistavan kullakin tasolla, koska se vastaa tuon tason ”ainetta”. Jälleen oppilaan on muistettava, että nämä sävelet on järjestettävä ympyrään, jolloin ilmenee, miten fa on luonnon keskussävel. Lyhyesti, musikaaliset sävelet eli äänet, värit ja luvut etenevät yhdestä seitsemään, eivätkä seitsemästä yhteen, kuten prismavärien spektri väärin osoittaa ja jossa punainen lasketaan ensin; seikka, joka pakotti minut järjestämään prinsiipit ja viikonpäivät umpimähkään taulukossa 1. Musikaalinen skaala ja värit etenevät värähtelylukunsa mukaan kärkeen aineen maailmasta hengen maailmaan seuraavasti:

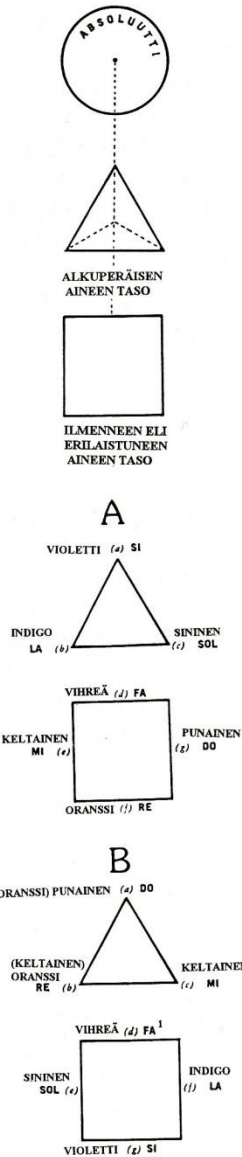
¹ Ks. *Salainen Oppi*, Osa I, s. 32 [e4] eteenp.; Osa II, s. 48 [e48] eteenp. ja Osa II s. 615 [591] eteenp.

[69]

<i>Prinsiipit</i>	<i>Värit</i>	<i>Sävelet</i>	<i>Luvut</i>	<i>Aineen tilat</i>
Chhâyâ, varjo eli kaksoispuoli	Violetti	Si	1	Eetteri
Korkeampi manas, henkinen järki	Indigo	La	2	Kriittinen tila, okkultismin ilma
Aurinen verho	Sininen	Sol	3	Höyry
Alempi manas eli eläimellinen sielu	Vihreä	Fa	4	Kriittinen tila
Buddhi eli henkinen sielu	Keltainen	Mi	5	Vesi
Prana eli elonprinsiippi	Oranssi	Re	6	Kriittinen tila
Kâma rupa, eläimellisen elämän asunto	Punainen	Do	7	Jää

Tässä pyydetään taas oppilasta jättämään mielestään kaikki "prinsiippien" ja lukujen väliset vastaavuudet edellä esitetyistä syistä. Esoteerista järjestystä ei voi panna vastaamaan tavanomaista eksoteerista järjestystä. Edellinen on *todellisuutta*, jälkimmäinen luokiteltu petollisen ilmennyksen mukaan. Inhimilliset prinssiipit, kuten ne on selitetty *Esoteric Buddhismissa*, taulukoitiin vastaalkajia varten, ettei heitä saatettaisi ymmälle. Ne olivat puolittain verhotut.

[70]

¹ Ilmennön luonnon perussävel eli mestariavain.

Piste ympyrän keskellä on ilmenemätön logos vastaten absoluuttista elämää ja absoluuttista ääntä.

Ensimmäinen geometrinen kuvio ympyrän tai sferoidin jälkeen on kolmio. Se vastaa liikettä, väriä ja ääntä. Siten piste kolmion sisällä edustaa toista logosta, "isä-äitiä" eli valkoista sädettä, joka ei ole mikään väri, koska se sisältää mahdollisuutena kaikki värit. Sitä kuvataan sädehdyksenä ilmenemättömästä logoksesta eli lausumattomasta sanasta. Ensimmäisen kolmion ympärille muodostuu alkuperäisen aineen tasolla tässä järjestyksessä (joka on *päinvastainen* kuin meidän tasomme):

A

- Luonnon astraalinen kaksoispuoli eli kaikkien muotojen esikuva.
- Jumalainen aatteilu eli kaikkiallinen mieli.
- Okkultisen luonnon synteesi, Brahmän muna sisältäen kaiken ja säteillen kaikkea.
- Luonnon eläimellinen eli aineellinen sielu, eläin- ja kasvikunnan ymmärryksen ja vaiston alkulähde.
- Dhyan chohanisten intelligenssien koostuma, Fohat.
- Luonnon elonprinsiippi.

(g) Elämää synnyttävä prinsiippi luonnossa. Se vastaa henkisellä tasolla alemman tason sukupuolista vetovoimaa.

Heijastuneena karkean luonnon tasolle todellisuuden maailma on vastakkainen ja on maan päällä ja meidän tasollamme:

B

(a) Punainen on ilmenneen kaksinaisuuden eli miehisen ja naisellisen väri. Ihmisessä se esiintyy alimmassa eläimellisessä muodossaan.

(b) Oranssi on joogien ja buddhalaisten pappien puvun väri, auringon ja henkisen elinvoiman samoin kuin elonprinsiippiin väri.

(c) Keltainen eli säteilevä kulta on henkisen, jumalaisen säteen väri jokaisessa atomissa; ihmisessä buddhin.

(d) Vihreä ja punainen ovat niin sanoaksemme keskenään vaihdettavissa olevia värejä, sillä vihreä imee itseensä punaisen, sen värähtelyn ollessa kolme kertaa voimakkaampi kuin punaisen; ja vihreä on äärimmäisen punaisen komplementiväri. Tästä syystä alempaa manasta ja kama rupaa kuvataan vastaavasti vihreänä ja punaisena.

(e) Astraalitaso eli aurinen verho luonnossa ja ihmisessä.

(f) Järki eli järjellinen perusedellytys ihmisessä ja luonnossa.

(g) Ihmisruumiin eeterisin vastine, vastakkainen napa, värähtelyssä ja herkkyydessä vastaten kuten violetti vastaa punaista.

[71] Edellä oleva on ilmenneellä tasolla, jonka jälkeen saamme seitsemän ja ilmenneen prisman eli maisen ihmisen. *Viime mainitusta on vain musta maagikko kiinnostunut.*

Kosmoksessa värien ja äänten ja sen vuoksi myös lukujen asteikot ja vastaavuussuhteet ovat äärettömät. Tämä on luonnontieteissäkin aavistettu, sillä on todettu löytyvän hitaampia värähtelyjä kuin punaisen värin, joka on hitain havaintokyvyllemme, ja paljon nopeampia kuin violetin värähtelyt, jotka ovat nopeimmat, joita aistimme voivat havaita. Mutta maan päällä, fyysisessä maailmassamme, on havaittavien värähtelyjen piiri rajoitettu. Fyysiset aistimme eivät voi tajuta prismavärien *seitsemäisen* ja rajoitetun asteikon ylä- ja alapuolella olevia värähtelyjä, sillä nuo värähtelyt eivät kykene aiheuttamaan meissä värin tai äänen aistimusta. Se tulee aina olemaan asteittainen seitsikko eikä enemmän, jollemme opi lamauttamaan nelinäisyyttämme ja erottamaan sekä korkeampia että alempia värähtelyjä henkisillä aisteillamme jotka sijaitsevat ylemmässä kolmiossa.

Tällä harhan tasolla on kolme perusväriä, kuten fysiikka todistaa, punainen, sininen ja keltainen (eli oikeammin oranssinkeltainen). Ilmaistuna inhimillisten perinsiippien nimityksin ne ovat: 1) kâma-rûpa, eläimellisten aistimusten tyysija, joka on yhteydessä eläimelliseen sieluun eli alempaan manakseen ja palvelee sen käyttövälineenä (punaisen ja vihreän ollessa, kuten mainittu, vaihdettavissa); 2) aurinen verho eli ihmisen ydinolemus; ja 3) prâna eli elonperinsiippi. Mutta jos harhan maailmasta eli elävästä ihmisestä sellaisena kuin hän on maamme päällä, ainoastaan aistihavaintojensa alaisena, siirrymme puoliharhan maailmaan ja tarkastamme itse luonnollisia värejä eli perinsiippien värejä, so. jos koetamme saada selville, mitkä värit täydellisessä ihmisessä imevät itseensä kaikki muut, huomaamme, että värit vastaavat toisiinsa ja tulevat komplementtiväreiksi seuraavasti:

	violetti	
1. punainen	.....	vihreä
2. oranssi	.....	sininen
3. keltainen	.....	indigo
	violetti	

Tästä johtuen täydellinen seitsemäinen ihminen, symbolisesti geometrisinä muotoina ja todellisuudessa perinsiippiensä eri väreinä, vastaa jotakin sellaista vaikutelmaa kuin kuvassa 2.

Hento violetti, sumumainen muoto kuvaa astraalista ihmistä munanmuotoisen sinertävän kehän sisällä, jonka yläpuolella prisman värit säteilevät loputtomasti värähdellen. Se väri on hallitsevin, jota vastaava perinsiippi on toimivin yleensä tai juuri sinä hetkenä, jolloin selvänäkijä sitä tarkastaa. Sellaiselta ihminen näyttää valvehetkinään; ja selvänäkijä voi, *jos* hän tuntee vastaavuuksia, [72] päätellä jonkin värin vallitsevuuden ja sen värähtelyn voi-

makkuuden perusteella henkilön sisäisen tilan tai luonteen, sillä viime mainittu on avoin kirja jokaiselle käytännön okkultistille.

Transsitilassa aura muuttuu kokonaan, niin ettei prisman seitsemää väriä voi enää erottaa. Unessa ne eivät myöskään ole kaikki ”kotona”. Sillä ne, jotka kuuluvat ihmisen henkisiin aineksiin, nim. keltainen, buddhi; indigo, korkeampi manas; ja aurisen verhon sininen, joko ovat tuskin näkyviä tai puuttuvat kokonaan. Henkinen ihminen on unen aikana vapaa, ja vaikka hänen fyysinen muistinsa ei olisikaan siitä tietoinen, hän elää korkeimpaan oleukseensa verhottuna muilla tasoilla maailmoissa, jotka ovat todellisuuden maa ja joita kutsutaan uniksi harhan tasollamme.

Sitä paitsi jos hyvällä selvänäköjällä olisi tilaisuus katsella transsitilassa olevaa joogia ja mesmerisoitua henkilöä rinnakkain, hän oppisi tärkeän läksyn okkultismissa. Hän oppisi tuntemaan eron itse aikaansaadun transsin ja ulkopuolisesta vaikutuksesta johtuvan hypnoottisen tilan välillä. Alemman nelinäisyyden ”prinsiipit” häviävät joogista kokonaan. Ei punaista, vihreää, punaviolettia eikä kehon aurista siniväriä ole näkyvissä; ei mitään muuta kuin tuskin havaittavia värähtelyjä kullannivahteisesta prâna-prinsiipistä ja kultajuovainen violetti liekki, joka virtaa ylöspäin päästä, alueelta, missä on kolmas silmä, ja nousee korkeimmillaan yhdeksi pisteeksi. Jos oppilas muistaa, että todellinen violetti eli spektrin äärimmäinen pää ei ole mikään punaisesta ja sinisestä muodostunut väri vaan yhtenäinen väri, joka värähtelee seitsemän kertaa nopeammin kuin äärimmäinen punainen*, ja että kultainen vivahdus on ydin kolmesta keltaisesta vivahduksesta, oranssinpunaista keltaisenoranssiin ja keltaiseen asti, hän ymmärtää syyn miksi näin on: hän elää omassa aurisessa ruumiissaan, joka on nyt tullut buddhi-manaksen käyttövälineeksi. Toisaalta, jos on kysymyksessä keinotekoisesti aikaansaatu hypnoottinen eli mesmerinen transsi, joka on tulos tiedottomasta, ellei tietoisesta mustasta magiasta, eikä siis korkean adeptin aikaansaama, on koko sarja prinssiippejä siinä mukana, korkeampi manas lamaantuneena, buddhi siitä irrotettuna lamaantumisen kautta ja punavioletti astraaliruumis kokonaan alemman manaksen ja kâma-rûpan alainen (vihreä ja punainen eläinhirviö meissä).

[73]

* Värät	Aallonpituudet mikromillimetreissä	Värähtelyluku triljoonissa
Ultravioletti	400	759
Violetti	423	709
Violetti-indigo	439	683
Indigo	449	668
Indigo-sininen	459	654
Sininen	479	631
Sinivihreä	492	610
Vihreä	512	586
Vihreänkeltainen	532	564
Keltainen	551	544
Keltaoranssi	571	525
Oranssi	583	514
Oranssinpunainen	596	503
Punainen	620	484
Infrapunainen	645	465

Se joka käsittää hyvin edellä olevat selitykset, näkee helposti, kuinka tärkeää on jokaiselle oppilaalle, tavoittelepa hän sitten käytännöllisiä okkulttisia kykyjä tai pelkästään psyykkisiä ja henkisiä selvänäön ja metafysisen tiedon lahjoja, hallita täydellisesti oikeat vastaavuudet inhimillisten eli luonnon prinssiippien ja kosmoksen prinssiippien välillä. Tietämättömyys johtaa materialistisen tieteen kieltämään sisäisen ihmisen ja hänen jumalaiset kykynsä; tieto ja persoonallinen kokemus saavat okkultistin vakuuttumaan, että tällaiset voimat ovat yhtä luonnollisia ihmiselle kuin uiminen kaloille. Se on kuin Laplander, joka kaikessa vilpittömyydessään kielsi mahdollisuuden, että suolijänne pingotettuna höllästi viulun kaikupohjan päälle voisi aikaansaada tajuttavia ääniä eli säveliä. Meidän prinssiippimme ovat todellakin Apollon seitsenkielinen lyyra. Tällä meidän ajallamme, jolloin unohdus on peittänyt muinaisen tiedon, ihmisten kyvyt eivät ole yhtään paremmat kuin Laplanderin höllät viulukielet. Mutta okkultisti, joka tietää miten ne on pingotettava ja miten hänen viulunsa on viritettävä sopusointuun värin ja äänen värähdysten kanssa, saa niistä

esiin jumalaisia sointuja. Näiden voimien yhdistäminen ja makrokosmoksen ja mikrokosmoksen sopusointuun saattaminen antaa yhdistetynä avuksihuodon ”Om Mani Padme Hûm” geometrisen vastineen.

Tämä on syy, miksi musiikin ja geometrian ennakkotuntemus oli pakollinen Pythagoraan koulussa.

[74]

VÄRIN JA ÄÄNEN JUURET

KUVA 3¹

Edelleen, jokainen alkuseitsemästä, seitsemästä ensimmäisestä säteestä, jotka muodostavat ilmenneen logoksen, on jälleen seitsenkertainen. Ja niin kuin aurinkospektrin seitsemän väriä vastaa seitsemää sädettä eli hierarkiaa, samoin jokainen viime mainituista jakautuu seitsemään osaan ja vastaa samaa värien sarjaa. Mutta tässä tapauksessa yksi väri, nim. se joka kuvaa määrättyä hierarkiaa kokonaisuudessaan, on hallitsevana ja muita voimakkaampi.

Näitä hierarkioita voidaan esittää vertauskuvallisesti vain prisman värien samankeskiä ympyröillä; kutakin hierarkiaa edustaa seitsemän samankeskisen ympyrän sarja, kunkin ympyrän vastatessa yhtä prisman väreistä niiden luonnollisessa järjestyksessä. Mutta kussakin tällaisessa ”pyörässä” yksi ympyrä on väriltään kirkkaampi ja heleämpi kuin muut, ja tuolla pyörällä on samanvärinen aura (reunus, kuten fyysikot kutsuvat sitä) ympärillään. Tämä väri on koko tuon hierarkian ominaisväri. Kukin näistä hierarkioista antaa olemuksen (sielun) yhdelle seitsemästä luontokunnasta ja on sen ”rakentaja”. Nämä luontokunnat ovat kolme elementaalikuntaa, kivi-, kasvi- ja eläinkunta sekä henkisen ihmisen valtakunta.² Sitä paitsi jokainen hierarkia antaa ominaisvärinsä ihmisen auraan yhteen sen seitsemästä prinssiipistä. Edelleen, koska kukin näistä hierarkioista on yhden pyhän planeetan hallitsija, on helppo ymmärtää, miten astrologia sai alkunsa, ja että todellisella astrologialla on ehdottoman tieteellinen perusta.

Kuva 3 näyttää asian esittämällä symbolin, joka on omaksuttu itämaisessä koulussa esittämään luovien voimien seitsemää hierarkiaa; kutsukaa niitä enkeleiksi, jos haluatte, tai planeettahengiksi tai järjestelmämme seitsemän pyhän planeetan seitsemäksi hallitsijaksi, kuten tässä tapauksessa. Joka tapauksessa samankeskiset ympyrät edustavat vertauskuvina Hesekielin pyöriä joidenkin läntisten okkultistien ja kabbalistien keskuudessa ja meillä ”rakentajia” eli prajapateja.

---

¹ Ks. s. 143.

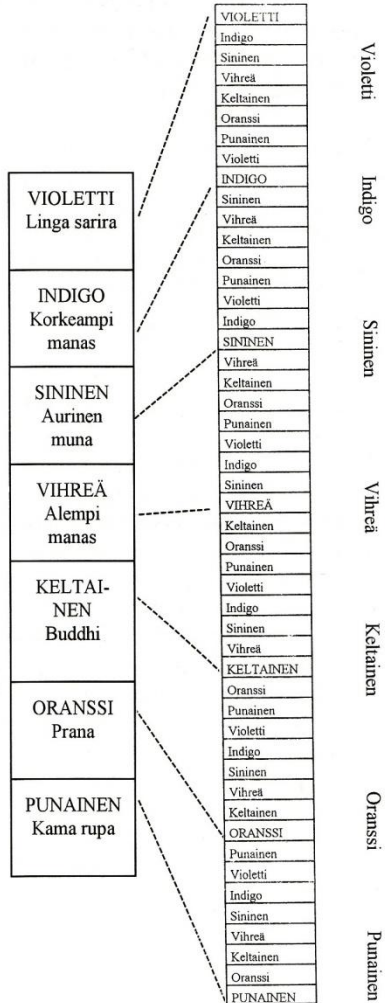
² Ks. *Five Years of Theosophy*, s. 175–8, tark. pain., 1894) tai *Collected Writings*, Vol. V, 171–5.

TAULUKKO 2

Oppilaan on tutkittava huolellisesti tätä taulukkoa.

Linga sarira johtuu siis violetin hierarkian violetista alasäteestä; korkeampi manas johtuu samalla tavoin indigo-hierarkian indigosta alasäteestä jne. Koska jokainen ihminen on syntynyt tietyn planeetan alaisena, hänessä on aina vallalla tuon planeetan väri, sillä hänessä on hallitsevana se "prinsiippi", jolla on alkuperänsä kyseisessä hierarkiassa. Hänen aurassaan on myös tietty määrä muiden planeettojen värejä, mutta hallitsevan planeetan väri on voimakkain. Sellainen ihminen, jossa on sanokaamme Merkuriuksen prinsiippi hallitsevana, voi vaikuttamalla toisen planeetan alla syntyneen henkilön Merkurius-prinsiippiin saada hänet kokonaan valtansa alle. Sillä hänessä oleva voimakkampi Merkurius-prinsiippi voittaa toisessa olevan heikomman Merkurius-aineksen. Mutta hänellä on vain vähän voimaa sellaisiin ihmisiin, jotka ovat syntyneet saman planeetan vaikutuksen alaisena kuin hän itse. Tämä on avain magnetismin ja hypnotismin salaisiin tieteisiin.

SEITSEMÄN HIERARKIAA JA NIIDEN ALAOSASTOT

[76] Oppilas on ymmärtävä, että järjestöt ja hierarkiat mainitaan tässä vastaavien väriensä mukaan, jotta välttyttäisiin numerojen käytöltä, mikä vain sekoittaisi inhimillisten periaatteiden yhteydessä, koska näillä ei ole mitään omia numeroita. Näiden hierarkioiden todellisia salaisia nimiä ei nyt voida antaa julkisuuteen.

Oppilaan on kuitenkin muistettava, että ne värit, jotka näemme fyysisillä silmillämme, eivät ole okkulttisen luonnon todellisia värejä, vaan pelkästään vaikutuksia, joita tietyt värähtelyt aikaansaavat fyysisten elintemme mekaniikkiin. Esim. Clerk-Maxwell on todistanut, että minkä tahansa värin vaikutus silmän verkkokalvoon voidaan jäljentää yhdistämällä oikein kolme muuta väriä. Siitä seuraa, että meidän verkkokalvollamme on vain kolme selvästi erotettavaa väriaistimusta, emmekä sen vuoksi havaitse niitä seitsemää väriä, jotka todellisuudessa ovat olemassa, vaan ainoastaan niiden "jäljitelvät", niin sanoaksemme, fyysisessä elimistössämme.

Siten esim. ensimmäisen "kolmion" oranssinpunainen ei ole oranssin ja punaisen yhdistelmä vaan todellinen "henkinen" punainen, jos niin saa sanoa, kun taas spektrin punainen (verenpunainen) on kâman, eläimellisen halun, väri ja on aineellisesta tasosta erottamaton.

JUMALUUDEN YKSEYS

Puhdas ja yksinkertainen esoterismi ei puhu mistään persoonallisesta jumalasta; sen vuoksi meitä pidetään ateisteina. Mutta todellisuudessa koko okkulttinen filosofia perustuu ehdottomasti jumalan, absoluuttisen jumaluuden, universaaliin läsnäoloon; ja jos Se jätetään pohdiskelujen ulkopuolelle, koska se on liian pyhä ja kuitenkin käsittämätön ykseytenä rajalliselle ymmärrykselle, niin kuitenkin koko filosofia perustuu sen jumalaiseen voimiin, jotka ovat kaiken hengittävän, elävän ja olemassa olevan lähde. Jokaisessa muinaisessa uskonossa Yksi todistettiin monien kautta. Egyptissä ja Intiassa, Kaldeassa ja Foinikiassa ja lopuksi Kreikassa ilmaistiin käsitykset jumaluudesta kolmen, viiden ja seitsemän kerrannaisilla; ja myös kahdeksalla, yhdeksällä ja kahdellatoista suurella jumalalla, jotka symboloivat yhden ja ainoan jumaluuden voimia ja ominaisuuksia. Tämä suhtautui tuohon rajattomaan alajaotukseen säännöttömällä ja parittomilla luvuilla, joille noiden kansojen metafysiikka alisti YHDEN JUMALUUTENSA. Siten järjestettynä jumalien piirillä oli kaikki AINOAN KORKEIMMAN JA TUNTEMATTOMAN laadut ja ominaisuudet; sillä tässä jumalaisten persoonallisuuksien tai paremminkin personoitujen symbolien kokoelmassa asuu YKSI JUMALA, JUMALA YKSI, se jumala, jonka Intiassa sanotaan olevan ilman toista.

Oi jumala Ani [henkinen aurinko], sinä asut jumalaisten persooniesi koostumassa.¹

¹ *Apud Grêbaut Papyrus Orbiney*, s. 101.

[77] Nämä sanat osoittavat muinaisten kansojen uskon, että kaikki ilmennys lähtee yhdestä ja samasta lähteestä, kaiken virratessa yhdestä ja samasta periaatteesta, joka ei koskaan voi täydellisesti kehittyä paitsi vuodatustensa kollektiivisessa ja täydellisessä yhdistelmässä ja sen kautta.

Valentinuksen pleroma on ehdottomasti okkulttisen filosofian avaruus; sillä pleroma tarkoittaa ”täysinäisyyttä”, ylempiä alueita. Se on kaikkien jumalasten ilmennysten ja vuodatusten *yhteissumma* ilmaisten YHDESTÄ lähtevien säteiden kokonaisuutta eli *täysinäisyyttä*, erilaistuen kaikilla tasoilla ja muodostuen jumalaisiksi voimiksi, joita kutsutaan enkeleiksi ja planeettahengiksi jokaisen kansan filosofiassa. Gnostikkojen aionit ja pleroman voimat kuvataan puhuvina kuten *purânoiden* devat ja siddhat. Epinoia, jumalan ensimmäinen naisellinen ilmennys, Simon Maguksen ja Saturninuksen (Saturnilos) ”prinsiippi”, on sama kuin Basilideen logos; ja kukin näistä on lähtenyt puhtaasti esoteerisesta aletheiasta, mysteerien TOTUUDESTA. Meille on opetettu, että ne kaikki toistavat eri aikoina ja eri kielissä egyptiläisen papyruksen mahtavaa tuhansien vuosien ikäistä hymniä:

Jumalat ylistävät sinua, he tervehtivät sinua, oi, Yksi Ainoa Salaperäinen Totuus.

Ja puhutellen Ra'ta he lisäävät:

Jumalat kumartuvat sinun majesteettiutesi edessä korottamalla ne aikaansaavat sielut... ja sanovat sinulle: Rauha kaikille vuodatuksille jumalien tietoisien isien tiedottomalta isältä... Sinä olentojen aikaansaaja, me kunnioitamme sieluja, jotka lähtevät sinusta. Sinä synnyttät meidät, oi, sinä Tuntematon, ja me tervehdimme sinua palvelemalla jokaista jumalsielua, joka laskeutuu sinusta ja elää meissä.

Tämä on alkusyy lauseeseen:

Ettekö tiedä, että olette jumalia ja Jumalan temppeli.¹

Tämä osoitetaan *Luciferin* artikkelissa ”Roots of Ritualism in Church and Masonry”, maaliskuu 1889² Totisesti siis, kuten sanottiin seitsemäntoista vuosisataa sitten: ”Ihminen ei voi omistaa totuutta (aletheia), ellei hän ole osallinen gnosiksesta”. Niin voimme sanoa nytkin: Ei kukaan voi tuntea totuutta, ellei hän tutki okkultismin pleroman salaisuuksia; ja kaikki nämä salaisuudet ovat muinaisen viisauuskonnon teogoniassa, joka on okkulttisen tieteen aletheia.

H. P. B. ∴

¹ *Paavalin ens. kirje korinttolaisille*, 3:16.

² [Julkaistu suomeksi: H. P. Blavatsky *Kirkon ja vapaamuurarien rituaalien juuret*, suomentanut ja kustantanut P. Carpelan 2001, 50 s.]

[78]

EHDOTTOMAN YKSITYINEN JA LUOTTAMUKSELLINEN

EI KENENKÄÄN JÄSENEEN OMAISUUTTA
JA PALAUTETTAVA VAADITTAESSA
T.I.K:N JOHTAJAN EDUSTAJALLE

OHJE III

H. P. Blavatsky kirjoitti seuraavat alustavat selitykset vaikean kriisin tai oikeammin kriisien sarjan aikana, joka T. S:ää kohtasi v. 1889–90. Petos itse E. O:n piirissä ja jatkuvat, kovat hyökkäykset T. S:ää vastaan ulkoa päin, erityisesti Amerikassa, tekivät välttämättömäksi uuden perussävelen heläyttämisen ja ohjeitten antamisen E. O:n rivien sulkemiseksi. Kun *Ohjeet* painettiin uudelleen Lontoossa 1890–91, ne H. P. B:n oppilaat, jotka määrättiin julkaisijoiksi, jättivät näistä "alustavista selityksistä" tarkoituksella pois tiettyjä kohtia, jotka heidän mielestään olivat luonteeltaan liian henkilökohtaisia jäädäkseen paikoilleen. Tämä tehtiin H. P. B:n ollessa liian sairas valvoakseen työtä sekä ilman hänen suostumustaan ja, niin kuin hän jälkepäin sanoi, paljolti vastoin hänen toivomuksiaan. "Alustavat selitykset" painetaan sen vuoksi nyt alkuperäisessä muodossaan, pois jätetyt kohdat ovat hakasulkeissa.

E. O.

ALUSTAVAT SELITYKSET OHJEeseen III

[Veljet ja sisaret teosofiassa

Monet teistä, jotka liittytyään E. O:hon odottivat kirjeitä ainakin joka toinen kuukausi, mutta saivat vain tammi-helmikuun ja maaliskuuhun kirjeet, olivat varmaan pettyneitä, ehkä tyytymättömiä. Olen tästä vilpittömästi pahoillani, mutta johtuen asioiden nykytilasta Amerikassa, aluksi petoksesta ja äskettäin vielä pahemmasta petoksesta, erään sellaisen kavalluksesta, joka liittyi E. O:hon tarkoituksenaan saada haltuunsa sen oletetut salaisuudet kaa-taakseen Teosofisen Seuran ja minut murskaamalla murskataakseen E. O:n olemattomaksi, tämä on väistämättömästi keskeyttänyt opetukset.

Olette lukeneet kirjoittamani "Avoimen kirjeen kaikille teosofeille", totuudenmukaisen ja murheellisen kertomuksen entisestä veljestä, joka henkilökohtaisista tai muista vaikuttimista johtuen ryhtyi Juudaksen tehtävään. Vaikka hän epäonnistui yrityksissään löytää sitä, mitä hän niin uutterasti etsi tulemalla Lontooseen, hän on kuitenkin sen jälkeen aiheuttanut meille mitä suurinta vahinkoa esittämällä valheita ja parjauksia tosiasioina, ja hänen onnistui jopa kääntää eräitä arvovaltaisia henkilöitä pois meistä. (Sen jälkeen kun aloin kirjoittaa tätä, kaksi muuta lupaavaa jäsentä Bostonista on joutunut

pois [79] tolaltaan vihamiestemme ”liigan” yhteisten yritysten johdosta ja jäänyt pois joukosta mitä valheellisimpien *suggestioivien* vaikutusten alaisina.) Miten sitten saatoin jatkaa tällaisissa olosuhteissa? Olin kuitenkin alkanut valmistella opetuskirjeitten kolmatta osaa, joka olisi lähetty teille jo kauan sitten, ellei kolmatta estettä olisi ilmaantunut.

Täydellinen uudelleenjärjestely oli välttämätön, ja veljemme W.Q. Judge eräiden E. O:n Amerikan neuvoston jäsenten kanssa otti sen ystävällisesti suorittaakseen. Mutta nyt ovat hellittämättömien vihamiestemme myrkyknuolet kääntyneet häntä vastaan, ja, sikäli kuin tiedän, osittain tästä samasta ilkeämielisestä ja salamyhkäisestä työstä johtuen jotkut teistä eivät suostu noudattamaan niitä uusia sääntöjä, jotka hän julkaisi minun nimissäni.

Harvat, paitsi ne, jotka ovat välittömässä lähipiirissäni, tietävät tärkeimmän syyn opetusten keskeyttämiseen, ja sen saatte nyt kuulla.]

Olin jo alusta alkaen selvillä siitä tosiasiaista, ettei mikään sellainen suuri ja alati kasvava ryhmä kuin millaiseksi E. O. on nyt tullut, voisi jäädä ilman salaisia ja julkisia kavaltajiaan. Tiesin, mitä minun oli ensimmäisestä päivästä lähtien odotettava. Tiesin, että tehtävä, johon olin ryhtynyt, johtaisi enemmän kuin milloinkaan minuun kohdistuvaan panetteluun ja vääristelyyn; että se varmasti synnyttäisi suuren määrän vihamielisyyttä T. S:n (eksoteerisessa) pääjoukossa, mikä kohdistuisi lopulta erityisesti, ellei yksinomaan, minuun itseeni. Ja kaikki kävi niin kuin olin tiennytkin. Mutta jos ohjeiden jako suurelta osin viivästyikin tästä syystä, se ei ollut, kuten sanottu, ainoa syy. Ilmaantui vakavampi este – minulle katkerin kaikista. Sain kaksi kirjettä ja moitteen mestareilta. Ne eivät saapuneet millään sellaisella tavalla, että olisin voinut toivoa asian olevan vähemmän vakava kuin miltä aluksi näytti. Sain molemmilla kerroilla selvällä kielellä kirjoitetun kirjeen, joka oli lähetetty postitse aivan proosallisesti Sikhimin rajalta, toinen maaliskuussa, toinen elokuussa. Jälkimmäinen niistä ei jättänyt minulle hetkenkään toivoa, että olisin käsittänyt väärin tai edes liioitellut tosiasioita. Ensimmäisessä kirjeessään mestarimme olivat tyytymättömiä ja heidän viimeisessä kirjeessään, joka saapui samalla kuin New Yorkista tuli tieto M.A. Lanen petoksesta, tuo tyytymättömyys oli vielä ilmeisempi.

Tämä tapahtui elokuun lopussa, ja minua pyydettiin pidättämään opetuspaperit III asioiden kehitystä odottaen ja sitten tekemään ne kohdat mestarien kirjeestä, jotka koskivat E. O:ta, tunnetuiksi kaikille sen jäsenille molemmissa maanosissa jättämättä edes osoittamatta heille, kuinka epäonnistunut ja vaarallinen toimintaperiaatteeni E. O:ssa oli alusta asti ollut. Neuvosto ja luotettavat ystäväni olivat varoittaneet minua vaarasta, joka piili siinä, että siihen hyväksyttiin niin paljon henkilöitä, jotka olivat hajaantuneina ympäri maailmaa, jotka eivät sitä paitsi tunteneet minua kuin kuulopuheelta ja joita en voinut tutkia, niin kuin he otaksuivat, muuten kuin heidän aurojensa ja valokuviansa perusteella. Ymmärsin itse tämän vaaran, mutta en voinut välttää sitä, koska ”Opin ja [80] sääntöjen kirja” määrää, että ”keneltäkään älköön kielletäkö pääsyä tai mahdollisuutta totuuden oppimiseen ja siten elämänsä paran-

tamiseen vain sen vuoksi, että joku tai jopa kaikki hänen naapurinsa ajattelevat hänestä pahaa”. Sellainen on sääntö. Sen vuoksi, mitä enemmän on kokeilaita, jotka *antavat* lupauksen, sitä suurempi on mahdollisuus auttaa suuria joukkoja. T. S:n jäsen saattaa olla kerrassaan sopimaton korkeampien oppien tutkimiseen ja kykenemätön milloinkaan käsittämään okkultismin ja esoteerisen filosofian todellisia opetuksia. Jos hänessä on kuitenkin tosi kipinä ja usko KORKEAMMAN ITSEN todelliseen läsnäoloon itsessään, hän pysyy uskollisena lupaukselleen ja *yrittää* muovata elämänsä E. O:n sääntöjen mukaan ja siten tulla joka tapauksessa jalommaksi ja paremmaksi.

Jäsenyys E. O:ssa ja ”lupaukset”, jotka on lähetetty, hyväksytyt ja allekirjoitetut, eivät takaa suurta menestystä eikä näiden lupauksen tarkoituksena ole tehdä jokaisesta oppilaasta adeptia tai maagikkoa. Ne ovat yksinkertaisesti siemeniä, joissa piilee jokaisen totuuden mahdollisuus, alku sille edistykselle, joka on oleva seitsemännenten, *täydellisen* rodun perintöosuus. Näiden totuuksien vartijat uskoivat minulle kourallisen tällaisia siemeniä ja minun velvollisuuteni on kylvää ne sinne, missä havaitsen kasvun mahdollisuuden. Tässä on vertaus kylväjästä vielä kerran käytäntöön sovellettuna ja tuore läksy opittavissa sen uudesta sovelluksesta. Siemenet, jotka putoavat hyvään maahan, antavat satakertaisen sadon ja siten korvaavat jokaisessa tapauksessa niiden siementen haaskauksen, jotka ovat pudonneet tien viereen, koviin sydämiin ja inhimillisten himojen ohdakkeiden sekaan. Kylväjän velvollisuus on valita paras maaperä tulevia satojaan varten. Mutta hän on vastuussa vain sikäli kuin tämä kyky on suoranaudessa suhteessa epäonnistumisiin ja sikäli kuin nämä johtuvat yksinomaan siitä; ihmisten saadessa siemenet niitä pyytäessään karma palkitsee tai rankaisee niitä, jotka jättävät täyttämättä *omat* velvollisuutensa KORKEAMPAA ITSEÄÄN kohtaan. Luonto ponnistelee aina jopa niin kutsutuissa epäorgaanisissa ja elottomissa valtakunnissaankin edistymistä ja täydellistymistä kohti olemalla hedelmällinen; kuinka paljon enemmän sitten tietoisien ajattelevan ihmisen luonto! Jokainen meistä, ellei hänen luontonsa ole tuottelias tai kyllin syvä itsessään, voi lainata ja saada aineksia maaperää varten saamistaan siemenistä itsestään; ja jokaisella on keinot, joilla hän voi todella hyvin pienin ponnistuksin välttää paahtavaa aurinkoa ja pakottaa siemenet juurtumaan tai estää ohdakkeita tukahduttamasta niitä. Sen vuoksi erehdykseni ei ollut siinä, että olin liian valmis hyväksymään E. O:hon pyrkivien anomukset.

En ole myöskään tehnyt syntiä hyväksyessäni miehiä ja naisia, joista en ollut *aivan* varma, vaikkakin tilaisuus saada selkoa heidän *sisäisistä luonteistaan* oli mahdollinen ja käytettävissäni lähes jokaisessa tapauksessa. En ole tehnyt syntiä tässä, toistan, niin kuin jotkut luulevat, koska säännöt opettavat jälleen, että se korkea etiikka, jota opetetaan salaisissa Aryasankouluissa, ei ole [81] pyhimysten hyväksi tai täydellistymiseksi, vaan totisesti syntisiä varten, jotka kaipaavat siveellistä ja älyllistä apua.

Missä nimenomaan olen sitten jättänyt täyttämättä velvollisuuteni? Yksinkertaisesti tässä, niin kuin minulle on osoitettu: Olen ruvennut antamaan

itämisiä opetuksia niille, jotka eivät olleet perehtyneet itämaiseen kuriin, länsimaalaisille, jotka, jos he olisivat olleet perinpohjin selvillä siitä kurista ja järjestyksestä, joka on niin vieras sivistyneille syntyperäisille kristityille, olisivat ajatelleet kaksi kertaa ennen kuin liittyivät E. O:hon. Kun heitä on opetettu luottamaan Vapahtajaansa ja syntipukkiinsa eikä itseensä, he eivät ole milloinkaan pysähtyneet ajattelemaan, että heidän pelastuksensa ja tuleva ruumiillistumansa riippuu kokonaan heistä itsestään ja että yksikään rikkomus Pyhää Henkeä (heidän korkeampaa itseään) vastaan ei todellakaan tule anteeksi annetuksi heidän nykyisessä elämässään – tai *heidän seuraavassa ruumiillistumassaan*: sillä karma vartioi heidän tekojaan, jopa heidän ajatuksiinkin. Lyhyesti sanoen, olen alkanut opettaa heitä *tavaamaan*, ennen kuin olin opettanut heille salatieteen aakkoset. Sen sijaan, että olisin juhlallisesti varoittanut niitä, jotka allekirjoittivat lupauksensa, että rikkoessaan sen ja syyllistyessään siihen, mitä heitä vannotettiin karttamaan, he joutuisivat mitä vaarallisimpaan vastuuseen, mistä koituisi ennemmin tai myöhemmin hirveät seuraukset, ja sen sijaan että olisin todistanut tämän heille elävin esimerkein heidän omasta elämästään ja muiden ihmisten elämistä, jätin heidät omiin oloihinsa. Tällaisen varoituksen asemesta olin antanut heille sen alustavan tiedon, joka johtaa mitä kätkeyimpiin luonnon ja vanhan viisauksikonnon salaisuuksiin – ja jota vain hyvin harvat osaavat arvostaa. Lopuksi olen, ilman että olen *valmistanut heitä* määräten ensin jokaisen noin kahdentoista kuukauden *koejalle*, antanut heille tilaisuuden mennä ihan helposti ja useimmissa tapauksissa heidän itsensä tietämättä harhaan. Tästä on ollut seurauksena, että on ollut niin monia jäseniä, jotka eivät ole välittäneet muusta kuin *uusista* ohjeista omaksi huvikseen, ja eräitä luopuneita, jotka ovat jo tuottaneet mitä suurinta vahinkoa Teosofiselle Seuralle, eikä yksin E. O:lle. Tämä on tulos ja seuraus välinpitämättömydestäni mukautua sääntöihin ja vaatia niiden noudattamista; ja tunnustan nyt tämän kaikessa nöyryydessäni kaikille ystäväilleni, jotka tämän lukevat.

Kuinka tosia ovatkaan nämä Mestarin kirjeen sanat:

”Kokemus osoittaa liiankin hyvin, että poikkeaminen ikivanhoista, oppilaan opastamista ja opettamista varten laadituista säännöistä länsimaisten tapojen ja ennakkoluulojen hyväksi on kohtalokasta.

”Ennen kuin oppilasta voidaan opettaa, hänen on opittava, kuinka käytäytyä suhteissaan maailmaan, opettajaansa, pyhään tieteeseen ja SISÄISEEN ITSEENSÄ”, kirje lisää mainiten itämaisen ajattelman:

”Väreilevä vedenpinta ei heijasta muuta kuin särkyneitä kuvia.” Mestari tarkoittaa, että niin kauan kuin oppilaat eivät ole hallinneet maailmallisia intohimojaan ja ovat tietämättömiä *Totuudesta*, heidän valmentautumattomat [82] mielensä näkevät kaiken heidän *maailmallisen*, eikä heidän todella henkisen, esoteerisen arvostelunsa valossa.

”Kuinka heiltä sitten voidaan odottaa”, se kysyy, ”että he näkisivät mitään muuta kuin särkyneitä totuuksia, joita sellainen arvostelu varmasti syn-

nyttää ja etenkin vääristää? Ikivanhojen käytäntöjen loukkaamisesta on varmasti huonot seuraukset.”

Meidän oma tapauksemme osoittaa, kuinka tosia nämä sanat ovat. Sillä mitä muuta kuin murhetta ja häpeää on koitunut T. S:lle ja yksilöllisille pyrkijöille, jopa ennen kuin E. O. oli perustettukaan, tuon ikivanhan käytännön loukkaamisesta, joka kieltää puhumasta julkisuudessa tai tietämättömille joukoille pyhistä asioista, mihin me, molemmat perustajat, olemme syyllistyneet? Täysin tyhmästi, ilman valtuuksia ja harkintaa me, ev. Olcott ja minä ennen kaikkea, olemme kohottaneet joitakin Totuuden verhoja, antaneet joitakin ohikiitäviä välähdyksiä luonnon ja Olevaisen salaisista laeista sokealle, tietämättömälle, aistiensa vallassa olevalle yleisölle ja siten nostattaneet vihaa, syventäneet epäilyä ja kiihdyttäneet monen vastustajan pahansuopaa toimintahalua, niiden, jotka muuten olisivat jättäneet meidät rauhaan. Voi, ystävät, se oli viisas laki ja järkevä rajoitus, tuo muinainen sääntö, joka piti pyhän, mutta vaarallisen tiedon (vaarallinen, koska se on kaksiteräinen) rajoitettuna muutamille harvoille ja satoi nämä harvat lupauksella, joka, rikottuna, vei heidät lähes perikatoon. Ja tähän päivään asti näillä harvoilla on ollut suurin vaara. Jotkut teosofit, jotka vielä aivan äskettäin olivat T. S:n ja erityisesti sen mestarien ihailijoita, ovat menettäneet tai ovat tietämättään menettämässä siveellisen tasapainonsa; jotkut niiden myrkyllisten sanojen vuoksi, joita peturit ovat heille kuiskanneet, kun taas toiset ovat heittäneet taivaan tuuliin hyvät karmalliset mahdollisuutensa ja muuttuneet katkeriksi ja häikäilemättömiksi vihollisiksi. Yksinkertaiselta yleisöltä tällaista olisi voinut odottaakin, mutta ystäviltä, veljiltä ja tovereilta!

Mitä E. O:n jäseniin tulee, näyttää siis siltä, että tämä on suuressa määrin, ellei kokonaan, minun syytäni; ja juoma, jonka karma pakottaa minut juomaan rautamaljastaan, on katkera. Jos minä, sen sijaan että osoitin sellaista toiveikasta luottamusta ja uskoa ihmisten *kunniasanan* loukkaamattomuuteen ja lähes sokeaa uskoa siihen, että heidän lupauksensa pyhyys osoittautuisi varmimmaksi takeeksi jokaisen lupauksen tehneen jäsenen kunniallisuudesta; jos tämän asemesta olisin noudattanut itämaisen järjestyksen vanhoja okkulttisia suuntaviivoja, niin nyt esitetyn kaltaiset tapaukset eivät olisi olleet mahdollisia. Mutta en ole koskaan sallinut itseni edes uneksiakaan, että sellainen pyhä asia kuin kaksinkertainen lupaus, joka tehdään KORKEAMMAN ITSEN nimessä, voitaisiin milloinkaan rikkoa, niin vähän kuin joku saattaakin välittää ”*pyhimmästä kunniasanastaan*”. Jopa muutamissa tapauksissa, kun synkkä ja pahaenteinen aura valokuvan kasvojen ympärillä varoitti minua selvästi, koetin kuitenkin toivoa vastoin kaikkea toivoa. En voinut pakottautua uskomaan, että yksikään mies tai nainen pystyisi sellaiseen tahalliseen petokseen. Hylkäsin pahana, [83] syntisenä ajatuksena sen, että tietoinen pahuus voisi milloinkaan jäädä hyviin väleihin ihmisen kanssa sen jälkeen, kun hän on allekirjoittanut sellaisen pyhän lupauksen; ja olen nyt ensi kertaa tajunnut mahdolliseksi sen, mitä jotkut teosofit niin totuudenmukaisesti ovat sanoneet ”*vain huulten lupaukseksi*”. Jos olisin ankarasti vaatinut sääntöjen noudatta-

mista, olisin epäilemättä menettänyt kaksi kolmasosaa lupauksen tehneistä jäsenistämme – ne, jotka allekirjoittivat sen kuin minkä tahansa kiertokirjeen – mutta silloin ainakin ne harvat, jotka pysyvät uskollisina lupauksilleen katkeraan loppuun asti, olisivat hyötyneet enemmän kuin nyt. Siitä, että olin laiminlyönyt koeajan tavanomaiset varokeinot, minun on kuitenkin kiitettävä ainoastaan itseäni; ja sen vuoksi on vain oikeudenmukaista, että olen myös itse ensimmäisenä kärsimässä siitä hetyttömän karman lain kourissa. Tästä en lopultakaan olisi välittänyt paljoakaan, sillä päivittäiset ja miltei jokahetkiset hyökkäykset ovat takoneet minulle haarniskan; mutta valitan eniten – katkeruudella, jonka vain harvat teistä voivat ymmärtää – sitä, että sellainen joukko läpikotaisin vakavia, hyviä ja vilpittömiä miehiä ja naisia joutuu kärsimään noiden harvojen syyllisyyden vuoksi. Sillä vaikka minun puoleltani on kyse vain laiminlyönnin puutteellisuudesta, silti tämä syyllisyys, niin kuin tunnen, johtuu minun välinpitämättömyydestäni. Katsokaa, minun karmani tuli ilmi varoituksena miltei E. O:n alusta asti!

Olin aloittanut oikein. Useat niistä, joiden tiesin olevan täysin sopimattomia lupauksen antamiseen, evättiin ensin, mutta osoittauduin kykenemättömäksi vastustamaan heidän rukouksiaan, kun tietyt heistä ilmoittivat minulle, että se oli heidän "viimeinen mahdollisuutensa elämässä". "Lupauskuume" teki selvää jälkeä heidän lupauksistaan. Eräs rikkoi lupauksensa vain neljän päivän kuluttua sen allekirjoittamisesta ja syyllistyi mitä mustimpaan petokseen ja uskottomuuteen KORKEAMPAA ITSEÄÄN kohtaan. Ja kun en voinut enää pitää häntä enkä hänen ystäväänsä E. O:ssa, nämä kaksi järkyttivät koko seuraa paneteluillaan ja valheillaan. Sitten tämä vanha ihmettelevä kysymys "kuinka on mahdollista, että H. P. B. -parka siitä huolimatta, että hänellä on mestarit takanaan ja oma syvä ymmärryksensä, on *niin ilmeisen kykenemätön* erottamaan ystäviään vihamiehistään?" kiersi vielä kerran teosofisissa piireissä sekä täällä että Amerikassa.

Veljet, jos *tahdotte* tuomita näennäisyyksien mukaan ja maailman kannalta, olette oikeassa; mutta jos vaivaudutte katsomaan sisäisiin syihin, jotka aiheuttavat ulkonaisia seurauksia, huomaatte olevanne ehdottomasti väärässä. Ettette tekisi minulle enää vääryyttä, sallikaa minun selittää, mitä tarkoitan.

Pitäkää hetken ajan itsestään selvänä (te, jotka yhä silloin tällöin epäilette sydämissänne), että teen todellisen, elävän Mestarin työtä. Ja jos niin on, silloin minulle ei varmasti olisi uskottu sellaista tehtävää, ellen olisi peruuttamattomasti lupautunut HEIDÄN opettamiensa etiikan, tieteiden ja filosofian lakien alaisuuteen. Tuli mitä tahansa, minun on pysyttävä näissä laeissa ja säännöissä jopa [84] kuolemantuomion uhalla. Jos nyt laki tavallisenkin lainsäädännön mukaan vaatii, ettei ketään saa tuomita ennen kuin hänen syyllisyytensä on todistettu tai tulee selväksi, niin kuinka paljon ankaramman täytyy tämän lain olla meidän okkulttisessa lakikokoelmassamme? Onko minulla oikeus – nähdessäni tietyissä tapauksissa, että jossakussa henkilössä on ituja tai suorastaan selvä taipumus pahantekoon, pettämiseen, kiittämättömyyteen tai koston, että hän, lyhyesti sanoen, ei ole luotettava mies tai nainen; mutta

että toisaalta hän on sillä hetkellä vakava ja vilpitön kiinnostuksessaan ja myötätunnossaan teosofiaa ja okkultismia kohtaan; onko minulla oikeutta, kysyn, kieltää häneltä mahdollisuus tulla paremmaksi ihmiseksi vain pelätesäni sitä, että hän saattaa jonakin päivänä tehdä täyskäännöksen? Sanon vielä enemmän. Tietäessäni, että *mitkään yhdistyneet maalliset voimat eivät voi tuhota T. S:ää ja sen totuuksia*, vaikka ne voivat loukata ja loukkaavatkin enemmän tai vähemmän minun ulkonaista ja kurjaa *persoonallisuuttani*, tätä kuorta, jota olen juhlallisesti luvannut käyttää palvelemani aatteen *puskurina*, onko minulla oikeus, ajatelkaa, pelkästä henkilökohtaisesta raukkamaisuudesta ja itsepuolustukseksi kieltää keneltäkään mahdollisuutta hyötyä niistä totuuksista, joita voin hänelle opettaa ja joiden avulla hän voi siten tulla paremmaksi? Että monet ovat kutsutut, mutta harvat valitut, sen tiesin alusta asti; että se, joka puhuu totuutta, käännytetään pois yhdeksästä kaupungista, on vanha sanonta; ja että miehen (ja varsinkin naisen), joka julistaa uusia totuuksia joko uskonnossa tai tieteessä, kivittävät ja tekevät marttyyriksi ne, joille nämä tiedot eivät ole tervetulleita – kaikesta tästä olen sopinut, en muusta.

Saanen antaa teille esimerkin todellisesta elämästä. Kun pahamaineinen rouva Coulomb tuli luokseni Bombayssa aviomiehineen pyytämään leipää ja suojaa, niin vaikka olin tavannut hänet Kairossa ja tiesin hänen olevan petollinen, häijy ja valehteleva nainen, annoin hänelle kuitenkin kaiken mitä hän tarvitsi, koska se oli velvollisuuteni. Mutta kun ajan mittaan näin, että hän vihasi minua, kadehti asemaani ja vaikutusvaltaani ja panetteli minua ystäväilleni samalla kun imarteli minua edessä päin, inhimillinen luontoni kapinoi. Olimme silloin hyvin köyhiä, köyhempiä itse asiassa kuin nyt, sekä seura että me itse, joten tuntui vaikealta ylläpitää kahta vihamiestä omalla kustannuksellamme. Tuolloin käännyin guruni ja Mestarini puoleen, joka oli silloin kolmen päivän matkan päässä Bombaysta ja jätin hänen päätettäväkseen, oliko oikein ja teosofista pitää *kahta sellaista käärmettä* talossa; sillä ainakin tuo nainen, ellei hänen miehensä, uhkasi koko seuraa. Tahdotteko tietää saamani vastauksen? Tässä on *sanatarkasti* hänen vastauksensa, joka alkaa eräällä *Sääntöjen kirjan* ajatelmalla:

””*Jos huomaat nälkäisen käärmeen matelevan taloosi ruokaa etsien ja jos pelätessäsi sen purevan itseäsi ajat sen ulos kärsimään ja kuolemaan nälkään, sen sijaan että tarjoaisit sille maitoa, sinä käännyt pois Säälän Tieltä. Näin toimii arka ja itsekäs. Te tiedätte*”, sanoma jatkui, ”*että teitä uhataan HENKILÖKOHTAISESTI; [85] teidän on kuitenkin opittava, että NIIN KAUKAIN KUIN TEOSOFISESSA SEURASSA ON KOLME IHMISTÄ, JOTKA OVAT MEIDÄN HERRAMME SIUNAUKSEN ARVOISIA – SITÄ EI VOIDA MILLOINKAAN HÄVITTÄÄ... Teidän kummankin karmat [hänen ja minun] ovat suunnaltaan vastakkaisia. Pitääkö teidän halpamaisesti peläten sitä, mikä saattaa tapahtua, sekoittaa nämä kaksi [karmaa] ja tulla hänen kaltaiseksi... He ovat kodittomia ja nälkäisiä; hoivatkaa ja ruokkikaa heitä sitten, ellette tahdo tulla osalliseksi hänen karmastaan.*”

Tämän jälkeen olen toiminut enemmän kuin koskaan tämän periaatteen mukaan yrittäen auttaa jokaista riippumatta siitä, mitä minun on ehkä henkilökohtaisesti kärsittävä sen johdosta. Ei siis kertakaikkinen arvostelukyvyn puute, vaan jokin aivan toinen syy pakotti minut syrjäyttämään kaikki ajatukset mahdollisista seurauksista tässä tapauksessa, kun valitsin sopivia jäseniä E. O:hon. Ei, minä tein syntiä aivan toisella tasolla. Haluamatta hyötyä henkilökohtaisista kokemuksistani sallin helposti ymmärrettävän hienotunteisuuden ja arvonnannon länsimaista asennetta kohtaan olla tässä tapauksessa suurempana vaikuttimenani kuin velvollisuuteni. Lyhyesti sanoen, en halunnut soveltaa länsimaisiin oppilaisiin itämaisen koulun ankaria sääntöjä ja kovaa kuria pelätessäni, että jokainen ehdotonta sääntöihin alistumista koskeva vaatimus minun puoleltani tulkittaisiin väärin haluksi vaatia paavillista ja despoottista arvovaltaa.¹

Lukekaa lupauksenne ja alustavat muistiot ja tutkikaa niitä. Sitten kun huomaatte, kuinka suuren arvovallan olette lupauksen allekirjoituksella minulle antaneet, sanokaa rehellisesti, kuka teistä, jos yksikään, voi tulla valittamaan siitä, että olisin joskus väärinkäyttänyt, tai edes *käyttänyt* tätä arvovaltaa kehenkään kokelaaseen nähden? Vain yhdessä tapauksessa – kyseessä oli ystävä, joka tuskin voisi ymmärtää väärin tekoni – olen vaatinut, että hänen pitäisi poistua Amerikasta joksikin aikaa. Ja painottaakseni tätä vielä, kuultuani [86] useilta suuresti luottamiltani jäseniltä, että lupaus nykyisessä sanamuodossaan oli altis kuolleen kirjaimen tulkinnalle, olen muuttanut sen välittömästi, mistä teille nyt huomautan. Toinen ja kolmas pykälä kuuluvat nyt:

2) *Lupaan tukea maailman edessä teosofista liikettä ja niitä sen johtajia ja jäseniä joihin luotan täydellisesti; ja totella erityisesti, ilman arvostelua ja viivyttelyä, osaston johtajan antamia määräyksiä kaikessa, mikä koskee teoso-*

---

¹ Ja juuri siksi, että olen aina kaihtanut laillisen arvovaltani käyttämistä E. O:ssa ja siten tehnyt syntiä, saan nyt rangaistukseni erään vakavan ja vilpittömän E. O:n jäsenen taholta, joka on juuri eronnut ja syyttää nyt julkisesti nimellään varustetussa kirjoituksessa niitä, joita hän suvaitsee kutsua minun ”persoonani palvojiksi”, ”sankari-palvonnasta” ja huutaa puolestani T. S:lle: ”Katsokaa jumalaanne... kumartakaa ja palvokaa!!” Tämä on mitä suurimmassa määrin epäoikeudenmukaista, ja toivon, ettei se ole missään tapauksessa *totta*. Tämä protesti sai alkunsa siitä, että tuo jäsen, jonka hienoon ja herkkään luontoon olivat tuohon suuntaan vaikuttaneet meidän vihamiehemme, oli äkkiä haluton mukautumaan Amerikan E. O:n neuvoston laatimiin sääntöihin, jotka ovat täysin ehdottomat *lupauksen tehneille* jäsenille ja joita on noudatettava, tai minun on kokonaan luovuttava esoteerisesta opetuksesta. Kysyn nyt, jos jäsen oli kerran allekirjoittanut lupauksensa vastalauseetta, miksi hänen piti kieltäytyä toistamasta sitä vielä kerran loosilleen, jonka jäsenten on tehtävä toisilleen lupaus yhtenäisen ja keskinäisen turvallisuuden vuoksi? *Karman vaikutusta kaikkialla*, sanon. ”Lupauskuume” raivoaa.

fisia velvollisuuksiani ja esoteerista työtäni, sikäli kuin lupaukseni korkeammalle itselleni ja omatuntoni sallivat.¹

3) *Lupaan, etten milloinkaan vastalauseetta kuuntele mitä tahansa pahaa puhutaankin* väärin tai vielä todistamattomasti *teosofiveljeäni vastaan ja että pidätyän tuomitsemasta muita.*²

Olen tehnyt tämän, koska mielestäni on oikein selittää lupauksen todellista henkeä. Mutta nyt on osoittautunut, että juuri tästä haluttomuudestani ohjata ketään teistä enemmän kuin on ehdottoman tarpeellista on ollut pahoja seurauksia, ja tässä on minun rikkomukseni. Kuten sama kirje sanoo minulle kohdistettuna:

”Te olette puhunut heille, ennen kuin heidän korvansa oli harjaantunut kuuntelemaan, ja alkanut osoittaa asioita, ennen kuin oppilaan silmä oli valmis näkemään. Ja juuri tästä syystä, koska he kuuluivat vain epäselvästi ja näkivät kukin omalla tavallaan, useampi kuin yksi [E. O:n jäsen] on tehnyt täyskäännöksen ja yrittänyt repiä teidät [minut] vaivanpalkaksi.” [Ja nyt toivon vilpittömästi, että te – ainakin jotkut teistä – otatte opiksenne minun heikkoudestani ja osoitate ymmärtävänne tämän olemalla arvostelematta minua liian epäystävällisesti, jos nyt muutan hiukan menettelyäni. Sillä minun on joko tehtävä niin tai jätettävä kokonaan esoteeriset opetukset ainakin niihin nähden, jotka ovat eri mieltä tästä järjestelystä. Erehdyksen toistamiselta välttyäkseen tämä on, mitä aion tehdä: Jokainen opetuskirje lähetetään, kuten tähänkin asti, mutta se ilmestyy *liitteenä* etiikkaan ja opetukseen, joissa annetaan opetuksen säännöt ja opetuslapseuden lait, niin kuin kaikkien kokelaiden tapauksessa.] Niiden, jotka hyväksyvät uuden järjestelyn, on tutkittava jälkimmäisiä, tai he eivät saa enää mitään opetuksia minulta. Sillä niin kuin Dzyanin [87] koulujen *Opin kirjassa* sanotaan:

”Älä puhu salaisuuksista tavalliselle rahvaalle, äläkä tilapäiselle ystävälle tai uudelle oppilaalle. Järkevästi pitäen silmällä mahdollisia seurauksia pidä poveesi lukittuina saamasi opetukset, kunnes löydät kuulijan, joka ymmärtää sanasi ja suhtautuu suojeasti pyrkimyksiisi.”

Tämä ei tarkoita, että saisitte vapaasti toistaa oppimaanne kenelle tahansa, jonka uskotte vastaavan tätä kuvausta, mutta te voitte vaihtaa mielipiteitä oppilastoverienne kanssa, jotka ovat antaneet lupauksen kuten tekin.

¹ Koska tätä muotoa voidaan ehkä väärinkäyttää, päätöksen tekeminen olkoon E. O:n seitsemän jäsenen muodostamalla välityslautakunnalla. Neljä heistä valitsee kokelas ja kolme Osaston johtaja. Edellä oleva sääntö liitetään *alustavaan muistioon*.

² Alkuperäisen lupauksen toinen ja kolmas pykälä kuuluivat seuraavasti:

”2) Lupaan, etten milloinkaan vastalauseetta kuuntele mitään pahaa, mitä puhutaan teosofiveljistäni, ja että pidättäydyn tuomitsemasta muita.

”3) Lupaan, etten milloinkaan vastalauseetta kuuntele mitään pahaa, mitä puhutaan teosofiveljistäni, ja että pidättäydyn tuomitsemasta muita.”

Luulen, etten voi tehdä sen parempaa kuin jos annan saman tien eräitä suullisia ja kirjallisia ohjeita samasta edellä mainitusta kirjasta ja Mestarin huomautuksia noudattaen:

”1. Vakavalle oppilaalle hänen opettajansa tulee isän ja äidin asemaan. Sillä näiden antaessa hänelle hänen ruumiinsa ja sen kyvyt, sen elämän ja tilapäisen muodon, opettaja näyttää hänelle, kuinka hänen on kehitettävä sisäisiä kykyjään ikuisen viisauden saavuttamiseksi.

”2. Oppilaalle jokainen oppilasveli tulee veljeksi ja sisareksi, osaksi häntä itseään.¹ Sillä hänen harrastuksensa ja pyrkimyksensä ovat myös heidän, hänen menestystään auttaa tai ehkäisee heidän älynsä, siveellisyytensä ja käyttäytymisensä sen läheisyyden nojalla, minkä yhteinen oppilaana olo aiheuttaa.

”3. Oppilastoveri ei voi luisua taaksepäin tai horjahtaa rivistä vaikuttamatta niihin, jotka seisovat tiiviisti sen myötätunnon siteen voimasta, joka yhdistää heidät toisiinsa, ja niiden psyykkisten voimavirtojen vuoksi, jotka ovat heidän ja heidän opettajansa välillä.

”4. Voi luopiota, voi kaikkia niitä, jotka ovat auttamassa hänen sieluansa siihen kohtaan, missä luopuminen ensin esittäytyy hänen sielunsa silmälle pienempänä kahdesta pahasta! Kultaa sulattimessa on se, joka kestää koetuksen sulatuskuumuuden ja antaa vain kuonan palaa sydäimestään; karman toiminnan kiroamaksi huomaa itsensä se, joka syyttää kuonaa opetuslapsuuden valinkauhaan oppilasveljensä huonontamiseksi. Niin kuin jäsenet ruumiiseen, niin suhtautuvat oppilaat toisiinsa ja Päähän ja Sydämeen, jotka opettavat ja ruokkivat heitä Totuuden elävällä virralla.

”5. Niin kuin jäsenet puolustavat sen ruumiin päätä ja sydäntä, johon ne kuuluvat, niin on oppilaiden puolustettava sen ruumiin päätä ja sydäntä, johon he kuuluvat [tässä tapauksessa teosofiaa] loukkauksilta.”

Ennen kuin jatkan, saanen selittää, pelosta että tulisin taas väärin ymmärteyksi, etten tarkoita ”Opettajalla” itseäni – koska olen tosi Opettajan vähäpätöinen puhutorvi – enkä kirjoita edellä olevaa yllyttääkseni ketään puolustamaan tai [88] tukemaan omaa *persoonani*, vaan totisesti tehdäkseni kertaikkaisen selväksi, että E. O:n ja teosofian (T. S:n, sen näkyvän ruumiin, *sydämen* ja *sielun*) puolustaminen on jokaisen hyvän teosofin, erityisesti E. O:n jäsenen velvollisuus. Niin on hänen ”ehdoton velvollisuutensa” suojella hyökkäyksiltä ja puolustaa jokaista toveriveljeään, jos hän tietää tämän viattomaksi, ja yrittää auttaa häntä siveellisesti, jos hän luulee tämän olevan syyllinen. Viidennen kohdan tarkoitus ei myöskään ole ilmaista, että hyökkäävyys on paras menettelytapa, sillä sitä se ei ole: passiivinen vastarinta ja luja kieltäytyminen kuuntelemasta mitään panettelevia kertomuksia toinen toisistaan, jos kysymyksessä on jäsen yhtä hyvin kuin vieras tai joku entinen jäsen, on

¹ Niin tulee sinun olla täydessä sopusoinnussa kaiken elävän kanssa; tunne rakkautta ihmisiä kohtaan ikään kuin he olisivat sinun oppilasveljiäsi, saman opettajan oppilaita, saman äitikullan poikia.

kaikki, mikä joissakin tapauksissa olisi tarpeellista juonittelujen ja pahan-suopuuden poistamiseksi kokonaan.

Toivoen nyt, ettei minkäänlainen väärinkäsitys ole enää mahdollinen, palaan tässä toivossa *Sääntöihin* lainaten vielä muutamia niitä koskevia huomautuksia mainitusta kirjeestä. Ne tulevat tulkintana 5. kohtaan, ja lainaan ne sananmukaisesti:

”... Ja jos jäsenien on puolustettava ruumiinsa päätä tai sydäntä, miksi eivät siis myös oppilaat opettajiensa, jotka edustavat teosofian TIEDETTÄ, joka sisältää heidän etuoikeutensa 'pään' ja heidän henkisen kasvunsa 'sydämen'? Pyhä kirjoitus sanoo:

”Se, joka ei pyyhi pois lokaa, jolla vihamies on saattanut liata hänen vanhempansa ruumiin, ei rakasta vanhempiaan eikä kunnioita itseään. Se, joka ei puolusta vainottua ja avutonta, joka ei anna ruokaansa nälkää näkeville eikä nosta vettä kaivostaan janoavalle, on liian varhain syntynyt ihmishahmoon.

”Katso totuutta edessäsi: moitteeton elämä, avoin mieli, puhdas sydän, innokas äly, verhoton henkinen havaintokyky, veljellisyys oppilastoveria kohtaan, valmius neuvon ja opetuksen antamiseen ja vastaanottamiseen, uskollinen velvollisuudentunne Opettajaa kohtaan, aulius TOTUUDEN kehotuksien tottelemiseen, kun kerran olemme oppineet siihen luottamaan ja uskomme, että Opettajamme tuntee sen; peloton henkilökohtaisen vääryyden kestäminen, rohkea periaatteiden julistaminen, niiden urhea puolustaminen, joiden kimpuun on epäoikeudenmukaisesti hyökätty, ja jatkuvasti näköpiirissä se inhimillisen edistyksen ja täydellistymisen ihanne, jonka salainen tiede (gupta vidya) esittää – nämä ovat ne kultaiset portaat, joiden askelmia oppilas voi nousta jumalaisen viisauden temppeleihin. Sano tämä niille, jotka ovat vapaaehtoisesti tulleet opetettaviksesi.”

Nämä ovat suuren Opettajan sanoja, ja noudatan vain erään heikäläisen käskyä toistaessani ne teille. Sen, mitä kirjeessä on, minä, H. P. B., sanon nyt teille alkuperäisin sanoin: ”AJATELKAA, ja ajateltuanne YRITTÄKÄÄ: päämäärä on todella kaiken mahdollisen vaivannäön arvoinen.” Paljon siitä, mitä on *Opin kirjassa*, voitte löytää katkelmia, jotka juuri käänsin *Kultaisten sääntöjen kirjasta* ja julkaisin ”harvojen” hyödyksi. Nämä säännöt ovat yhtä vanhat kuin [89] maailma. Ja juuri näitä, kuten nyt huomaa, minun odotettiin painottavan niille kaikille, jotka pyysivät minulta opetusta. Tämän velvollisuuden tiesin hyvin, mutta kuitenkin laiminlöin sen täyttämisen. En halua pyytää anteeksi sanomalla, että unohdin tehdä sen, sillä se ei olisi totta, vaan sanon ja tunnustan, että jätin sen pois typerästä kunnioituksesta länsimaisia ennakkoluuloja ja ajatustapoja kohtaan. Tiesin, että valmistavan etiikan lakikokoelma, jollainen on pakollinen itämaisille oppilaille ja jota heidän on noudatettava, jäytäisi, jopa suorastaan loukkaisi monen amerikkalaisen ja eurooppalaisen kokelaan tunteita. Aina väärin ymmärrettynä, näennäisyyksien mukaan tuomittuna, parjattuna, paneteltuna ja vainottuna pelkäsin loukkaavani seuraa pakottaessani eräitä ellen monia jäsenistämme katkaisemaan yhteytensä siihen, jos he huomaisivat, että tein säännöt liian vaativiksi. Ensimmäisen

kerran elämässäni toimin kuin pelkuri omissa silmissäni ja miltei velvollisuuteni pettäen tehdessäni sellaisen sopuratkaisun omantuntoni kanssa. Sen vuoksi, vaikka minua ensimmäisenä rangaistaan, en valita, vaan toivon ainoastaan, ettei kukaan muu joudu kärsimään heikkouteni vuoksi.

Puhun toisen ja viimeisen kirjeen suhteesta E. O:hon. Ensimmäinen tarkoitti, että niiden, jotka halusivat saada itämaista opetusta, oli mukauduttava itämaisiin sääntöihin ja että minun oli parempi keskeyttää ohjeeni siihen asti, kunnes olin ilmoittanut tästä heille muistuttaen heitä myös heidän *lupauksensa* kolmannesta säännöstä, joka, ellei minulla ollut rohkeutta vaatia sen noudattamista, minun oli parempi muuttaa, koska se vain sai jäsenet tulemaan uskottomiksi lupauksilleen. Toistin tämän E. O:n neuvostolle, ja se johti siihen, että he lähettivät esoteristeille tuon lisäohjeen, joka salamyhkäisesti luovutettiin R. P. J:n [Religio-Philosophical Journal] toimistolle ja julkaistiin.

Nähkää nyt, te kaikki, milloinkaan erehtymättömän, viivyttelättömän karman työ! Ellen olisi poikennut *Opin kirjan* vanhoista säännöistä, sellaista murheellista tapahtumaa ei olisi sattunut, sillä silloin ei olisi tarvittu mitään - sellaista asiakirjaa kuin tämä neuvoston laatima. Sillä sääntö sanoo *chelalle*:

”Ellet voi pitää lupaustasi, kieltäydy antamasta sitä, mutta kun kerran olet sitoutunut johonkin lupaukseen, täytä se, vaikka sinun olisi kuoltava sen vuoksi.”

Ja opettajalle:

”Sinun ei pidä muistuttaa oppilasta, joka osoittaa olevansa joko tahtoen tai huomaamattaan uskonon jonkin lain kirjaimelle tai hengelle – useammin kuin KAHDESTI: kolmannella kerralla sinun on erotettava hänet joukosta”, so. pyydettyä häntä eroamaan tai ajettava hänet ulos.

Mutta niin kuin valitettavasti yleensä on laita, vaikka suureksi onneksi tässä tapauksessa, jokainen kourallinen mutaa, joka on heitetty T. S:ää vastaan, osuu vain minuun itseeni, ja kun E. O:n jäsenillä ei ollut mahdollisuutta puolustaa ketään muuta kuin minua, olin haluton vaatimaan tämän säännön noudattamista. Olin erittäin vastahakoinen lähettämään edes viestiä, joka koski minua *henkilökohtaisesti*. [90] Mutta toisen kirjeen jälkeen en enää voinut vaieta; se on laki, ja minun on vain toteltava käyttäen nyt tätä tilaisuutta pyytääkseni jokaista lupauksen antanutta E. O:n jäsentä, joka tuntee olevansa kykenemätön alistumaan sellaiseen kuriin, eroamaan. Tuntiessani, niin kuin tunnen, vapaat amerikkalaiset ja vapaat britit, kuinka voin tulla sanomaan kenellekään heistä esimerkiksi:

”Aasialaiset esi-isämme pitivät opettajan tointa aina hyvin vakavana ja vastuullisena, ja oppilas velvoitettiin aina kuuliaisuuteen ja uskollisuuteen. Tämä teidän on kerrottava heille neuvoen heitä tutkimaan Manua.” (Kirjeestä.)

Ja kuinka saisin heidät ymmärtämään, että Opettajalla tarkoitettiin Mestaria eikä minua itseäni tietäessäni kuitenkin, että monet, monet heistä, vaikka he tunsivat minut ja vaikka heillä ei onneksi ollut minkäänlaista aihetta epäillä *minun* olemassaoloani, he kuitenkin eräitä hyvin harvoja lukuun ottamatta

epäilivät mahätmojen olemassaoloa? Sellainen on ainoa anteeksipyyntöni. Kun en pystynyt siirtämään varmaa tietoa mestarien todellisuudesta ihmisenä teosofien, en edes lupauksen antaneiden jäsenten tajuntaan viimeisten neljäntoista vuoden aikana, olen aina koettanut olla painostamatta heitä tällä totuudella. Kun en kuitenkaan halunnut esittää riikinkukon höyheniin verhottuneen variksen osaa, *minun oli vakuutettava*, että oli olemassa opettajia, jotka olivat opettaneet minulle kaiken minkä tiedän.

Ja koska opetuslapsuuden säännöt opettajien ja oppilaitten henkilökohtaisista ja muista suhteista ovat kuitenkin niin ankarat, minulla ei ollut valinnan varaa. *Gurua* pidettiin aina chelan hyväntekijänä, koska hän antoi sitä, mikä oli arvokkaampaa kuin maailman rikkaus tai kunnia, sitä, mitä ei rahalla voinut ostaa ja mikä koski oppilaan sielun hyvinvointia ja tulevia myötä- tai vastoinkäymisiä. Guru ei kuitenkaan ole ainoa, jolle chelaa kehoitetaan osoittamaan huomionsa, vaan myös niille, jotka auttavat oppilasta tavalla tai toisella jatkamaan opiskeluaan ja edistymään siinä.

[Tässä minun on sanottava muutamia sanoja juuri näistä. Ja taaskaan en puhu itsestäni, vaan muista ”auttajista”. Pahimmassa tapauksessa *voin aina huolehtia itsestäni henkilökohtaisesti* enkä todellakaan tarvitse kenenkään puolustusta, vaikka olen aina kiitollinen niille, jotka ovat sitä tarjonneet. Mutta tarkoitan ”auttajilla” sellaisia kuin William Q. Judge; ja nyt kehoitan kaikkia niitä, jotka tahtovat pysyä uskollisina lupauksilleen, täyttämään velvollisuutensa kumpaakin kohtaan, *kun aika tulee*, ja erikoisesti amerikkalaista veljeään kohtaan. Kumpaakin uhkaavat ja kumpaakin vihaavat eräät henkilöt yhtä epäoikeudenmukaisesti kuin minua eräät periaatteettomat vihamiehet, jotka tahtoisivat vielä kutsua itseään teosofeiksi.

Kiittämättömyys *on rikos okkultismissa* ja valaisen tätä viittaamalla W. Q. Judgen tapaukseen. Hän on yksi Teosofisen Seuran kolmesta perustajasta, ainoista kolmesta, jotka ovat pysyneet aatteelle uskollisina kuin kallio. Kaikkien muiden kääntyessä karkureiksi tai vihollisiksi hän on aina pysynyt uskollisena [91] alkuperäiselle lupaukselleen. Jos joku haluaa tietää, mitä mestarit tuntevat häntä kohtaan, lukekoon *The Occult World* -teoksessa julkaistusta kirjeestä, mitä yksi heistä kirjoittaa eversti Olcottin uskollisuudesta ja siitä, miten he arvostavat sitä. Vaikka käytettiin voimakasta painostusta hänen *ja hänen työtovereittensa* (Judge heidän ohellaan) syrjäyttämiseksi toisen – vasta tulleen – hyväksi ja vaikka kaikenlaisia lahjoja luvattiin T. S:lle, Mahätma ”K.H.” kieltäytyi jyrkästi sanoen, ettei kiittämättömyys ollut koskaan ollut heidän paheitaan. Nyt sen, minkä eversti Olcott on toteuttanut Intiassa ja Aasiassa, W.Q. Judge on tehnyt Amerikassa. Hän on teosofian elvyttäjä Yhdysvalloissa ja toimii parhaan taitonsa ja kykynsä mukaan ja suurin uhrauksin liikkeen leviämiseksi; ja nyt on hänen kimppuunsa häpeällisesti hyökännyt ja häntä vastaan vehkeillyt eräs, joka ei ole koskaan tehnyt mitään T. S:n hyväksi, mutta koettaa nyt murskata sen olemattomaksi.

Alusta alkaen tämä aatteemme vihollinen, vaikka hän ei ole koskaan uskonut mihinkään mahätmoihiin, heidän voimiinsa tai edes heidän olemas-

saoloonsa, on tehnyt työtä tarkoitushakuisesti; tästä syystä hän on yli kaksi vuotta kerskaillut omilla ihmeellisillä kyvyillään ja yhteydellään mestariemme kanssa. Hän on se, joka julkaisi häpeällisen väärennöksen Mestari K. H:n nimissä *Chicago Tribunes*; hän sai kaikki halukkaat uskomaan, että oli säännöllisessä yhteydessä ”adepteihin”. Ja nyt, kun hänen päämääränsä – hallita yksinvaltiaana koko Amerikan Osastoa – on tehty tyhjäksi; kun muuan mestareista (K.H.) on jyrkästi kieltänyt kirjoittaneensa ainoatakaan riviä kenellekään Englantiin tai Amerikkaan viimeisten viiden vuoden aikana ja paljastanut hänet siten petturiksi, ja kun ei Mr. Judge, enkä minäkään, ole tahtonut auttaa häntä pettämään yleisöä tai olla mukana salaliitossa hänen kanssaan vielä pahemmassa teosofien pettämisessä, hän tekee nyt täyskäännöksen, kieltää mestarit ja mahätmat ja yrittää korvata heidät joillakin Kalliovuorten valedepteilla ja saattaa siten aattemme perikatoon.

Yritettyään turhaan murskata minut ja huomattuaan minut mahdottomaksi muokata hän kiinnittää nyt myrkyhampaansa veli Judge’iin. Hänessä on ovelaa, lannistumatonta energiaa, koskaan hellittämätöntä kostonhalua ja paljon rahan suomaa valtaa. Nämä ovat vakavia syytöksiä ja saattavat monista tuntua epäteosofisilta, niin kuin ne epäilemättä olisivatkin, jos vaara uhkaisi ainoastaan joitakin seuran yksikköjä. Mutta itse seuraa, meidän AATETTAMME, joka on niin rakas ja niin pyhä monille meistä, uhataan – niin, kimppuun hyökätään; ja sen pelastamiseksi en epäröisi hetkeäkään näyttää koko maailman silmissä epäteosofiselta vaikka kaksikymmentä kertaa. Sillä, ymmärtäkää oikein: ellemme yhdistä kaikkia voimiamme tätä vihamiestä vastaan, emme voi voittaa tai edes saada hetkenkään täyttä rauhaa ja varmuutta seuraa varten tai sen piirissä. Hän on varakas, ja me olemme köyhiä; hän on häikäilemätön, ja me tunnemme olevamme lupaustemme ja teosofisen velvollisuutemme sitomia. Hän valehtelee [92] niin luontevasti, että se ansaitsee Loyolan poikien ihailun; ja me teosofit olemme sitä mieltä, että se joka valehtelee, vaikkapa voittaakseen vihamielen tai pelastuakseen tuomiolta, ei ole sen arvoinen, että voisi sanoa itseään teosofiksi. Hän hyökkää kimppuumme kaikin käytettävissä olevin keinoin ja likaisin pelein; me voimme vain puolustautua ja voittaa hänet totuudella ja *vain totuudella*. Kuitenkaan tätä totuutta ei saa pidättää, ellemme me hänen hetyttömän vihansa johdosta ja sen takia, että *hän on tehnyt liiton jokaisen vihollisen kanssa, joka tähän mennessä on hyökännyt kimppuumme avoimesti tai salaa* (puhun kokemuksesta), tahdo, että itse teosofian nimi ja sen seura tulee varsin pian julkiseksi herjaussanaksi.

Veli Judge kieltäytyy puolustautumasta jopa enemmän, kuin minä olen kieltäytynyt puolustautumasta Coulombien salaliiton jälkeen. Ei kukaan, joka tietää itsensä viattomaksi, milloinkaan haluakaan. Mutta onko tämä riittävä syy *meille* jättää hänet ilman puolustusta? Meidän ehdoton velvollisuutemme on tukea häntä kaikin tavoin myötätunnollamme ja vaikutusvallallamme, tarkokkaasti, ei puolella sydämellä ja pelokkaasti. Olkoon vastalauseemme pelkästään puolustavaa, eikä hyökkäävää. Sillä, jos tosi teosofian henki ei sallikaan käytettävän hyökkäämishalua, se vaatii kuitenkin eräissä tapauksissa

aktiivista puolustusta, ja se velvoittaa meitä jokaista ottamaan aktiivisen osan veljen hyväksi, varsinkin vainotun veljen, jollainen Mr. Judge nyt on. Onko ”toveriveljen” osana jäädä välinpitämättömäksi ja toimeettomaksi, kun yksi, joka on tehnyt niin paljon jalon ja pyhän AATTEEN hyväksi, joutuu sen vuoksi, tästä syystä jokaisen teosofin vuoksi, halvennetuksi; kun vihollinen valitsee hänet kaikkien niiden valehtelun ja turmiollisten hyökkäysten kohteeksi, jotka haluavat hävittää seuran rakentaakseen sen raunioille toisen, samannimisen valseuran ja kätkeä siihen epäjumalan, jolla on savijalat ja sydän täynnä itsekkyyttä ja pahuutta, herkkäuskoisten tomppelien ihailtavaksi? Voimmeko sallia heidän saavuttavan tämän päämäärän, kun he koettavat varmistaa menestyksensä turmelemalla tämän mitä epäitsekkäimmän T. S.:mme puolustajan maineen? Asettukaa uhrin tilalle ja toimikaa sitten niin kuin teidän mielestänne veljienne pitäisi toimia teitä kohtaan vastaavissa olosuhteissa. Esittäkäämme vastalause, toistan, me kaikki; vastalause sanoin ja teoin. Paljastakoon jokainen, joka osaa käyttää kynää, joka ainoan valheen, joka on sanottu ystävästämme ja veljestämme, jokaisessa tapauksessa, jonka tiedämme olevan valhetta.

Te kaikki tunnustatte, että toivotte saavanne esoteerista tietoa, ja jotkut teistä – ne, jotka uskovat siunattuihin mestareihin – toivovat saavansa opettajiemme kunnioituksen. Tietäkää siis, veljet, että he kunnioittavat vain sellaisia, jotka sovittavat suhtautumisensa sääntöihin, joihin olen Mestarimme luvalla viitannut *Hiljaisuuden äänen* toisessa ja kolmannessa kirjoitelmassa. Teosofisen Seuran maine on teidän jokaisen huolenanne, ja se menestyy sikäli kuin te huolehditte siitä tai laiminlyötte sen. Mutta teidän on muistettava, että myös E. O:n elämä riippuu seuran elämästä. Sinä hetkenä, kun T. S. kaatuu Amerikassa (se ei voi [93] kuolla Intiassa eikä edes Euroopassa niin kauan kuin eversti ja minä olemme elossa) teidän välinpitämättömyytenne tai piittaamattomuutenne johdosta, jokainen E. O:n jäsen, joka ei ole täyttänyt velvollisuuttaan, menee sen mukana. Tuosta päivästä lähtien ei ole minkäänlaista toivoa saada todellista itämaista salaista tietoa ennen kuin kahdenkymmenennen vuosisadan lopussa.

Jos minulta kysytään, millaista puolustavaa vastalauseita toivoisin, ja muistutetaan, että veli Judge ei suostu tekemään *Pathistaan* kiistakenttää, eikä suurin osa päivä- ja viikkolehdistä suostu painattamaan sellaisia teosofien kirjeitä – vastaan yksinkertaisesti ja suoraan: On kyllä keinoja tehdä niin, mutta ei ole vaadittavaa halua eikä tarmoa sen toteuttamiseksi E. O:n amerikkalaisissa jäsenissä ja teosofeissa, jotka kieltäytyvät jopa tukemasta *The Pathia* niin kuin sitä pitäisi tukea. Ja vielä, veljeni ja sisareni, katsokaa ympärillenne! Ei ole lahkoa, ei kilttaa tai seuraa, ei niin vähäpätöistä ja hyödyttömiä ja paljon pienempää kuin teosofinen joukkomme, jolla ei olisi tunnustettua äänenkannattajaansa. Adventisteilla, christian scientisteilla, ajatuksella parantajilla, swedenborgilaisilla, ammattimiehillä ja ties kenellä kaikilla on *päivälehtensä* sekä *viikko-* ja *kuukausijulkaisunsa*. Kerran viikossa tai vain kerran kuukaudessa ilmestyvä, ainoastaan nelisivuinen lehti on parempi kuin ei mi-

tään; ja ellei meillä olisikaan sellaisen puolustavan äänenkannattajan ehdotonta ja välitöntä tarvetta nyt, se palvelisi kaikkina aikoina teosofisten opetus-temme levittämisessä ja teosofian ja itämaisen etiikan *yleistajuistamisessa* suurten joukkojen älylliseen makuun. Ei *The Path* eikä *Lucifer* – ei ainakaan *The Theosophist* ole joukkoja varten. Niiden ymmärtäminen vaatii koulutettuja lukijoita ja useimmissa tapauksissa etevii metafysiikkoja; ja sen vuoksi mikään näistä aikakauskirjoista ei voi koskaan tulla kansantajuiseksi. Se, mitä te amerikkalaiset teosofit tarvitsette, todellakin, on otteet ja *kerran viikossa* ilmestyvä lehti niin halvalla kuin voitte sen tehdä. Perustakaa äänenkannattaja, missä puolustatte aatetta salakavalilta hyökkäyksiltä, väärinkäsityksiltä ja valheilta ja missä opettatte ihmisille totuutta, ja ennen pitkää vihollisella ei enää ole meistä otetta. Opettakaa tavalliselle työläiselle totuuksia, joita hän ei löydä kirkosta, ja pian olette pelastaneet puolet sivistyneitten maitten ihmisistä, sillä POLKU on helpompi köyhälle ja sydämeltään yksinkertaiselle kuin sivistyneelle ja rikkaalle.]

”*Huomatkaa*”, Mestari kirjoittaa, ”*että ensimmäinen kultaisista portaista, jotka nousevat kohti Totuuden Temppeleä, on – PUHDAS ELÄMÄ. Tämä tarkoittaa ruumiin puhtautta ja vielä suurempaa mielen, sydämen ja hengen puhtautta.*” Viime mainittuja tapaa enemmän köyhissä maalaisluokissa kuin sivistyneiden ja rikkaiden keskuudessa. Että Mestarin silmä on teidän yllänne, teosofit, sen osoittavat seuraavat saman kynän kirjoittamat rivit:

”*Kuinka monet heistä [teistä] rikkovat yhtä tai useampia (oikean polun) ehdoista ja kuitenkin odottavat, että heille opetetaan avoimesti korkeinta viisautta ja korkeimpia tieteitä, jumalien viisautta. Niin kuin kadunlakaisijan [94] sankoon kaadettu puhdas vesi likaantuu ja käy käyttökelvottomaksi, samoin on laita jumalaisen Totuuden, kun se vuodatetaan aistillisen henkilön, sydämeltään itsekkään ja mieleltään välinpitämättömän ja oikeudenmukaisuudelle ja säätille luoksepääsemättömän ihmisen tajuntaan... On hyvin HYVIN vanha periaate, paljon vanhempi kuin roomalaisten tai kreikkalaisten, vanhempi kuin egyptiläisten tai kaldealaisten aika. Se on periaate, joka heidän kaikkien (teosofien) pitäisi muistaa ja jonka mukaan heidän pitäisi elää. Ja se on, että terve ja puhdas sielu vaatii terveen ja puhtaan ruumiin. Jokainen adepti huolehtii ruumiillisesta puhtaudestaan... Useimmat teistä (teosofeista) tietävät tämän.*”

Ja kuitenkin, tietäen tämän, kuinka harvat elävätkään sen mukaan! Minun ei pitäisi sanoa, sisällyttääkö kirje tähän moitteeseen teosofit yleensä, vai pelkästään esoteristit. Se mainitsee muutamia, mutta tämä on minun yksityistä tietoaani, nämä sanat on sitä vastoin omistettu kaikille:

”*Mutta vaikka heille on yhä uudelleen kerrottu tästä teosofian Polun ja cheluuden sine qua non -säännöstä, kuinka moni heistä on kiinnittänyt siihen huomionsa. Katsokaa, kuinka monet heistä ovat laiskureita aamuisin ja ajantappajia iltaisin; SUURSYÖMÄREITÄ, jotka syövät ja juovat saamansa aistillisen mielihyvän vuoksi; veltoja toimessaan; itsekkäitä, kun on kyseessä naapurien (veljien) etujen silmällä pitäminen; niitä, jotka lainaavat teosofiveljil-*

tään, tekevät rahaa lainasta ja jättävät maksamatta sen takaisin; laiskoja opiskelussaan ja odottavat, että muut ajattelevat heidän puolestaan ja opettavat heitä; niitä, jotka eivät kiellä itseltään mitään, EIVÄT EDES YLELLISYYKSIÄ, sen vuoksi että auttaisivat köyhempiä veljiään; jotka unohtavat aatteen yleensä ja sen vapaaehtoiset, uutterat työntekijät, – vieläpä irstailijoita, SYLLISYYSIÄ SALAISEEN SIVEETTÖMYYTEEN useammassa kuin yhdessä muodossa. Ja kuitenkin kaikki sanovat itseään teosofeiksi; kaikki puhuvat ulkopuolisten kanssa 'teosofian etiikasta' ja asioista pöyhistelevä, turhamainen omahyväisyys sydämessään..."

Voi! jos nämä sanat soveltuvat Teosofiseen Seuraan yleensä, useimpien jäsenten itsekkääseen kylmyyteen ja mitä suurimpaan välinpitämättömyyteen sen aatteen tulevaisuudesta, jolle he kuuluvat, mutta jota palvelemaan he eivät halua tieltään poiketa, eivätkö useimmat edellä mainituista tapauksista sovi myös *eräisiin* esoteristeihin, elleivät kaikkiin? Emmekö tapaa heidän keskuudessaan kateutta ja vihaa työtovereitaan kohtaan, epäluuloa ja panettelevaa puhetta? Kuka teistä, jotka tämän luette, on valmis sanomaan, ettei yksikään edellä luetelluista virheistä koske teitä?

Oi, ystävät, veljet ja monet teistä rakkaista työtovereista, todella, *todella* vähän tiedätte sielun kehityksen ikuisista, muuttumattomista ehdoista ja ennen kaikkea järkähtämättömistä okkulttisista laeista! Uskokaa Opettajaa, jonka kirjeestä esitin lainauksia, ellette usko minua, että:

[95]

"Vaikka sellainen henkilö, jolla on mikä tahansa edellä mainituista vioista, täyttäisi maailman hyvillä töillään ja tekisi nimensä tunnetuksi kaikissa maissa, hän ei edistyisi käytännöllisessä okkultismissa, vaan liukuisi jatkuvasti taaksepäin. 'Kuusi ja kymmenen ylikuonnollista hyvettä', paramitat, eivät ole ainoastaan täysikasvuisia joogeja ja pappeja varten, vaan kaikkia niitä varten, jotka tahtovat astua 'Polulle'..."

Jos tätä selittääkseni lisään, että lempeä ystävällisyys kaikkia olentoja kohtaan, ehdoton rehellisyys (ei maailman mittapuiden, vaan karmallisen toiminnan mukaan), hyveelliset tavat, ehdoton totuudenmukaisuus ja kohutuullisuus kaikissa asioissa; että nämä ainoastaan ovat ne avaimet, jotka avaavat maallisen onnen ja autuaan mielenrauhan ovet, ja että kaikki tämä on sopivaa lihan ihmiselle hänen kehittyäkseen täydelliseksi henkiminäksi – pelkään, että monet teistä kallistuvat pitämään minua pilkkanaan siitä syystä, että olen sanonut tämän. Ajattelette ehkä, että menen merta edemmäksi kalaan ja että jokainen teistä tietää tämän vähintään yhtä hyvin kuin minä. Saatatte huomauttaa, ehkä, että otan "opettajan" roolini kerrassaan liian korkealta kannalta kohdellen teitä, täysikasvuisia, älykkäitä miehiä ja naisia niin kuin pieniä koulupoikia ja -tyttöjä. Ja jotkut teistä antautuvat ehkä ajattelemaan, että minun on hyödytöntä opettaa teitä olemaan "herttaisen hyviä" sen sijaan, että jatkaisin *Ohjeitani* ja antaisin selityksiä "tuosta värin ja äänen okkulttisesta sekasotkusta ja niiden vastaavuuksista ihmisen periaatteihin", niin kuin jotkut ovat jo valittaneet. Mutta sanon jälleen, jos ette tunne sellaistenkaan kulu-

neitten totuuksien kuin ”isoäidin saarnani” sisältämää todellista okkulttista arvoa, kuinka voitte toivoa ymmärtävänne tutkimaanne tiedettä? Vaikka sähköinsinööri olisi kuinka tahansa perehtynyt sähköfluidumiin ja sen muuttuviin virtoihin, niin ellei hän tunne ihmisen anatomiaa ja ole samalla hyvä lääkäri, voiko hän antaa niiden vaikuttaa itseensä tai jonkun elävän ihmisen ruumiiseen vaarantamatta potilaansa tai itsensä henkeä? Mitä hyödyttää tietää kaikki luonnonvoimien ja ihmisen periaatteiden välisistä okkulttisista suhteista, jos pysymällä ehdoin tahdoin tietämättöminä ITSESTÄ me pysymme samalla yhtä tietämättöminä siitä, mikä vaikuttaa tai ei vaikuta kuhunkin eri periaatteeseen? Oletteko tietoisia, että näännyttämällä, niin sanoakseni, yhden periaatteen tai jopa keskuksen toisen periaatteen tai keskuksen kustannuksella voimme menettää edellisen ja vahingoittaa toivottomasti jälkimmäistä? Että pakottamalla korkeamman *egomme* (ei Itseä, muistakaa) pysymään toimeettomana ja äänettömänä, mikä saavutetaan helposti ruokkimalla liian paljon alemmaa *manasta*, joka aina kallistuu alas *kâma-rûpaan* päin, meillä on vaarana nykyisen persoonallisuutemme täydellinen tuhoutuminen?

Koska tämä voi aiheuttaa kysymyksiä joidenkin jäsenten taholta, jotka eivät ole kovin perillä edes *eksoteerisista* teosofisista opeista, niin tehdäkseni tarkoitukseni selvemmäksi täydennän tätä *selitystäni*, mikä oli tullut väistämättömäksi, liittämällä tätä aihetta koskevan kirjeen seuraaviin *Ohjeisiin*, jotka [96] selittävät käsittelemäni asian. Tulokoon kaikkien tietoon se kauhea mahdollisuus, että ihminen voi menettää ”sielunsa”, mikä ei ole harvinainen tapahtuma ja minkä lukuisten näkijöiden ja selvänäköisten opettajien kokemus on sitä paitsi vahvistanut. Tähän *sisäisten* koulujen oppiin on usein viitattu kirjallisuudessamme, mutta sitä ei ole vielä tähän mennessä selitetty. Se voidaan selittää *vain* niille muutamille, jotka ovat luvanneet olla ilmoittamatta sen yksityiskohtia.

Ne, jotka haluavat yhä pysyä E. O:n työtä tekevinä jäseninä, saavat tästä lähtien *Ohjeensa* niin säännöllisesti kuin se on mahdollista. N:o III on valmis ja monistettavana: se lähetetään hyvin pian.

Ja nyt minun on lopetettava. Joillekin teistä, epäilen hiukan, tästä tulee ”eron” *jäähyväiskirje*. Heitä voin siis nyt kiittää siitä luottamuksesta, jota he ovat osoittaneet ja jolla he ovat minua kunnioittaneet, vaikkapa vain muutama kuukauden ajan; ja toivotan heille ”Jumalan siunausta” jonkin muun tieteen parissa, joka ei ole niin ankara kurin ja sääntöjen osalta. Mutta niille, joita eivät mitkään vaikeudet, kunhan ne johtavat ikuiseseen TOTUUTEEN, voi koskaan saada masentumaan, osoitan seuraavat sanat, jotka on lausunut suuri amerikkalainen runoilija, jonka huulet ovat nyt kylmät ja puhumattomat: ”Ylös ja alati eteenpäin!” Olkoon tämä E. O:n tunnus, joka muistuttaa meitä siitä, että itsekkyyks ja synti *kuolevat* tänä päivänä TEOSOFIANA tunnetun jumalallisen tieteen ylösnousemuksen loistavassa aamunkoitossa.

H. P. B.

[97]

SANANEN AIKAISEMISTA OHJEISTA

Koska monet esoteristit ovat kirjoittaneet minulle ja melkein valittaneet, etteivät he ole voineet löytää mitään käytännöllistä ja selvää sovellusta tietyille kahdessa ensimmäisessä *Ohjeessa* oleville kuvioille ja taulukoille, ja toiset ovat puhuneet niiden vaikeatajuisuudesta, lyhyt selitys on tarpeen.

Syy tähän vaikeuteen on useimmissa tapauksissa ollut se, että niitä on katsottu väärästä näkökulmasta. Puhtaasti abstraktista ja metafysisistä on pidetty konkreettisena ja fyysisenä ja sekoitettu siihen. Ottakaamme esimerkiksi *Ohjeessa II* sivulla 70 olevat kuvat ja sanokaamme, että nämä ovat täysin makrokosmisia ja aatteellisia. On muistettava, että okkultismin tutkiminen lähtee yleisistä asioista yksityiskohtiin eikä päinvastoin, kuten tiede menettelee. Koska Platon oli vihitty, hän käytti aivan luonnollisesti edellistä menetelmää, kun taas Aristoteles, joka ei koskaan ollut vihitty, pilkkasi opettajaansa ja laati oman järjestelmänsä sekä jätti sen siksi perinnöksi, jonka Bacon omaksui ja paransi. Todellakin hermeettisen viisauden ajatelma ”niin kuin ylhäällä, niin alhaalla” koskee kaikkea esoteerista opetusta, mutta meidän on aloitettava *ylhäältä*; meidän on tunnettava kaava ennen kuin voimme suorittaa laskelman.

Noita kahta kuviota ei siis ole tarkoitettu esittämään mitään kahta erityistä tasoa, vaan ne ovat abstraktio tasoparista ja selittävät heijastuksen lakia aivan niin kuin alempi manas on heijastus korkeammasta kuvassa 1. Ne on otettava sen vuoksi korkeimmassa metafysisessä merkityksessä. Tämä varoitus koskee yhtä lailla kuviota 1, jossa mikrokosmos on otettava *makrokosmoksen mikrokosmoksena* eikä ihmisen esikuvana.

Kuviot ja kuvat on liitetty esitykseen ainoastaan sen vuoksi, että ne tutustuttaisivat opiskelijat okkulttisten vastaavuuksien johtaviin aatteisiin, itse metafysisen eli makrokosmisen ja henkisen okkultismin hengen kieltäessä käyttämästä kuvia tai edes symboleja muuna kuin tilapäisinä apuneuvoina. Heti kun jokin aate määritellään sanoin, se menettää todellisuutensa; heti kun metafysisinen aate esitetään kuvin, sen henki aineellistetaan. Kuvia tulee käyttää vain portaina etuvarustuksille kiipeämiseksi; portaat jätetään pois heti kun jalka on saavuttanut muurin. Olkoot esoteristit sen vuoksi hyvin huolellisia antaessaan *Ohjeille* henkisen merkityksen ja välttäkööt niiden aineellistamista; koettakoot he aina löytää korkeimman mahdollisen merkityksen luottaen siihen, että mitä enemmän he lähenevät aineellista ja näkyvää mietiskellessään *Ohjeita*, sitä kauempana he ovat niiden oikeasta ymmärtämisestä. Tämä pitää erityisesti paikkansa näiden ensimmäisten *Ohjeiden* ja kuvioiden ja taulukoiden suhteen, sillä niin kuin kaikissa tosi taidoissa, niin myös okkultismissa meidän on ensin opittava teoria, ennen kuin meille opetetaan käytäntö.

[98]

SALAAMISESTA

Oppilaat kysyvät: Mistä sellainen salaperäisyys opin yksityiskohdista, kun sen pääsisällitys on paljastettu julkisesti esim. *Esoteric Buddhismissa* ja *Salaisessa Opissa*?

Tähän okkultismi vastaa: kahdesta syystä:

(a) Koko totuus on liian pyhä annettavaksi julkisuuteen umpimähkään.

(b) Tiedot kaikista *eksoteeristen* opetusten yksityiskohdista ja puuttuvista yhdyssiteistä olisivat liian vaarallisia maallikkojen käsissä.

Ne totuudet, joita ihmiselle ovat ilmoittaneet ”planeettahenget” – korkeimmat kumârat, ne jotka eivät enää ruumiillistu maailmankaikkeuteen tämän mahâmanvantaran aikana ja jotka ilmestyvät maan päälle *avatâroina* ainoastaan kunkin uuden ihmisrodun alkaessa ja pienen ja suuren kierroskauden kummankin päättymisen yhtymäkohdissa – ne aikaa myöten, kun ihmisestä tuli eläimellisempi, saatettiin katoamaan hänen muististaan. Vaikka nuo opettajat eivät viivy ihmisen luona kauemmin kuin sen ajan, mikä vaaditaan painamaan lapsi-ihmiskunnan vastaanottaviin mieliin heidän opettamansa ikuiset totuudet, opetusten henki pysyy kuitenkin elävänä joskin uinuvana ihmiskunnassa. Täydellinen tieto alkuperäisestä ilmoituksesta on aina pysynyt muutamien valittujen hallussa ja on kulkenut siitä ajasta nykyhetkeen asti toisesta adeptien sukupolvesta toiseen. Kuten opettajat sanovat *Okkultisessa alkeiskirjassa*:

”Tämä tapahtuu, jotta estettäisiin niitä (ikuisia totuuksia) hukkumasta tai unohtumasta kokonaan myöhäisempinä aikakausina tulevilta sukupolvilta...”

Planeettahengen tehtävänä on vain antaa totuuden *perussävel*. Kun hän on kerran pannut tuon värähtelyn kulkemaan katkeamattomana rodun alusta kierroksen loppuun asti, hän katoaa maan päältä seuraavaan planeettamanvantaraan saakka. Jokaisen esoteeristen totuuksien opettajan – seisoo hän tiedon portaiden juurella tai huipulla – tehtävä on tarkalleen sama; niin kuin ylhäällä, niin alhaalla. Minulle on vain annettu määräys soittaa erilaisten esoteeristen totuuksien *perussävel* oppilasryhmälle. Ne yksilöt teidän joukossanne, jotka ovat kohonneet ”polulle” oppilaskumppaniensa yläpuolelle esoteerisessa piirissään, tulevat saamaan viimeiset selvittävät yksityiskohdat ja lopullisen avaimen siihen mitä opiskelevat – niin kuin nuo äsken mainitut ”valitut” saivat ja saavat EMÄVELJESKUNNISSA. Kukaan ei voi kuitenkaan toivoa saavuttavansa tätä etuoikeutta ennen kuin MESTARIT – ei minun halpa minäni – huomaavat hänet arvokkaaksi.

Jos tahdotte tietää todellisen syyn tähän menettelyyn, esitän sen tässä. Minun ei kannata toistaa ja selittää sitä, minkä jokainen teistä tietää yhtä hyvin kuin minäkin. Aivan ensiksi, tapahtumat ovat osoittaneet, että kaikki varokeinot ovat tarpeen. Meidän seurassamme, jossa on useita satoja ihmisiä, monet eivät näy käsittäneen edes lupauksen *vakavaa pyhyyttä* (muutamat jopa tekivät sen [99] kynänsä kärjellä) eivätkä sitä tosiasiaa, että heidän *persoonalli-*

suutensa on jätettävä kokonaan huomioon ottamatta, kun heidät asetetaan kasvoista kasvoihin KORKEAMMAN ITSENSÄ eteen; eikä sitä, että heidän sanansa ja lupauksensa eivät merkitse mitään, elleivät ne ole tekojen vahvistamat. Tämä oli ihmisluonnon mukaista eikä muuta. Sen vuoksi MESTARI sivuutti sen lempeästi ja myönsi uuden määräajan. Mutta tästä riippumatta vaara on vaanimassa itse nykyisen kierroksen luonteessa. Sivistynyt ihmiskunta, kuinka huolellisesti sen näkymättömät vartijat, nirmânakâyat, sitä suojelevatkin, ne jotka ohjaavat meidän rotujamme ja kansojamme, on kuitenkin yhteisen karmansa vuoksi pelottavalla tavalla nirmânakâyojen perinnäisten vastustajien vallassa – ”varjon veljesten”, ruumiillistuneiden ja ruumiittomien. Ja tämä, kuten teille on jo kerrottu, tulee kestäämään ensimmäisen kali yuga -kauden loppuun (1897) asti ja muutamia vuosia sen ylikin, koska pienempi pimeä kausi sattuu ulottumaan suuren yli. Siten kaikista varovaisuustoimenpiteistä huolimatta kauhistuttavia salaisuuksia paljastuu usein *aivan arvottomille* ihmisille ”mustien veljien” ponnistusten kautta ja heidän vaikutuksestaan ihmisten aivoihin. Tämä johtuu kokonaan siitä yksinkertaisesta syystä, että tietyissä etuoikeutetuissa elimistöissä planeettaolentojen alkuperäisistä totuuksista liikkeelle panemat värähtelyt synnyttävät sellaista, mitä länsimaalainen filosofia kutsuu myötäsyttyisiksi aatteiksi ja okkultismi ”nerouden välähdyksiksi”.¹ Jokin tällainen ikuiseen totuuteen perustuva aate herätetään, ja ainoa, minkä valvovat *voimat* voivat tehdä, on estää sen täydellinen paljastuminen. Tällaisesta ovat esimerkkeinä Amerikassa John W. Keeley Filadelfias-ta; tri Babbitt ja peitenimeä Vidya Nyaiaka käyttänyt Hiram Butlerin arvoisa kumppani. Kaikki kolme kallistui eri asteiseen MUSTAAN MAGIAAN, joko tietämättään ja hyvin aikein tai harkitusti ja mitä hirvittävimmin tarkoituserin.

Kaikella tässä erilaistuneen aineen maailmankaikkeudessa on kaksi puolta, valoisa ja pimeä puoli, ja nämä kaksi ominaisuutta sovellettuna käytäntöön johtavat, toinen käyttöön, toinen väärinkäyttöön. Jokaisesta voi tulla kasvitieteilijä ilman mitään näkyvää vaaraa lähimmäisilleen; ja moni kemisti, joka on perehtynyt aineiden olemukseen, tietää, että jokainen niistä voi sekä parantaa että tappaa. Ei ole yhtään ainesta, ei yhtään myrkyä, jota ei voitaisi käyttää kumpaankin tarkoitukseen – aina viattomasta vahasta kuolettavaan sinihappoon saakka, lapsen syljestä aina cobra de capellan sylkeen asti. Jokainen vasta-alkajakin lääketieteessä tietää tämän – ainakin teoreettisesti. Mutta missä on se meidän päiviemme oppinut kemisti, jonka on sallittu keksiä yhdenkään aineksen ominaisuuden ”yöpuoli” kolmessa tieteen hallitsemissa valtakunnassa, puhumattakaan okkultistien seitsemästä valtakunnasta? Kuka heistä on tunkeutunut sen salaisuuksiin, asioitten *olemuksen* ja sen alkuperäisiin suhteisiin? Kuitenkin [100] tämä tieto yksin tekee okkultistista todellisen käytännön vihityn, päätyypä hän sitten valon veljeksi tai pimeyden veljeksi. Tuon

¹ ”Genius”, *Lucifer*, Nov. 1889, s. 227, suomenn. ”nerous”, kirjassa Blavatsky, *Jumalten viisaus*, 243–252.

hienon jäljettömän myrkyn ydin, myrkyn, joka on voimakkain luonnossa ja joka sisältyi nk. Medicin ja Borgian myrkkujen yhdistelmään, jonkun sellaisen käyttämänä, joka tuntee hyvin sen voiman seitsemän astetta kaikilla tasoilla, jotka ovat jokaisen ihmisen saavutettavissa maan päällä – se voisi parantaa tai tappaa jokaisen ihmisen maailmassa. Seuraus riippuu tietysti siitä, onko toimija valon veli vai varjon veli. Edellistä estää tekemästä sitä hyvää, mitä hän voisi tehdä, rodullinen, kansallinen ja yksilöllinen karma; jälkimmäistä estää pirullisesta työstään "suojelusmuurin" *inhimillisten* "kivien" yhtyneet ponnistukset.¹

On väärin luulla, että on olemassa jokin erityinen "alkemistien pulveri", "viisasten kivi" tai "elämän eliksiiri". Viime mainittu kätkeytyy jokaiseen kukkaan, jokaiseen kiveen ja kivennäiseen kautta koko maailman. Se on äärimmäinen olemus *kaikesta, mikä on matkalla yhä korkeampaan kehitykseen*. Kuten ei ole olemassa mitään itsessään hyvää tai pahaa, ei myöskään ole olemassa "elämän eliksiiriä" eikä "kuoleman eliksiiriä" tai myrkyä sinänsä, vaan tuo kaikki sisältyy yhteen ja samaan kaikkialliseen olemukseen, erilaisien vaikutusten eli tulosten riippuessa sen erilaistumisasteesta ja sen erilaisista vastaavuussuhteista. Sen *valoisa puoli* saa aikaan elämää, terveyttä, autuutta, jumalaista rauhaa jne.; *pimeä puoli* tuo kuolemaa, tautia, surua ja taistelua. Tämän todistaa kaikkein voimakkaimpien myrkkujen luonteen tunteminen. Edes suurikaan annos jotakin myrkyä ei saa aikaan mitään pahaa seurausta elimistössä, jota vastoin hitunen samaa myrkyä tappaa nopeasti kuin salama; kun taas sama hitunen muutettuna tietyn yhdistelmän kautta, vaikka sen määrä pysyy melkein samana, parantaa. Sen erilaistumisasteiden luku on seitsemän, kuten sillä on toiminnan tasoja, ja jokainen aste on vaikutuksiltaan joko hyvää tekevä tai vahingollinen sen järjestelmän mukaan, mihin sitä käytetään. Se joka on perehtynyt näihin asteisiin, on jalolla tiellä kohti käytännön adeptiutta. Se joka toimii umpimähkään – kuten "ajatuksella parantajien", joko "mental scientistien" tai "christian scientistien" suuri enemmistö – on todennäköisesti katuva niitä vaikutuksia, joita hän saa aikaan itseensä ja muihin. Nämä uudet lahkot, jotka ovat saaneet vähän vihiä Intian joogien esimerkistä ja heidän yleispiirtein mutta epätarkasti esitetyistä harjoituksistaan, joista he ovat ainoastaan lukeneet, mutta eivät ole saaneet tilaisuutta tutkia – ovat syöksyneet suinpäin ja ilman opasta harjoittamaan *kieltämistä* ja *vahvistamista*. Siten he ovat tehneet enemmän vahinkoa kuin hyvää. Ne jotka ovat onnistuneet, saavat kiittää siitä synnynnäisiä magneettisia ja parantavia voimiaan, jotka estävät usein sitä, joka muuten aiheuttaisi paljon pahaa. Varokaa, minä sanon; saatana ja pääenkeli ovat enemmän kuin kaksosia; ne ovat yhtä ruumista ja yhtä tajuntaa – *Deus est Demon inversus* [Jumala on Demoni ylösalaisin käännettynä].

¹ *Hiljaisuuden ääni*, s. 85 ja selit. 126, s. 111.

[101]

ONKO KESKITTYMISEN HARJOITTAMINEN HYVÄKSI?

Tämä on toinen T.I.K:n jäsenten usein esittämä kysymys. Minä vastaan: Oikea keskittyminen ja mietiskely, *tietoinen ja varovainen*, joka kohdistuu alempaan itseen sisäisen jumalaisen ihmisen ja paramitojen valossa, on erinomainen asia. Mutta ”istua joogaamassa” vain pintapuolisin ja usein vääristynein tiedoin oikeasta harjoituksesta on miltei poikkeuksetta kohtalokasta; sillä yksi opiskelija kymmenestä joko kehittää itsessään mediumistisia kykyjä tai tuhlaa aikaa ja kyllästyy sekä käytäntöön että teoriaan. Ennen kuin kukaan kiirehti tuollaiseen vaaralliseen kokeiluun ja yrittää mennä kauemmaksi kuin alemman itsen ja *sen* elämäntien yksityiskohtaiseen tutkimiseen tai siihen mitä kutsutaan meidän sanastossamme ”chelan jokapäiväiseksi tilikirjaksi”, hänen olisi hyvä oppia tuntemaan ainakin ero ”magian” kahden puolen, valkoisen eli jumalaisen ja mustan eli saatanallisen välillä ja vakuuttua siitä, että ”*istumalla joogaamassa*” ilman kokemusta samoin kuin ilman opasta, joka osoittaisi hänelle sen vaarat, hän voi yhtä hyvin kulkea joka päivä ja tunti yli jumalaisten rajojen ja joutua saatanalliselle puolelle. Tuo ero on kuitenkin hyvin helppo oppia; on vain muistettava, ettei *mitään esoteerisia totuuksia täysin paljastettuna anneta koskaan julkiseen painatukseen* kirjoissa tai aikakauslehdissä.

Sääntöjen kirjassa kehotan oppilaita hankkimaan tiettyjä teoksia, koska minun on viitattava niihin ja lainattava niistä toistuvasti. Toistan jälleen kehoitukseni ja pyydän heitä tutustumaan vuoden 1887 marraskuun *The Theosophistiin*. Sivulta 98 he löytävät alkuosan Rama Prasadin loistavasta artikkelista ”Nature’s Finer Forces”.¹ Tämän artikkelin arvo ei ole niinkään sen kirjallisessa ansiossa, vaikka sen tekijä ansaitsi sillä *The Theosophistin* kultamitalin, kuin siinä, että se esittää oppeja, jotka ovat olleet tähän asti kätkeytyinä harvinaisiin ja vanhoihin sanskritinkielisiin, okkultismia koskeviin teoksiin. Mutta Rama Prasad ei ole mikään okkultisti, vaan vain erinomainen sanskritinkielen oppinut, yliopistollisen loppututkinnon suorittanut ja huomattavan älykäs henkilö. Hänen [102] kirjoitelmansa perustuvat miltei kokonaan tantri-

¹ Jäljempänä olevat viittaukset ”Nature’s Finer Forces’iin” koskevat kahdeksaa *The Theosophistissa* julkaistua artikkelia (1887-8), eikä niitä viittatoista kirjoitelmaa ja *Shivagamasta* käännettyä lukua, jotka yhdessä muodostavat *Nature’s Finer Forces* -nimisen kirjan. *Shivagama* on yksityiskohtiin asti puhtaasti tantrinen, eikä sen ohjeitten käytännöllinen seuraaminen saa muuta kuin pahaan aikaan. Varoitan vakavasti jokaista E. O:n jäsentä yrittämästä näitä hatha-joogan harjoituksia, sillä joko hän turmelee täysin itsensä tai jää niin paljon jälkeen, että hänen on miltei mahdotonta tässä ruumiillistumassa saavuttaa menetettyä takaisin. Kyseinen käännos on huolellisesti puhdistettu ja tuskin kuitenkaan julkaisukelpoinen. Se suosittelee pahimmanlaatuista mustaa magiaa ja on henkisen räjä-joogan suoranainen vastakohta. Varokaa, sanon.

siin teoksiin, jotka, jos okkultismin aloittelija lukee niitä umpimähkään, joh-
tavat harjoittamaan mitä ehdottominta mustaa magiaa. Koska nyt kaikkein
tärkein ero valkoisen ja mustan magian välillä on se tarkoituserä, minkä
vuoksi niitä harjoitetaan, ja toiseksi tärkein ero niiden välikappaleiden ja ai-
nesten luonne, joita käytetään ilmiöllisten tulosten aikaansaamiseksi, rajaviiva
näiden kahden välillä on hyvin, *hyvin* heikko. Vaaraa vähentää ainoastaan se,
että jokainen ns. *okkulttinen* kirja on okkulttinen vain tietyssä merkityksessä,
so. teksti on okkulttinen pelkästään verhojensa perusteella. Vertauskuvasto on
ymmärrettävä perin pohjin, ennen kuin lukija voi saada oikean käsityksen sen
opetuksista. Sitä paitsi se ei ole koskaan täydellinen, vaan sen eri osat ovat
kukin eri otsakkeiden alla ja jokainen sisältää jonkin osan jostakin muusta
kirjasta, niin että ilman näiden avainta ei mikään sellainen teos ilmaise koko
totuutta. Ei edes kuuluisa *Shivagama*, johon *Nature's Finer Forces* perustuu,
”löydy mistään täydellisessä muodossa”, kuten tekijä mainitsee. Kaikkien
muiden tavoin se käsittelee siten ainoastaan viittä tattvaa eikä seitsemää niin
kuin esoteeriset opit.

Mutta koska tattvat ovat yksinkertaisesti luonnon seitsemän voiman perus-
ta, miten näin voi olla? On olemassa seitsemän prakritin muotoa, kuten Kapi-
lan *Sankhya*, *Vishnu Purâna* ja muut teokset opettavat. Prakriti on luonto, aine
(alkuperäinen ja elementaalinen); sen vuoksi johdonmukaisuus vaatii, että
myös tattvoja on oltava seitsemän. Sillä merkitsevätpä tattvat, kuten okkul-
tismi opettaa, ”luonnon voimia”, tai niin kuin oppinut Rama Prasad selittää,
”ainetta, josta maailmankaikkeus muodostuu”, ja ”voimaa, joka sitä ylläpi-
tää”, niin se kaikki on samaa. Ne ovat *voima* ja *aine*, prakriti. Ja jos viime
mainitun *muotoja* tai mieluummin tasoja on seitsemän, silloin sen voimiakin
on oltava seitsemän. Toisin sanoen aineen kiinteysasteitten ja sitä elävöittävän
voiman asteitten on kuljettava käsi kädessä.

Maailmankaikkeus on tehty tattvasta, tattva ylläpitää sitä, ja se häviää tatt-
vaan,

sanoo Shiva, kuten kuuluu *Nature's Finer Forcesin* lainaus *Shivagamasta*.
Tämä ratkaisee kysymyksen: jos prakriti on seitsemäinen, silloin tattvoja on
oltava seitsemän, sillä kuten sanottu, ne ovat sekä aine että voima eli atominen
aine ja sitä elähdyttävä henki.

Tämä on selitetty tässä, jotta oppilas voisi lukea sanskritinkielistä filosofi-
aa koskevien nk. okkulttisten artikkelien rivien välistä eikä antaa artikkelien
johtaa itseään harhaan. Jokaisen esoteristin, joka on lukenut *The Theo-
sophistin*, on muistettava, kuinka katkerasti Subba Row, oppinut vedantalai-
nen bramiini, nousi ihmisen seitsemää periaatetta vastaan. Hän tiesi hyvin,
että minulla *ei ollut oikeutta enkä uskaltanut selittää The Theosophistissa*,
julkisessa aikakauslehdessä, todellista numerointia, ja käytti yksinkertaisesti -
hyväkseen pakollista vaitioloani. Bramiinit pitivät muinaisina aikoina oppia
seitsemästä tattvasta (maailmankaikkeuden ja myös ihmisen periaateista)
hyvin pyhänä ja [103] sen vuoksi salaisena, mutta he ovat nykyään miltei

unohtaneet tuon opin. Kuitenkin sitä opetetaan vielä tänä päivänä Himalajan harjanteen takana olevissa kouluissa, vaikka sitä nyt tuskin muistetaan tai siitä kuullaan Intiassa, paitsi harvojen vihittyjen välityksellä. Menettelytapaa on kuitenkin muutettu vähitellen. Cheloille alettiin opettaa sen ulkopiirteitä ja T. S:n tullessa Intiaan v. 1879 minut määrättiin opettamaan sitä *eksoteerisessa* muodossa muutamalle henkilölle, ja minä tottelin. Teille, jotka olette antaneet lupauksen, ilmoitan sen nyt esoteerisesti.

Tiedän, että eräät T.I.K:n jäsenet koettavat seurata joogajärjestelmää omalla tavallaan ainoastaan niiden harvojen viittausten ohjaamina, jotka he löytävät teosofisista kirjoista ja aikakauslehdistä, joiden on luonnollisesti oltava epätäydellisiä. Niinpä valitsen erään parhaimmista esityksistä, joita on koskaan kirjoitettu muinaisista okkulttisista teoksista, *Nature's Finer Forces*'in, osoittaakseni miten helposti niiden verhot voivat johtaa harhaan.

Tekijä näyttää itsekä tulleen petetyksi. Luettuina esoteerisesti tantrat ovat yhtä täynnä viisautta kuin ylevimmät okkulttiset teokset. Tutkittuina ilman opasta ja sovellettuina käytäntöön ne saattavat aikaansaada monia ilmiöllisiä tuloksia moraalisilla ja fysiologisilla tasoilla. Mutta jos joku omaksuu niiden kuolleen kirjaimen mukaiset säännöt ja harjoitukset, jos hän koettaa itsekkäin vaikuttimin toteuttaa siinä kuvattuja menoja – niin hän on hukassa. Jos niitä seurataan puhtain sydämin ja epäitsekkäällä antaumuksella pelkästään jälkimmäisen nimessä, niin joko ei seuraa mitään tuloksia tai sellaisia, jotka vain heittävät suorittajan takaisin. Mutta voi sitä itsekästä ihmistä, joka yrittää kehittää okkulttisia voimia vain saavuttaakseen maallista etua tai kosta tai tyydyttääkseen kunnianhimoaan; korkeampien prinssiippien eroaminen alemmista ja buddhi-manaksen eroaminen tantrojen harjoittajan *persoonallisuudesta* tulee seuraamaan nopeasti, hirvittävät karmalliset seuraukset magian kanssa *tuhertelijalle*.

Itämailla, Intiassa ja Kiinassa tavataan *sieluttomia* miehiä ja naisia yhtä usein kuin länsimaillakin, vaikka on kyllä totta, että paheellisuus on siellä paljon vähemmän kehittynyt kuin täällä.

Heidät on johtanut siihen *musta magia* ja heidän muinaisen viisautensa unohtaminen. Mutta tähän palaan myöhemmin ja lisään nyt ainoastaan: teitä on varoitettu ja teidän on tunnettava vaara.

Sillä välin, ottaen huomioon sen mikä seuraa, prinssiippien todellista okkulttista jaotusta ja niiden vastaavuutta tattvojen ja muiden pienempien voimien kanssa on tutkittava huolella.

---

[104]

”PRINSIPEISTÄ” JA ”ASPEKTEISTA”

Puhuen metafyyysisesti ja filosofisesti, tarkasti esoteeriseen tapaan, ihminen täydellisenä yksikkönä koostuu neljästä perusperiaatista ja näiden aikaansaamasta kolmesta aspektista täällä maan päällä. Puoleksi esoteerisissa opeuksissa näitä neljää ja kolmea on kutsuttu seitsemäksi periaateksi, jotta laajat piirit käsittäisivät ne helpommin.

IKUISET PERUSPRINSSIT

1. *Ātma* eli jīva, ”yksi elämä”, joka läpäisee *monadisen kolmikon* (yksi kolmessa ja kolme yhdessä).

2. *Aurinen verho*; koska ihmistä ympäröivän auran perusta on kaikkialle levinnyt alkuperäinen ja puhdas *ākāsha*, ensimmäinen kalvo jīvan, kaiken muuttumattoman juuren, rajattomalla ja rannattomalla alueella.

3. *Buddhi*; sillä buddhi on säde universaalista henkisestä sielusta (ALAYASTA).

4. *Manas* (korkeampi ego); sillä se lähtee mahatista, pradhanan ensimmäisestä tuotteesta eli vuodatuksesta, joka *potentiaalisesti* sisältää kaikki *gunat* (ominaisuudet). Mahat on kosminen järki, jota kutsutaan ”suureksi periaateksi”.²

PRINSIIPPIEN MUODOSTAMAT OHIMENEVÄT ASPEKTIT

1. *Prāna*, elämänhengitys, sama kuin *nefesh*. Elävän olennon kuollessa *prāna* tulee jälleen jīvaksi.¹

2. *Linga-sharira*, astraalinen muoto, aurisen munan ohimenevä emanaatio. Tämä muoto edeltää elävän ruumiin muodostumista ja kuoleman jälkeen se takertuu siihen hajotteen vasta sen viimeisen atomin kadottua (luurankoa lukuun ottamatta).

3. *Alempi manas*, eläimellinen sielu, buddhi-manaksen heijastus eli varjo, jolla on kummankin *mahdollisuudet*, mutta yleensä se tulee voitetuksi, kun se liittyy *kāman* aineksiin.

Koska ihminen on kahden aspektin – fyysisesti astraalimuotonsa ja psykofysiologisesti *kāma-manaksen* – yhdistetty tuote, häntä ei pidetä edes aspektina vaan pelkkänä harhana.

¹ *Prāna*, maan päällä joka tapauksessa, on siis vain elämän muoto, alituinen syklinen liikunto sisältä ulospäin ja taas takaisin, AINOAN ELÄMÄN eli jīvan ulos- ja sisäänhengitys, jīvan, joka on ehdottoman ja tuntemattoman jumaluuden synonyymi. *Prāna* ei ole abstraktinen elämä eli jīva, vaan sen aspekti harhan maailmassa. Toukokuun 1888 *The Theosophistissa*, s. 478, sanotaan, että *prāna* on yhden asteen hienempi kuin maapallon karkea aine.

² Muistakaa, että meidän egojamme, jälleensyntyvää periaateitamme, kutsutaan *Salaisessa Opissa* manasaputroiksi, ”manaksen (eli mahatin) pojiksi”, järjen, viisauden, pojiksi.

[105] Aurista muna on tutkittava tarkoin sen luonnon ja monenlaisten toimintojen vuoksi. Kuten hiranyagarbha, kultainen kohtu tai muna, sisältää Brahmân, seitsemän universaalien voiman kollektiivisen symbolin, niin aurinen munakin sisältää sekä jumalaisen että fyysisen ihmisen ja on suoranaisesti suhteessa niihin. Perusolemukseltaan se, kuten sanottu, on ikuinen; alituisissa vuorovaikutuksissaan se on eräänlainen ikiliikkuja egon jälleensyntymiskehityksen aikana täällä maan päällä.

Kuten *Salaisen Opin* toisessa osassa esitetään, egot eli kumarat, jotka ruumiillistuivat ihmiseen kolmannen juurirodun lopussa, eivät ole tämän maapallon eli tason inhimillisiä egoja, vaan tulevat sellaisiksi vasta siitä hetkestä lähtien, jolloin ne elävöittävät eläimellisen ihmisen, siten lahjoittaen hänelle hänen korkeamman mielensä. Ne ovat ”henkäyksiä” eli periaatteita, joita kutsutaan inhimilliseksi sieluksi eli manakseksi, mieleksi. Kuten opetuksessa sanovat:

”Kukin on valon pylväs. Valittuaan käyttövälineensä se laajeni ympäröiden inhimillisen eläimen âkâshisella auralla, jumalaisen (manasisen) periaatteen asettuessa tuon ihmismuodon sisään.”

Vanha viisaus opettaa lisäksi, että tästä ensimmäisestä inkarnaatiosta lähtien kuupitrit (jotka olivat tehneet ihmiset chhayoistaan eli varjoistaan) ovat sulautuneet tähän auriseen olemukseen ja varsinainen astraalimuoto valmistuu nykyään jokaisen egon jälleensyntymissarjan jokaiselle ilmaantuvalla persoonallisuudelle.

Siten aurinen muna heijastaen ihmisen kaikki ajatukset, sanat ja teot on:

(a) Jokaisen karmallisen muistiinpanon säilyttäjä.

(b) Ihmisen kaikkien hyvien ja pahojen voimien varasto saaden ja antaen tahtonsa mukaan – jopa pelkän ajatuksensa mukaan – jokaisen mahdollisuuden, josta heti paikalla tulee toimiva voima. Tämä aura on peili, jossa herkäät ja selvänäköiset ihmiset tuntevat ja havaitsevat todellisen ihmisen ja näkevät hänet sellaisena kuin hän on eikä sellaisena miltä hän näyttää.

(c) Koska se antaa ihmiselle hänen astraalisen muotonsa, jonka ympärille fyysinen olemus muodostuu, ensin sikiönä, sitten lapsena ja täysi-ikäisenä, astraalimuodon kasvaessa joutuin ihmisolennon mukana, niin se antaa hänelle adeptin kyseessä olleen elämän aikana hänen mâyâvi-rûpansa eli *harharuumiinsa* (joka ei ole hänen *vitaalinen* astraaliruumiinsa); ja kuoleman jälkeen hänen devachanisen olemuksensa ja kâma-rûpansa eli himoruumiinsa (haamun).¹

Devachanisen olennon tapauksessa egon voidakseen mennä autuudentilaan lähinnä edellisen ruumiillistuman ”minänä” on pukeuduttava (vertauskuvallisesti puhuen) nyt ruumiista vapautuneen persoonallisuutensa ajatusten ja pyrkimysten [106] henkisiin aineksiin; sillä mikä muuten nauttisi *autuutta ja*

¹ On väärin kutsua neljättä inhimillistä periaatetta kâma-rûpaksi. Se ei ole lainkaan mikään rûpa eli muoto ennen kuin kuoleman jälkeen, vaan edustaa ihmisen kâmallisia aineksia, hänen eläimellisiä himojaan ja halujaan, kuten vihaa, himoa, kateutta, kostonhalua jne., itsekkyyden ja aineen seurauksia.

palkintoa? Varmasti ei *persoonaton* ego, jumalainen yksilöllisyys. Sen vuoksi kuolleen hyvien karmallisten muistojen, jotka on painettu auriseen *aineeseen*, on annettava inhimilliselle sielulle juuri sen verran äskeisen persoonallisuuden henkisistä aineksista, että se uskoo olevansa tuo ruumis, josta se on juuri eronnut, ja ottaa vastaan sen hedelmät lyhyemmän tai pitemmän ”henkisen raskausajan” aikana. Sillä devachan on ”henkinen raskaudenaika” ihanteellisessa kohtutilassa, joka päättyy egon uudessa syntymässä seurausten maailmaan, joka ideaalinen subjektiivinen syntymä edeltää sen seuraavaa maallista syntymää syitten maailmaan, viime mainitun määräytyessä sen huonon karmen mukaan.¹

Toisessa tapauksessa eli olennon aaveen tai haamun kyseessä ollen kâma rûpa muodostuu aurisen verhon eläimellisistä jätteistä ja eläimellisen elämän jokapäiväisistä karmallisista muistoista, elämän, joka on niin täynnä eläimellisiä haluja ja itsekkäitä pyrkimyksiä.² Nyt linga-sharira pysyy fyysisen ruumiin luona ja haihtuu sen mukana. On siis luotava astraalinen olemus (hankittava uusi linga-sharira), joka tulee kantamaan kaikkia menneitä tanhoja ja tulevaa karmaa. Miten tämä saadaan aikaan? Mediumistinen ”haamu”, ”manalle mennyt *enkeli*”, haihtuu ja katoaa myös vuorostaan³ entisen persoonallisuuden olemuksena eli täydellisenä kuvana ja jättää vaikutusten kâmalokiseen maailmaan ainoastaan muistikuvan pahoista teoistaan ja syntisistä ajatuksistaan ja toimistaan, jotka tunnetaan okkultistien sanastossa tanhisina tai inhimillisinä ”elementaaleina”. Yhtyen uuden ruumiin astraalimuodon kokoonpanoon, johon egon, lähdettyään devachanisesta tilasta, on astuttava karmallisen määräyksen mukaan, nuo elementaalit muodostavat tuon uuden astraaliolemuksen, joka syntyy aurisen verhon sisälle ja josta sanotaan usein:

[107] Karma odottaa skandha-joukkoineen devachanin kynnyksellä.⁴

¹ Tässä vaikutusten maailma on devachaninen tila, ja syitten maailma on maallinen elämä.

² Kâma-rûpa yksin voi *aineellistua* mediumistisissa istunnoissa, mitä voi joskus tapahtua, kun itse meedion astraalinen kaksoismuoto eli linga-sharira ei ole se mikä esiintyy. Miten siis tätä kurjaa kimppua alhaisia intohimoja ja maallisia haluja – joka herää eloon meedion elimistön kautta ja saa ainoastaan siitä tietoisuutensa – voidaan pitää ”poismenneenä enkelinä” eli kerran eläneen ihmisruumiin henkenä? Yhtä hyvin voisi sanoa mikrobisesta ruttotaudista, joka tarttuu johonkin henkilöön, että se on suloinen manalle mennyt enkeli.

³ Tämä tapahtuu lyhyemmässä tai pitemmässä ajassa sen mukaan, missä määrin persoonallisuus (jonka jätteenä se nyt on) oli henkinen tai aineellinen. Jos henkisyys oli vallalla, silloin larva, ”haamu”, katoaa hyvin pian; mutta jos persoonallisuus oli hyvin materialistinen, kâma-rûpa voi kestää vuosisatoja ja – jopa jäädä eloon muutamien hajonneitten skandhojensa avulla, jotka kaikki muuttuvat aikanaan elementaaleiksi. Ks. *Teosofian avainta*, sivulta 135 eteenpäin, missä teoksessa oli mahdollonta mennä yksityiskohtiin, ja skandhoista puhuttiin vain ”karmallisten vaikutusten ituina”.

⁴ *Teosofian avain*, s. 135.

Sillä devachaninen palkinnontila ei lopu ennen kuin ego erottamattomasti yhdistyy uuteen astraalimuotoon (eli oikeammin seuraa sen jäljessä). Molemmat ajautuvat karmallisesti siihen perheeseen tai naiseen, josta on syntyvä se *eläimellinen lapsi*, jonka karma on valinnut tulemaan sen egon käyttövälineeksi, joka on juuri herännyt devachanisesta tilastaan. Sitten *uusi* astraalimuoto, joka on osittain muodostunut aurisen munan puhtaasti äkâshisesta olemuksesta ja osittain viimeisen persoonallisuuden rangaistavien syntien ja pahojen tekojen maallisista aineksista, vetäytyy naiseen. Kun se on kerran siinä, luonto muovaa lihallisen sikiön astraalisen ympärille miehisen siemenen kasvavista aineksista, jotka kehittyvät naisellisella maaperällä. Näin kasvaa rappeutuneen siemenen ydinaineksesta kuolleen siemenen hedelmä eli *eidolon*, ja fyysinen hedelmä tuottaa vuorostaan sisällään toisen ja toisia siemeniä tulevien taimien aikaansaamiseksi.

Ja nyt voimme palata tattvoinhin ja katsoa, mitä ne tarkoittavat luonnossa ja ihmisessä, samalla osoittaen, mikä suuri vaara on siinä, että alkaa harrastaa joogaa omin päin tietämättä lähimainkaan mitä me olemme.

TATTVISET VASTAAVUUDET JA NIIDEN MERKITYS

Tapaamme siis luonnossa seitsemän voimaa eli seitsemän voimakeskusta ja kaikki näyttää vastaavan tuota lukua, kuten esim. seitsemäinen sävelasteikko musiikissa eli soinnuissa ja seitsemäinen spektri väreissä. *Salaisessa Opissa* en ole käsitellyt tyhjentävästi sen nimistöä ja näyttöä, kuitenkin on esitetty riittävästi osoittamaan jokaiselle ajattelijalle, että mainitut tosiasiat eivät ole sattumia, vaan hyvin painavia todistuksia.

On useita syitä siihen, miksi hindulaisissa järjestelmissä esitetään ainoastaan viisi tattvaa: Yhden näistä olen jo maininnut; toinen on se, että meidän saavuttua vasta viidenteen rotuun ja omatessa (sikäli kuin tiede kykenee pääsemään selville) vain viisi aistia kahden jäljellä olevan, ihmisessä vielä uinuvan aistin olemassaolo voidaan todistaa ainoastaan ilmiöitten nojalla, mikä materialistille ei ole lainkaan mikään todistus. Viisi fyysistä aistia on pantu vastaamaan viittä alemmaa tattvaa; kaksi ihmisessä vielä kehittymätöntä aistia ja kaksi voimaa eli tattvaa, jotka bramiinit ovat unohtaneet ja joita tiede ei vielä ole edes tunnistanut, ovat niin subjektiivisia ja korkein niistä niin pyhä, että ne voidaan tuntea ja niitä ymmärtää ainoastaan korkeimpien okkulttisten tieteiden avulla. On helppo nähdä, että nämä kaksi tattvaa ja kaksi aistia (kuudes ja seitsemäs) vastaavat [108] ihmisen kahta korkeinta periaattia, buddhia ja aurista verhoa, jotka ovat ätman valon kyllästävät. Jollemme avaa itsesämme okkulttisen harjoituksen avulla kuudetta ja seitsemättä aistia, emme voi koskaan ymmärtää oikein niiden vastaavia tyyppisiä. Siten se lausunto *Nature's Finer Forces* -artikkelissa, että tattvisessa asteikossa kaikkein kor-

kein tattva on âkâsha,¹ (jota seuraa [ainoastaan] neljä, joista kukin tulee korkeammaksi kuin edeltäjänsä) on, jos se lausutaan esoteeriselta näkökannalta, virheellinen. Sillä kun âkâsha, melkein homogeeninen ja varmasti universaali perinsiippi, käännetään eetteriksi, silloin âkâsha supistetaan ja rajoitetaan meidän näkyvään maailmankaikkeuteemme, sillä varmasti se ei ole avaruuden eetteri. Eetteri, mitä tahansa uudenaikainen tiede siitä tekeekin, on erilaistunut aine. Âkâsha, jolla ei ole muita ominaisuuksia kuin yksi – ÄÄNI, jonka perusta se on – ei ole mitään ainetta edes eksoteerisesti eikä muutamien orientalistien mielestä,² vaan pikemminkin kaaos eli suuri avaruuden tyhjiys.³ Esoteerisesti âkâsha yksin on jumalainen avaruus, joka tulee eetteriksi ainoastaan alimmalla ja viimeisellä tasolla eli näkyvässä maailmankaikkeudessa ja maapallollamme. Tässä tapauksessa verhona on sana "ominaisuus", jonka sanotaan olevan ääni. Mutta ääni ei ole mikään âkâshan ominaisuus, vaan sen alkuperäinen vastaavuus, sen ensimmäinen ilmennys, logos eli jumalainen ideointi SANAKSI tulleen ja tuo "SANA" "lihaksi" tulleen. Ääntä voidaan pitää âkâshan ominaisuutena ainoastaan sillä ehdolla, että viime mainittu antropomorfoidaan. Se ei ole sen ominaisuus, vaikka se kyllä on siinä yhtä luontainen kuin aate "minä olen *minä*" on ajatuksillemme ominainen.

Okkultismi opettaa, että âkâsha sisältää seitsemän voimakeskusta ja siis seitsemän tattvaa, joista se on seitsemäs eli oikeammin niiden yhdistelmä. Mutta jos âkâsha pidetään, kuten me pidämme sitä tässä tapauksessa, ainoastaan eksoteerista aatetta edustavana, silloin tekijä on oikeassa; koska (katsoen että âkâsha on kaikkialla oleva) hän seuraten *purânoiden* rajoitusta ja *tehdäkseen asian rajalliselle käsityskyvyllemme paremmin ymmärrettäväksi* sijoittaa sen alun vain maaketjumme neljän tason tuolle puolen [Ks. *Salainen Oppi*, osa I, s. 217 kuviota.] kahden korkeamman tattvan ollessa yhtä salattuja tavaliselle kuolevaiselle kuin kuudes ja seitsemäs aisti ovat materialistiselle mielelle.

Sen vuoksi, samalla kun hindulainen, sanskritinkielinen ja *purânoiden* filosofia puhuu yleensä vain viidestä tattvasta, okkultistit mainitsevat niitä [109] seitsemän saaden ne siten vastaamaan kaikkea seitsemäistä luonnossa. Tattvat ovat samassa järjestyksessä kuin seitsemän makro- ja mikrokosmista voimaa: ja kuten esoterismissä opetetaan, ne ovat seuraavat:

1. ADI TATTVA, alkuperäinen universaali voima, joka lähtee ilmennyksen (eli luomiskauden) alussa ikuisesta, muuttumattomasta SATista, KAIKEN perustasta. Se vastaa aurista verhoa eli Brahman munaa, joka ympäröi jokaista palloa samoin kuin jokaista ihmistä, eläintä ja oliota. Se on käyttöväline, joka sisältää mahdollisuutena kaiken – hengen ja aineen [substance], voiman ja

¹ Seuraten *Shivagamaa* mainittu tekijä luettelee vastaavuudet tällä tapaa: âkâsha, (eli eetteriä) seuraa vâyu (kaasu), tejas (kuumuus), âpas (neste) ja prithivî (kiinteä aine).

² [Ks. Fitz-Edward Hallin *Vishnu Purânaa* koskevia huomautuksia.

³ [Se pari, jota me pidämme *ainoana elämänä*, kaiken juurena ja âkâshana ennen sen erilaistumista, vastaa muutamien hindulaisten Brahmaa (neutria) ja Aditia ja on samassa suhteessa kuin vedantalaisten Parabrahman ja mulaprakriti.

aineen [matter]. Esoteerisessa kosmogoniassa *adi tattva* on se voima, jonka me sanomme lähtevän ensimmäisestä eli ilmenenättömästä logoksesta.

2. UPAPÂDUKA TATTVA,¹ ensimmäinen erilaistuminen olemassaolon tasolla – ensimmäisen ollessa aatteellinen – eli se, mikä syntyy muunnoksen kautta jostakin itseään korkeammasta. Okkultistien mukaan tämä voima lähtee toisesta logoksesta.

3. ÂKÂSHA TATTVA. Tämä on se kohta, josta kaikki *eksoteeriset* filosofiat ja uskonnot lähtevät. Ne selittävät, että âkâsha tattva on eetterivoima, eetteri. Tästä johtuen Jupiterille, "korkeimmalle" jumalalle, annettiin nimi *Pater Aether* [Isä Eetteri]; Indra, joka oli kerran korkein jumala Intiassa, on eeterinen eli taivaallinen avaruus, Uranus jne. jne. Raamatullisesta Jumalasta puhutaan myös Pyhänä Henkenä, Pneumana, hienona tuulena eli ilmana. Tätä okkultistit kutsuvat kolmannen logoksen voimaksi, luovaksi voimaksi jo ilmenneessä maailmankaikkeudessa.

4. VÂYU TATTVA (ilmavoima), ilmataso, missä aine on kaasumainen.

5. TAIJASA TATTVA (sanasta *tejas*, loistava), meidän ilmakehämme taso.

6. ÂPAS TATTVA, vesimäinen eli nestemäinen aine eli voima.

7. PRITHIVÎ TATTVA, kiinteä, maallinen aine, maallinen henki eli voima, kaikkein alin.

Kaikki nämä vastaavat meidän periaatteidemme ja seitsemää aistia ja voimaa ihmisessä. Ruumiimme toimivat sen mukaan, mikä tattva eli voima meissä synnytetään eli saadaan toimintaan.

Se mitä minulla on tästä sanottavaa, kohdistuu erikoisesti niihin jäseniin, jotka ovat halukkaita kehittämään kykyä "istumalla joogaamassa". Olette nähneet siitä, mitä edellä on jo sanottu, että râja yogan harjoittamisessa ei mistään julkiseksi tulleista teoksista ole pienintäkään hyötyä. Ne voivat parhaimmillaan antaa vihjeitä hatha yogasta, jotakin mikä voi kehittää parhaimmassa tapauksessa mediumisuutta ja pahimmassa – keuhkotautia. Jos ne, jotka harjoittavat [110] "mietiskelyä" ja koettavat oppia "hengitystiedettä", lukevat tarkkaavasti *Nature's Finer Forces* -artikkelin, he huomaavat, että tämä vaarallinen taito opitaan käyttämällä vain viittä tattvaa. Sillä *eksoteerisessa* joogafilosofiassa ja hatha-joogan harjoituksissa âkâsha tattva sijoitetaan ihmisen päähän (eli fyysisiin aivoihin); tejas tattva hartioihin; vâju tattva napaan (kaikkien fallististen jumalien, maailmankaikkeuden ja ihmisen "luojien" olinpaikkaan); âpas tattva polviin; ja prithivî tattva jalkoihin. Kaksi korkeampaa tattvaa ja niiden vastaavuudet jätetään sen vuoksi huomiotta; ja koska nämä ovat päätekijöitä râja-joogassa, ei mitään korkeampiasteisia henkisiä tai älyllisiä ilmiöitä voi tapahtua; vaan psykofysiologisen elimistön ainoastaan kehittyessä parhaat saavutettavissa olevat tulokset ovat fyysisiä ilmiöitä eikä

¹ [*Upapâduka*, palinkielellä opapatika (tiibetiksi Brdus-te-skyas-pa), tarkoittaa "ilman vanhempia", syntynyt ilman isää ja äitiä, *itsestään*, muunnoksena, ts. Brahmâ-jumala putkahti lootuksesta (maailmankaikkeuden symboli), joka kasvaa Vishnun navasta, Vishnun edustaessa ikuista ja rajatonta avaruutta ja Brahman maailmankaikkeutta ja logosta. Tarunomainen Buddha syntyy myös lootuksesta.

muuta. Koska ”viisi hengitystä” eli oikeammin ihmisen hengityksen viisi tilaa hatha-joogassa vastaa edellä mainittuja *maallisia* tasoja ja värejä, mitä henkisiä tuloksia voidaan silloin saavuttaa? Päin vastoin ne ovat hengen tason eli korkeamman makrokosmisen tason todellisia vastakohtia, koska ne heijastuvat ylösalaisin astraalivaloon. Tämän todistaa itse tantrinen teos *Shivagama*. Verratkaamme:

Ensinnäkin muistettakoon, että okkultismissa sanotaan, että näkyvän ja näkymättömän luonnon seitsemäisyys muodostuu *kolmesta* (ja neljästä) tules-
ta, jotka kasvavat neljäksikymmeneksiyhdeksäksi tuleksi. Tämä osoittaa, että koska makrokosmos jakautuu seitsemään suureen tasoon aineen monenlaisia erilaistumia – henkisestä eli subjektiivisesta täysin objektiiviseen eli aineelliseen, âkâshasta aina maamme syntiä täynnä olevaan ilmakehään – niin jokaisella näistä suurista tasoista on vuorostaan kolme olemuspuolta, jotka perustuvat neljään periaatteeseen, kuten edellä on jo osoitettu. Tämä näyttää olevan aivan luonnollista, koska jo uudenaikaisella tieteellä on kolme ainetilaa ja ne välitilat, joita tavallisesti kutsutaan ”kriittisiksi” eli välitilat kiinteän, nestemäisen ja kaasumaisen tilan välillä.

Astraalivalo ei ole universaalisesti levinyttä ainesta, vaan liittyy ainoastaan meidän maapalloomme ja järjestelmän kaikkiin muihin kappaleisiin, jotka ovat samalla aineen tasolla kuin se. Meidän astraalivalomme on, niin sanoaksemme, maapalloomme *linga-sharira*; mutta sen sijaan että se olisi sen alkuperäinen prototyyppi, kuten meidän *chhayan* eli kaksoisruumiimme tapauksessa, se on päinvastainen. Ihmis- ja eläinruumiit kasvavat ja kehittyvät esityyppisten kaksoispuolten mallin mukaan; kun sitä vastoin astraalivalo syntyy maallisista vuodatuksista, kasvaa ja kehittyy prototyyppisen vanhempansa mukaan, ja heijastaa kaikki *päinvastaisena petollisessa aaltoilussaan* (ylemmiltä tasoilta ja alemmalta kiinteältä tasolta, maasta). Tästä johtuu sen värien ja äänien sekamelska sen muistitietoihin luottavan herkän ihmisen selvänäössä ja selväkuulossa, olkoon hän sitten *hatha-joogi* tai *medio*. Tämän osoittaa hyvin selvästi vertailu esoteerisen ja tantrisen tattvataulukon välillä suhteessa ääniin ja väreihin [taulukko 3]. [111]

TAULUKKO 3. ESOTEERINEN JA TANTRINEN TATTIVATAULUKKO

Esoteeriset periaatteet, tattivat eli voimat ja niiden vastaavuudet ihmisruumiissa, aineen tiloissa ja väreissä			Tantriset tattivat ja niiden vastaavuudet ihmisruumiissa, aineen tiloissa ja väreissä					
TATTIVAT	PRINSIIPIT	AINEEN TILAT	RUUMIIN OSAT	VÄRIT	TATTIVAT	AINEEN TILAT	RUUMIIN OSAT	VÄRIT
a) Ādi	Aurinen muna	Alkuperäinen, henkinen aine; akasa; eetterin hengen perusta	Ympäriöi koko ruumiin ja läpäisee sen. Vuorottainen vuodatus, endosmoottinen ja eksosmoottinen	Kaikkien värien synteesi ihmisessä; sininen	a) Tuntematon	Tuntematon	Tuntematon	Tuntematon
b) Anupadaka	Buddhi	Henkinen olemus eli henki: "syvyyden alkuperäiset vedet"	Kolmas silmä eli glandula pinealis	Keltainen	b) Tuntematon	Tuntematon	Tuntematon	Tuntematon
c) Alaya eli akasa	Manas EGO	Avaruuden eetteri eli akasa kolmannessa erilaistumisessaan. Höyryyn kriittinen tila	Pää	Indigo	c) Akasa	Eetteri	Pää	Musta tai väriltön
d) Vayu	Kama manas	Veden kriittinen tila	Kurkusta napaan	Vihreä	d) Vayu	Kaasu	Napa	Sininen
e) Tejas	Kama (rupa)	Karkean nesteen ydinolemus; vastaa <i>jāta</i>	Hartiat ja käsivarret lanteisiin asti	Punainen	e) Tejas	Kuumuus ?	Olkapäät	Punainen
f) Apas	Linga sarira	Karkea eetteri eli <i>nestemäinen</i> ilma	Lanteista polviin asti	Violetti	f) Apas	Neste	Polvet	Valkoinen
g) Prithivi	Elävä ruumis pranassa eli eläimellisessä elämässä	Kiinteä ja kriittinen tila	Polvista jalkoihin	Oranssin-punainen ¹	g) Prithivi	Kiinteä	Jalat	Keltainen ²

¹ Heti ensi silmäyksellä voi nähdä, miten nurinkuriset tattvojen värit ovat heijastuessaan astraalivaloon, kun huomaamme, että indigoa kutsutaan mustaksi; vihreää siniseksi; violetti valkoiseksi ja oranssia keltaiseksi.

² Toistan vielä, että värit eivät seuraa tässä spektrin värejä - punainen, oranssi, keltainen, vihreä, sininen, indigo ja violetti - koska 1) viime mainittu on väärä heijastus, todellinen maya, ja 2) meidän asteikkomme järjestys on henkisten piirien, makrokosmoksen seitsemän tason mukainen.

[112] Tuollainen on siis okkulttinen tiede, johon Intian nykyiset askeetit ja joogit perustavat sielunkehityksensä ja voimansa. Heidät tunnetaan hatha-joogina. Hatha-joogan oppi perustuu ”hengityksen pidättämiseen” eli prānayamaan, jota harjoitusta meidän mestarimme vastustavat yksimielisesti. Sillä mitä prānayama on? Kirjaimellisesti käännettynä se merkitsee ”(elävän) hengityksen kuolema”. Kuten sanottu, prāna ei ole jīva, kuolemattoman elämän ikuinen lähde; eikä se ole millään tavoin yhteydessä pranavaan, kuten jotkut luulevat, sillä pranava on ÂUMin synonyymi mystisessä merkityksessä. Kaikki se mitä siitä on koskaan opetettu julkisesti ja selvästi, on löydettävissä *Nature's Finer Forces* -artikkelista. Jos noita ohjeita kuitenkin seurataan, ne voivat johtaa vain mustaan magiaan ja mediumisuuteen. Useat kärsimättömät chelat, jotka olemme henkilökohtaisesti tunteneet Intiassa, ryhtyivät harjoittamaan hatha-joogaa varoituksistamme huolimatta. Kaksi heistä kehitti itselleen keuhkotaudin, johon toinen kuoli; muut tulivat melkein idiooteiksi; yksi teki itsemurhan; ja yksi kehittyi suoranaiseksi tantrikoksi, mustaksi maagikoksi, mutta hänen uransa, onneksi hänelle itselleen, katkesi äkkiä kuoleman kautta.

Opilla, joka käsittelee viittä hengitystä, kosteaa, tulista, ilmamaista jne., on kaksi merkitystä ja kaksi sovellusta. Tantrikot ottavat sen kirjaimellisesti ja uskovat sen tarkoittavan vitaalisen keuhkohengityksen ohjaamista, jota vastoin muinaiset rāja-joogit ymmärsivät sen koskevan mentaalista eli ”tahto”-hengitystä, joka yksin johtaa korkeimpiin selvänäkökykyihin, kolmannen silmän toimintaan ja rāja-joogan todellisten okkulttisten kykyjen saavuttamiseen. Ero näiden kahden välillä on suunnaton. Edelliset, kuten olemme näyttäneet, käyttävät viittä alemmaa tattvaa; jälkimmäiset aloittavat käyttämällä ainoastaan kolmea korkeampaa – mentaaliseen ja tahdon kehittämiseen – ja muita vasta silloin, kun he ovat oppineet hallitsemaan täydellisesti noita kolmea; tästä syystä he käyttävät ainoastaan yhtä (ākāsha tattvaa) tantrikoiden viidestä. Kuten edellä mainitussa teoksessa niin oikein sanotaan: ”Tattvat ovat *svaran* muunnelmia.” Svara on kaiken äänen juuri, pythagoralaisen sfäärien musiikin perusta. Se on se, mikä on hengen *tuolla puolen* henki-sanan nykyisessä merkityksessä – henki hengen sisällä, eli kuten on käännetty aivan oikein, ”elonaallon virta”, ainoan elämän vuodatus. Se suuri hengitys, josta puhutaan *Salaisen Opin* I osassa, on ÂTMA, jonka sanan alkumerkitys on ”*ikuinen liikunto*”.

Kun meidän koulumme askeettichela mentaalisesti kehittyäkseen seuraa tarkasti maailmankaikkeuden kehitysprosessia, se on, lähtee yleisestä yksityiskohtiin, hatha-joogi kääntää edellytykset päinvastaisiksi ja alkaa istumalla (vitaalisen) hengityksensä tukahduttamiseksi. Ja jos, kuten hindulainen filosofia opettaa, kosmisen kehityksen alussa ”svara heittäytyi ākāshan muotoon” ja sen jälkeen peräkkäin vāyun (ilman), agnin (tulen), apasin (veden) ja prithivin [113] (kiinteän aineen) muotoon,¹ niin jokainen ymmärtää, että meidän on

¹ *The Theosophist*, February, 1888. s. 276.

alettava korkeammista *yliaistisista* tattvoista. Râja-joogi ei laskeudu alemmaksi kuin sukshman (hienon aineen) tasolle. Hatha-joogi kehittää ja käyttää sitä vastoin kykyjään ainoastaan aineellisella tasolla. Tästä on hyvänä osoituksena se, että tantrikot sekoittavat kolme nadia (sushumnan, idan ja pingalan), pidennettyyn selkäyttimeen (*medulla oblongata*), jonka keskiviivaa he kutsuvat sushumnaksi ja oikeaa ja vasenta lohkoa pingalaksi ja idaksi, ja myös sydämeen, jonka osista he käyttävät samoja nimiä. Muinaisten intialaisten râja-joogien Himalajan takainen koulu – jonka kanssa Intian nykyisillä joogeilla on vähän tekemistä – sijoittaa sushumnan, näiden kolmen nadin pääpaikan, selkärangan keskuskanavaan, ja idan ja pingalan sen vasemmalle ja oikealle puolelle. Sushumna on Brahmadanda. Tuon (selkäydintä pitkin kulkevan toisen) kanavan tehtävästä fysiologia ei tiedä yhtään enempää kuin se tietää pernasta ja käpyrauhasesta. Ida ja pingala ovat yksinkertaisesti (ihmisluonnossa) ylennetty ja alennettu *fa*, prinsiippien seitsemäisen sointuasteikon nuot-tiavain ja keskiääni, joka, kun sitä heläytetään oikealla tavalla, herättää vartijat kummallakin puolella, henkisen manaksen ja fyysisen kâman, ja alistaa alemman korkeamman avulla. Mutta tämä vaikutus on aikaansaattava tahdonvoimaa harjoittamalla eikä tieteellisellä tai harjoitetulla hengityksen pidätyksellä. Tarkastakaa selkärangan poikkileikkausta, niin huomaatte varjostavien osien osoittavan leikkaukset poikki kanavan, jonka toinen puoli siirtää tahdon käskyt ja toinen jîvan – ei prânan, joka on pantu elähdyttämään ihmisen alempia jäseniä – elonvirtauksen niin sanotun samadhin ja muiden samankaltaisten tilojen aikana.

Se joka on tutkinut kumpaakin järjestelmää, hatha- ja râja-joogaa, huomaa suunnattoman eron näiden kahden välillä; toinen on pelkästään psykofysiologinen, toinen puhtaasti psykohenkinen. Tantrikot eivät näytä menevän korkeammalle kuin kuusi näkyvää ja tunnettua punosta, joihin kuhunkin he yhdistävät jonkin tattvoista; ja se suuri merkitys, jonka he antavat tärkeimmälle näistä, muladhara chakralle (selkärangan alapäässä olevalle hermo-punokselle) osoittaa heidän materialistisen ja itsekkään pyrkimyksensä kykyjen saavuttamiseksi. Heidän *viisi* hengitystään ja *viisi* tattvaansa ovat pääasiallisesti tekemisissä prostaattisen, epigastrisen, kardisen ja laryngisen pleksuksen kanssa. Jättäen lähes huomiotta ajnân he ovat aivan tietämättömiä muita yhdistävästä faryngaali- [nielu] pleksuksesta. Mutta vanhan koulun seuraajilla se on toisin. Me alamme hallitsemalla sitä elintä, joka sijaitsee aivojen alapäässä, nielussa ja jota länsimaalaiset anatomit kutsuvat aivolisäkkeeksi. Objektivisten subjektiivisia, tattvisia prinsiippejä vastaavien pääkalloelinten sarjassa se suhtautuu ”kolmanteen silmään” (glandula pinealis, käpyrauhanen) niin kuin manas buddhiin; kolmannen silmän herättämisen on tapahduttava tuon astiamaisen [114] elimen, tuon mitättömän pienen elimen avulla, jota fysiologia ei myöskään tunne lainkaan. Toinen on TAHDON, toinen *selvänäkevän havainnon* liikkeellepanija.

Ne T.I.K:n oppilaista, jotka ovat lääkäreitä, fysiologeja, jne. ymmärtävät seuraavan selostukseni paremmin kuin muut.

Mitä tulee käpyrauhasen (*glandula pinealis*) eli *conariumin* ja aivolisäkkeen toimintoihin, emme tapaa mitään selityksiä, jotka tavalliset auktoriteetit myöntäisivät. Todellakin, kun selailee suurimpien specialistien teoksia, on ihmeellistä havaita, miten paljon on olemassa avoimesti tunnustettua, sekavaa tietämättömyyttä, joka koskee ihmisen vitaalista rakennetta, fysiologista yhtä hyvin kuin psykologistakin. Itse asiassa seuraavaan sisältyy kaikki, mikä voidaan koota auktoriteeteilta näistä kahdesta tärkeästä elimestä.

1. Käpyrauhasen (*glandula pinealis*) eli *conarium* on pyöreä, pitkulainen elin, 6-8 mm pitkä, tummanpunaisen harmaa, joka on yhteydessä aivojen kolmannen kammion takaosan kanssa. Se on alhaalta kiinni kahdella ohuella ydinsäikeellä, jotka kulkevat eri puolilta näkökukkuloille (eli taempan aivo-keskukseen). Muistettakoon, että viime mainitut ovat parhaiden fysiologien mukaan ruumiin pinnalta (okkultismin mukaan aurisen munan, joka on yhteyshohtamme korkeampien, kaikkiallisten tasojen kanssa, pinnalta) tulevien kaikkein herkimpien havainto- ja aistimussylykkeiden vastaanotto- ja kiteyttämiselimet. Meille kerrotaan vielä, että ”näkökukkuloitten kaksi säiettä, jotka taipuvat kohdatakseen toisensa, yhtyvät keskiviivalla, missä niistä tulee käpyrauhasen kaksi vartta”.

2. Aivolisäke eli *hypophysis cerebri* on pieni kova elin, noin 12 mm leveä, 6 mm pitkä ja 6 mm korkea. Se muodostuu etummaisesta pavunmuotoisesta ja taemmasta, pyöreämmästä lohkoista, jotka ovat yhtyneet tasaisesti. Meille kerrotaan, että sen osat ovat miltei samanlaiset kuin käpyrauhasen; kuitenkin näiden kahden keskuksen välillä ei ole löydettävissä vähintäkään yhteyttä. Okkultistit panevat kuitenkin tähän vastalauseen; he *tietävät*, että sellainen yhteys on olemassa ja vieläpä anatominen ja fyysinen. Ruumiinavauksia suorittavat ovat tekemisissä vain kuolleitten ruumiiden kanssa; ja kuten he itse myöntävät, aivoaine luhistuu ja muuttaa muotoaan kaikista elimistä ja kudoksista nopeimmin – itse asiassa muutamassa minuutissa kuoleman jälkeen. Kun siis se sykkivä elämä, joka laajensi aivomassaa, täytti kaikki sen ontelot ja pani liikkeelle kaikki sen elimet, häviää, niin aivoaines kutistuu jonkinlaiseen taikinamaiseen tilaan ja aikaisemmin avonaiset tiehyet sulkeutuvat. Mutta supistuminen ja jopa osien sulautuminen toisiinsa tuossa kutistumisprosessissa ja aivojen sen jälkeinen taikinamainen tila eivät merkitse, ettei näiden kahden elimen välillä olisi ollut mitään yhteyttä ennen kuolemaa. Itse asiassa, kuten professori Owen on osoittanut, inhimillisen sikiön ja eräiden kalojen pääkalloissa on olemassa niinkin objektiivinen yhteys kuin uurre tai putki.

Kun ihminen on normaalitilassa, adepti voi nähdä kultaisen auran sykkivän [115] molemmissa keskuksissa kuin sydämen tykytys, joka ei lakkaa milloinkaan elämän aikana. Tämä liike vahvistuu kuitenkin tuossa epänormaalissa tilassa, jolloin koetetaan kehittää selvänäkökykyä, ja aura saa voimakkaamman värähdys- eli heilahdusliikkeen. Aivolisäkkeen sykkeen kaari nousee ylöspäin yhä enemmän kohti käpyrauhasesta, kunnes aivan niin kuin sähkövirta kohtaa jonkin kiinteän esineen, virta lopuksi kohtaa sen ja tuo uinuva elin herää ja alkaa kokonaan hehkua puhtaalla äkâshisella tulella. Tämä

on fyysisen tason psykofysiologinen selitys näistä kahdesta elimestä, jotka ovat vastaavasti niiden metafyyssisten käsitteiden konkreettisia symboleja, joita kutsutaan manakseksi ja buddhiksi. Viime mainittu tarvitsee tullakseen tietoiseksi tällä tasolla manaksen erilaistuneempaa tulta; *mutta kun kerran kuudes aisti on herättänyt seitsemänneen*, se valo, joka säteilee tästä seitsemänneestä aistista, valaisee äärettömyyden kentät. Lyhyeksi hetkeksi ihmisestä tulee kaikkietävä; mennyt ja tuleva, paikka ja aika, katoavat ja tulevat hänelle nykyisyydeksi. Jos hän on adepti, hän tallettaa näin saavuttamansa tiedon fyysiseen muistiinsa, eikä mikään muu kuin mustaan magiaan antautumisen rikos voi pyyhkiä pois sen muistamista. Jos hän on ainoastaan chela, vain osia koko totuudesta painautuu hänen muistiinsa ja hänen on toistettava tuo prosessi vuosikausia, sallimatta koskaan ainoankaan epäpuhtauden tahran liata itseään mentaalisesti tai fyysisesti ennen kuin hänestä tulee täysin vihitty adepti.

Voi tuntua omituiselta, miltei käsittämättömältä, että menestyminen gupta vidyassa eli okkulttisessa tiedossa riippuisi pääasiallisesti tuollaisista selvänään välähdyksistä ja että viime mainitut olisivat ihmisessä riippuvaisia kahdesta mitättömästä *kasvannaisesta* hänen aivo-ontelossaan, ”kahdesta sarvimaisesta *syylästä*, joita peittää harmaa hiekka” (*acervulus cerebri*), kuten Bichat esittää teoksessaan *Traité d'Anatomie Descriptive*. Näin kuitenkin on. Mutta tätä hiekkaa ei pidä halveksia; itse asiassa vain tämä merkki käpyrauhanen sisäisestä, itsenäisestä toiminnasta estää fysiologeja luokittelemasta sitä ehdottomasti hyödyttömiin surkastuneisiin elimiin kuuluvaksi, jäännökseksi ihmisen entisestä ja nyt täysin muuttuneesta rakenteesta jonakin hänen tuntemattoman kehityksensä aikana. Tämä ”hiekka” on hyvin salaperäinen ja sekoittaa jokaisen materialistin tutkimukset. Ontelossa tuon rauhasen etupinnalla on nuorilla henkilöillä ja sen aineksessa täysikasvuisilla

kellertävää ainetta, puoleksi läpinäkyvää, kirkasta ja kovaa, jonka läpileikkaus ei ole enemmän kuin yksi millimetri.¹

Tällainen on *acervulus cerebri*.

Tämä välkkyvä ”hiekka” on itse rauhasen erittymä, fysiologit sanovat. Kenties ei ole, me vastaamme. Käpyrauhanen on se, mitä itämaiset okkultistit kutsuvat devakshaksi, ”jumalaiseksi silmäksi” eli ”kolmanneksi silmäksi”. [116] Tähän päivään asti se on ollut henkisyuden pääelin ihmisen aivoissa, nerouden tyysija, maaginen seesam, jonka mystikon puhdistunut tahto lausuu ja joka avaa kaikki totuuden tiet sille, joka tietää miten sitä on käytettävä. Esoteerinen tiede opettaa, että manas, järkiminä, ei saavuta täyttä yhteyttään lapseen, ennen kuin hän on kuusi- tai seitsemänvuotias, mitä ennen jopa kirkon ja oikeuden säädösten mukaan ketään lasta ei pidetä vastuunalaisena.² Manaksesta tulee vanki, ruumiiseen yhtynyt vasta tässä iässä. Saksalainen

¹ S. T. Soemmering, *De Acervulo Cerebri* (1785), Osa III, s. 322.

² [Itämaisessa kreikkalaisessa kirkossa lapsen ei sallita mennä synnintunnustukselle ennen seitsemättä ikävuottaan, jonka jälkeen hänen katsotaan tulleen älyvävään ikään.

anatomy Wengel huomasi ihmeellisen seikan useissa tuhansissa tapauksissa. Muutamia äärimmäisen harvoja poikkeuksia lukuun ottamatta tätä "hiekkaa" eli kullanväristä erittymää tavataan ainoastaan seitsemän vuotta täyttäneissä ihmisissä. Se puuttuu *alle kuusivuotiaiden* lasten päästä. Hulluissa näitä hiekanjyviä on hyvin vähän; synnynnäisistä tylsämielisistä ne puuttuvat kokonaan. Morgagni, ¹Greding² ja Günz³ olivat viisaita omalla ajallaan ja heitä arvostetaan vielä tänään, koska he ovat ainoat fysiologit, jotka toistaiseksi ovat yhdistäneet nämä kalkkijyvät järkeen. Sillä kun todetaan, että ne puuttuvat nuorilta lapsilta, hyvin vanhoilta ihmisiltä ja idiooteilta, päädytään välttämättömään johtopäätökseen, että niiden on oltava yhteydessä järjen kanssa.

Koskapa nyt jokainen kivennäinen, kasvi ja muu atomi on vain erittymää kristalloituneesta hengestä eli âkâshasta, kaikkeudensielusta, niin miksi, kysy okkultismi, pitäisi sen seikan, että käpyrauhasen erittymien todetaan analysoitaessa muodostuneen eläimellisestä aineesta, kalkkifosfaatista ja karbonaatista, olla sitä esitystä vastaan, että ne ovat tulosta mentaalisen sähköän vaikutuksesta ympäröivään aineeseen?

Meidän kaikki seitsemän chakraamme sijaitsevat päässä, ja nämä mesterichakrat hallitsevat ja ohjaavat seitsemää (sillä niitä on seitsemän) pääpleksusta ruumiissa ja niitä 42 pienempää keskusta, joilta fysiologia kieltää tuon nimen. Se seikka, että millään mikroskoopilla ei voi huomata noita keskuksia objektiivisella tasolla, ei todista mitään; mikään mikroskooppi ei ole koskaan keksinyt eikä tule keksimäänkään eroa liikunto- ja aistimushermostiehyiden välillä, jotka johtavat kaikkia meidän ruumiillisia ja sielullisia aistimuksiamme; ja kuitenkin jo fysiologinen johdonmukaisuus osoittaa, että sellainen ero on olemassa. Ja ellei nimitys pleksus tässä käytettynä vastaa länsimaalaisen mielestä samaa aatetta, jota anatomien nimitys tarkoittaa, kutsukaa silloin niitä chakroiksi tai padmoiksi eli pyöriksi, lootuksen sydämeksi ja terälehdiksi. Muistakaa, että fysiologia, vaikka se on epätäydellinen, osoittaa, että kaikkialla ruumiin sisä- ja [117] ulkopuolella on seitsemänryhmiä; seitsemän aukkoa päässä, seitsemän "elintä" aivojen pohjalla, seitsemän pleksusta eli punosta (nielun ja kurkun kohdalla, sisempää päävaltimoa seuraava, sydämen, navan ja sukuelinten kohdalla sekä selkärangan alapäässä) jne.

Kun aika tulee, T.I.K:n jäsenille annetaan yksityiskohtaisia tietoja mesterichakroista ja heitä opetetaan käyttämään niitä. Sitä ennen on opittava helppomia asioita. Jos kysytään, ovatko seitsemän pleksusta eli tattvistä toimintakeskusta ne keskuksat, missä logoksen seitsemän sädetä värähtelee, vastaan myöntävästi huomauttaen vain, että logoksen säteet värähtelevät jokaisessa atomissa.

Salaisesta Opista on melkein paljastunut, että "fohatin pojat" ovat niitä personoituja voimia, jotka tunnetaan yleensä liikuntana, äänenä, lämpönä,

¹ [G.B. Morgagni, *De sedibus, et causis mormorum, etc.*, vol. XII.

² [E. Greding, *Adversaria medica practica*.

³ [G. Günz, *Prolusio capillos glandulae pinealis in quinque mente alienatis proponit*, Lipsiae, 1753.

valona, vetovoimana, sähkönä eli sähköfluidumina ja hermovoimana eli magnetismina. Tämä totuus ei voi kuitenkaan opettaa oppilasta sovittamaan ja mukauttamaan kosmisen tason kundalinia *elolliskundaliniin*, sähköfluidumia hermovoimaan, ja jollei hän osaa sitä tehdä, hän varmasti *tappaa itsensä*; sillä toinen kulkee noin 27 metrin ja toinen 550.000 kilometrin nopeudella sekunnissa. Seitsemän shaktia, joita kutsutaan para shaktiksi, jnâna shaktiksi jne., ovat samat kuin ”fohatin pojat”, sillä ne ovat näiden naiselliset puolet. Nykyisellä asteella kuitenkin, koska niiden nimet vain sekoittaisivat länsimaalaista tutkijaa, on parempi muistaa, että niiden englantilaiset [suomalaiset] vastaavuudet ovat edellä mainitut. Koska jokainen voima on seitsemäinen, niiden summa on tietenkin neljäkymmentähdeksän.

Se kysymys, jota pohditaan nykyään tieteessä, kykeneekö ääni herättämään valo- ja värivaikutelmia luonnollisten äänivaikutelmiensa lisäksi, on saanut vastauksen okkultiselta tieteeltä jo kauan sitten. Jokainen fyysisen esineen sysäys tai värähtely, joka saa aikaan tietyn värähtelyn ilmassa, se on, aiheuttaa fyysisten osasten yhteentörmäyksen, mistä syntyvä ääni pystyy vaikuttamaan korvaan, saa samalla aikaan vastaavan valonvälähdyksen, joka taas omaksuu jonkin tietyn värin. Sillä salattujen voimien valtakunnassa *korvin kuultava* ääni on vain subjektiivinen väri; ja havaittava väri vain *kuulumaton* ääni. Molemmat lähtevät samasta potentiaalisesta aineesta, jota fyysikot kutsuivat ennen eetteriksi ja nykyään monilla muilla nimillä, mutta jota me kutsumme plastiseksi, vaikka näkymättömäksi AVARUUDEKSI. Tämä voi tuntua paradoksaaliselta hypoteesilta, mutta on tosiasioita, jotka todistavat sen oikeaksi. Esim. täydellinen kuurous ei tee mahdottomaksi erottaa ääniä. Lääketiede tuntee useita tapauksia, jotka todistavat, että potilaan näköelin vastaanottaa nämä äänet ja ne välittyvät sille mielen kautta värivaikutelmina. Jo se asia, että kromaattisen sävelasteikon väliäännet ennen kirjoitettiin väreillä, osoittaa tiedostamatonta muistoa muinaisesta okkultisesta opetuksesta, että väri ja ääni ovat vain kaksi seitsemästä toisiaan vastaavasta, tuon yhden ja saman, nim. luonnon ensimmäisen erilaistuneen aineen olemuspuolesta *meidän tasolamme*.

[118] Tässä on esimerkki värin suhteesta värähtelyyn, mikä okkultistien kannattaa ottaa huomioon. Eivät ainoastaan adeptit ja kehittyneet chelat, vaan myös alemmanlaatuiset psyykikot, kuten selvänäkijät ja psykometrikot, voivat havaita jokaisen ihmisen ympärillä monenvärisen psyykkisen auran, joka vastaa sen sisällä olevan henkilön luonteenlaatua. Toisin sanoen aurisen munan sisällä olevat salaperäiset aikakirjat eivät ole yksinomaan harjaantuneitten adeptien omaisuutta, vaan joskus myös luonnonpsyykikkojen. Ihmisen jokainen himo, jokainen ajatus ja ominaisuus näkyy tässä aurassa vastaavina väreinä ja värivivahduksina, ja eräät niistä aistitaan ja tunnetaan pikemminkin kuin havaitaan. Parhaimmat näistä psyykikoista, kuten Galton on osoittanut, voivat myös havaita värejä, jotka musiikki-instrumentin värähtelyt aiheuttavat, jokaisen sävelen tuodessa mieleen eri värin. Kuten soittimen kieli väreilee ja antaa kuuluvan äänen, samoin värähtelevät ihmisruumiin hermot ja väreilevät eri-

laisten tunteiden mukaan *prânan* kiertävän elinvoiman tavallisessa sykkeessä saaden siten aikaan aaltoilua tuon henkilön psyykkisessä aurassa, mikä saa aikaan värivaikutelmat.

Ihmisen hermostoa kokonaisuudessaan voidaan siis pitää jonkinlaisena tuulikanteleena, joka vastaa elinvoiman sysäyksiin (mikä ei ole mikään abstraktio, vaan dynaaminen todellisuus) ja ilmentää yksilöllisen luonteen hienompia vivahteita väri-ilmiöinä. Jos nämä hermovärähtelyt tulevat kyllin voimakkaiksi ja saatetaan värähtelysuhteeseen astraalisen elementin kanssa, seurauksena on – ääni. Kuinka siis kukaan voi epäillä mikro- ja makrokosmisten voimien välistä suhdetta?

Ja kun nyt olen osoittanut, että tantriset teokset, kuten Rama Prasad niitä selittää, ja muut samanluonteiset joogakirjoitelmat, joita silloin tällöin on ilmestynyt teosofisissa aikakauskirjoissa – sillä huomatkkaa, että todellisia rāja yoga -teoksia ei julkaista koskaan, – ovat kallellaan mustaan magiaan ja ovat mitä vaarallisimmat oppaina itsekasvatuksessa, toivon että oppilaat ovat varuillaan.

Sillä ottaen huomioon, ettei tähän päivään mennessä ole ollut kahta auktoriteettia, jotka olisivat yhtä mieltä chakrojen ja padmojen todellisesta sijainnista ruumiissa, ja katsoen siihen, että tattvojen värit mainitaan päinvastaisina, esim.

- a) âkâshaa sanotaan mustaksi tai värittömäksi, vaikka se, vastaten manasta, on indigo;
- b) vâyusta tehdään sininen, vaikka se, vastaten alemmaa manasta, on vihreä;
- c) apas esitetään valkoisena, vaikka se, vastaten astraaliruumista, on violetti, jolla on hopeinen, kuunvärinen vaalea pohja; tejas, punainen, on ainoa väri, joka on esitetty oikein – näistä näkökohdista, sanon, on helppo nähdä, että nämä eroavuudet ovat vaarallisia verhoja.

Sitä paitsi, viiden hengityksen harjoittaminen vie tuhoisiin seurauksiin sekä fysiologisesti että psyykkisesti, kuten on jo osoitettu. Se on todella sitä, [119] mitä kutsutaan pranayamaksi eli hengityksen kuolemaksi, sillä se vie harjoittajansa kuolemaan – moraaliseen kuolemaan aina, ja fyysiseen kuolemaan hyvin usein.

EKSOTEERISET ”VERHOT” JA ”SIELUN KUOLEMA”

Edellä olevan päätökseksi ja ennen kuin ryhdyn vielä vaikeatajuisempiin opetuksiin, minun on täytettävä jo edellisessä kirjeessäni antamani lupaus. Minun on valaistava persoonallisen tyhjäksi tulemisen kauheaa oppia opeilla, jotka jo tunnette. Karkottakaa mielistänne kaikki se, mitä tähän asti olette

lukeneet sellaisista teoksista kuin *Esoteric Buddhism* ja luulleet ymmärtäneenne sellaiset hypoteesit kuin kahdeksas piiri ja kuu, ja että ihmisellä on sama esi-isä kuin apinalla. Nekään yksityiskohtaiset tiedot, joita minä itse olen silloin tällöin antanut *The Theosophistissa* ja *Luciferissa*, eivät ole läheskään koko totuus, vaan ainoastaan yleisiä aatteita, joitten yksityiskohtia on tuskin mainittu edes ohimennen. Kuitenkin tietyt kohdat antavat viittauksia, varsinkin huomautukseni artikkeleihin, jotka on käännetty Éliphas Lévin kirjasta *Letters on Magic*.¹

Kaikesta huolimatta persoonallinen kuolemattomuus on ehdollinen, sillä sellaisia kuin "sieluttomia ihmisiä" on olemassa, oppi jota tuskin on mainittu, vaikka siitä puhutaan jo *Hunnuttomassa Isiksessä*,² ja on olemassa avici, jota on aivan oikein kutsuttu helvetiksi, vaikkei sillä ole mitään yhteyttä tai yhtäläisyyttä hyvien kristittyjen helvetin kanssa, ei maantieteellisesti eikä sielullisesti. Sitä totuutta, jonka okkultistit ja adeptit ovat tunteneet kaikkina aikoina, ei voitu ilmoittaa umpimähkään yleisölle; sen vuoksi vaikka melkein jokainen okkulttisen filosofian mysteeri on puoleksi peitetty *Isiksessä* ja *Salaisessa Opissa*, minulla ei ollut oikeutta laajentaa tai oikaista muiden esittämiä yksityiskohtia. Lukijat voivat nyt verrata noita kuutta osaa ja sellaisia kirjoja kuin *Esoteric Buddhism* näiden kirjelmien kuviin ja selityksiin ja nähdä itse.

Minun on ihan ensin kiinnitettävä huomionne kuvaan 1. Numerointi, kuten teille on jo kerrottu, on eksoteerinen, ja teidän on jätettävä se pois tarkasteluistanne. Mutta tutkikaa huolellisesti aurista munaa, joka sisältää kuvan mikrokosmuksesta makrokosmoksen sisällä, ihmisestä universumin sisällä, ja yrittäkää muistaa, mitä minun on nyt tuotava ilmi kaikkine yksityiskohtineen.

Huomaatte siinä Paramâtman, henkisen auringon, olevan ihmisen aurisen [120] munan ulkopuolella, samoin kuin makrokosmisen eli Brahman munan ulkopuolella. Miksi? Sen vuoksi että, vaikka jokainen osanen ja atomi on niin sanoakseni tämän paramâtmisen olemuksen yhteen liittämä ja läpäisemä, on kuitenkin väärin kutsua sitä "inhimilliseksi" tai edes "universaaliseksi" prinssiiksi, sillä sana ei hyvin todennäköisesti saisi aikaan muuta kuin aivan väärän idean filosofisesta ja puhtaasti metafysisestä käsitteestä. Se ei ole prinssiippi, vaan jokaisen prinssiipin syy, okkultistien antaessa viime mainitun nimityksen ainoastaan sen varjolle – universaalille hengelle, joka elähdyttää rajatonta kosmosta ajan ja paikan joko sisä- tai ulkopuolella.

Kuvassa on myös buddhi, keltainen puolikehrä, joka on tuon paramatmisen varjon käyttövälineenä; se on universaalinen ja niin on myös inhimillinen âtma, aurinko eli valkoinen pallo buddhin yläpuolella. Sinisen aurisen munan sisällä on oranssin värinen ELÄMÄN, prânan, makrokosminen viisikanta, joka sisältää itsessään (punaisen) pentagrammin, joka edustaa ihmistä. Oletteko

¹ Ks. "Stray Thoughts on Death and Satan" [H. P. B:n huomautukset ja alahuomautukset], *The Theosophist*, Oct. 1881; myös "Fragments of Occult Truth", *The Theosophist*, Vols. III ja IV.

² Mainittu teos, Teol., osa 1, s. 392 eteenp.

huomanneet, että kun universaalilla viisikannalla on kärki ylöspäin (valkoisen magian merkki), ihmistä vastaavassa punaisessa viisikannassa alemmat sakarat ovat ylöspäin muodostaen ”Saatanan sarvet”, kuten kristityt kabbalistit kutsuvat niitä. Tämä on aineen ja persoonallisen ihmisen symboli ja mustan maagikon tunnettu viisikanta. Sillä ylösalaisin käännetty viisikanta ei edusta vain kâmaa, viidettä prinssiippiä eksoteerisesti, vaan myös fyysistä ihmistä, lihallista eläintä himoineen ja haluineen. Tähän saakka olen antanut teille ainoastaan yhden selityksen, nimittäin sen, joka viittaa ihmiseen eikä makrokosmisiin prinssiipeihin. Oranssia viisikantaa voidaan pitää sekä universumina että ihmisenä; mutta tässä se kuvaa viime mainittua.

Nyt olkaa tarkkaavaisia ymmärtääksenne seuraavan, eli että ylempi (indigo-sininen) manas on yhteydessä alempaan (vihreä) manakseen ohuella langalla, joka sitoo nämä kaksi yhteen. Tämä on antahkarana, se polku eli yhteyssilta, joka on yhdysiteenä persoonallisen olennon, jonka fyysiset aivot ovat alemman (eläimellisen) mielen vallassa, ja jälleensyntyvän yksilöllisyyden, henkisen egon, Manas-Manun, ”jumalaisen ihmisen”, välillä. Tämä ajatteleva Manu on sen vuoksi se joka jälleensyntyy. Todellisuudessa ja luonnossa nuo kaksi mieltä (henkinen ja fyysinen eli eläimellinen) ovat yhtä, mutta eroavat jälleensyntymässä. Sillä vaikka se osa jumalaisesta, joka menee elähdyttämään persoonallisuutta erottuen tietoisesti kuin suuri mutta puhdas varjo jumalaisesta egosta,¹ [121] sitoutuu sikiön aivoihin ja aistimiin² (seitsemännen kuukauden kuluttua), korkeampi manas ei yhdisty lapseen ennen sen elämän seitsemän ensimmäisen vuoden päättymistä. Tämä erillinen olemus tai mieluummin korkeamman manakseen heijastus tai varjo tulee lapsen kasvaessa erityiseksi ajatusprinssiipiksi ihmisessä sen päävälittäjän ollessa fyysiset aivot.

¹ Jumalaisen egon olemus on ”puhdas liekki”, olemus, johon ei voi lisätä mitään ja josta ei voi ottaa pois mitään. Se ei voi sen vuoksi vähentyä lukemattomienkaan alempien mielten kautta, jotka siitä irtautuvat kuin liekit liekistä. Tämä on vastaus siihen huomautukseen, jonka eräs esoteristi teki kysyen, mistä tulee se yhden ja saman yksilöllisyyden tyhjentyvät olemus, joka kutsutaan antamaan inhimillinen äly jokaista uutta persoonallisuutta varten, johon se ruumiillistuu.

² [Aivot eli ajatuskoneisto ei ole ainoastaan päässä ja kallossa, vaan, kuten jokainen fysiologi, joka ei ole aivan materialistinen, voi kertoa, ihmisen jokainen elin, sydän, maksa, keuhkot jne. aina jokaiseen hermoon ja lihakseen saakka, omaa niin sanoaksemme omat aivonsa eli ajatuskoneistonsa. Koska meidän aivoillamme ei ole mitään tekemistä minkään meissä olevan elimen kollektiivisessa ja yksilöllisessä ohjaustyössä, mikä sitten ohjaa niitä niin erehtymättömästi niiden alituisissa toiminnoissa? Mikä saa ne taistelemaan ja jopa sairastuessa karkottamaan sairauden ja toimimaan jokaisen jopa pienimpään asti, ei kellonkoneiston tavalla, kuten muutamat materialistit väittävät (sillä pienimmänkin häiriön tai murtuman sattuessa kello pysähtyy), vaan olevaisena, jolle on annettu vaisto? Sanoa sitä luonnoksi on samaa kuin ei sanoisi mitään, ellei se ole harhaanjohtava lausunto. Sillä luonto on lopultakin vain sana, joka tarkoittaa juuri näitä samoja toimintoja, fyysisten, mentaalisten jne. ominaisuuksien ja kykyjen summaa maailmankaikkeudessa ja ihmisessä, kokonaisuutena tekijöitä ja voimia, joita älylliset lait ohjaavat.

Ei ihme, että materialistit, jotka havaitsevat ainoastaan *tämän* ”järkiselun” eli mielen, eivät halua erottaa sitä aivoista ja aineesta. Mutta okkulttinen filosofia on aikoja sitten ratkaissut mielen ongelman ja keksinyt manaksen kaksinaisuuden. Katsokaa kuvaa; jumalaisen egon kärki pyrkii ylöspäin buddhia kohti, ja inhimillinen minä pyrkii alaspäin aineeseen vaipuneena ja yhdistyneenä korkeampaan, subjektiiviseen puoleensa vain antahkaranan välityksellä. Tullette muistamaan sanan, koska se on yhdysside elämän aikana noiden kahden mielen *välillä* – egon korkeamman tietoisuuden ja alemman mielen inhimillisen älyn välillä.

Ymmärtääkseen tämän syvällisen metafyyssisen opin täydellisesti ja oikein tutkijan on täysin oltava sen aatteen kyllästämä, jota olen turhaan koettanut antaa teosofeille yleensä, nimittäin sen suuren aksiomaattisen totuuden, että ainoa ikuinen ja elävä todellisuus on se, mitä hindut kutsuvat Paramatmaksiksi ja Parabrahamniksi. Tämä on ainoa aina vallitseva juuriolemus, muuttumaton ja fyysisille aisteille tuntematon, mutta ilmeinen ja selvästi havaittava meidän henkiselle luonnollemme. Kun on kerran omaksunut tuon perusajatuksen ja lisäksi käsityksen, että jos se on kaikkialla läsnä oleva, universaali ja ikuinen, kuten itse abstraktinen avaruus, niin meidän on täytynyt emanoitua siitä ja täytyy kerran palata siihen, ja silloin kaikki muu tulee helposti käsitettäväksi.

Ja jos näin on, silloin on myös järjenmukaista, että elämä ja kuolema, hyvä ja paha, mennyt ja tuleva ovat kaikki tyhjiä sanoja, tai parhaassa tapauksessa kuvakieltä. Jos objektiivinen maailmankaikkeus itsessään on vain ohimenevä illuusio, koska sillä on alku ja rajallisuus, niin myös elämän ja kuoleman on oltava vain olemuspuolia ja harhoja. Ne ovat itse asiassa tilan muutoksia eikä muuta. Todellinen elämä on tuon elämän henkisessä tajuamisessa, *hengen, eikä [122] aineen, tietoisessa olemassaolossa*; ja todellinen kuolema on elämän rajallista käsittämistä, kyvyttömyyttä tuntea tietoista tai edes yksilöllistä olemassaoloa muodon tai ainakin jonkin ainemuodon ulkopuolella. Ne jotka vilpittömästi hylkäävät sen mahdollisuuden, että olisi aineesta ja aivo-aineksesta erillään olevaa tietoista elämää, ovat *kuolleita yksilöitä*. Paavalin, vihityn, sanat tulevat ymmärrettäviksi. ”Te olette kuolleet ja teidän elämänne on kätkeyty Kristuksen kanssa Jumalassa.”¹ Tämä merkitsee: te olette persoonallisesti kuollutta ainetta, tietämättömiä omasta henkisestä olemuksestanne, ja teidän todellinen elämänne kätkeytyy jumalallisen minuutenne (Khristoksen) kanssa Jumalaan (âtmaan) eli sulautuu siihen; nyt se on teistä eronnut, te sieluttomat ihmiset. Esoteerisesti puhuen jokainen peruuttamattomasti materialistinen henkilö on *kuollut IHMINEN*, elävä automaatti, vaikka hän omaisikin suuren aivo-voiman. Kuunnelkaa, mitä Aryasanga sanoo vahvistaen saman totuuden:

Se mikä ei ole henkeä eikä ainetta, ei valoa eikä pimeyttä, vaan on totisesti näiden sisältäjä ja juuri, se sinä olet. Juuri lähettää jokaisessa päivän-

¹ Paavalin kirje kolossalaisille, 3:3.

koitteessa ulos varjon ITSESTÄÄN ja tuota varjoa sinä kutsut valoksi ja elämäksi, oi, kurja kuollut muoto. (Tuo) Valo-Elämä virtaa alaspäin seitsemän maailman portaikon kautta, jonka kukin porras tulee tiheämmäksi ja pimeämmäksi. Tämän seitsemän kertaa seitsemäisen asteikon uskollinen kiipeilijä ja kuvastin sinä olet, oi pieni ihminen! Sinä olet tämä, mutta et tiedä sitä.

Tämä on ensimmäinen opittava läksy. Toinen on se, että tutkii tarkkaan sekä kosmoksen että meidän itsemme periaatteita jakaen ne pysyvään ja katoavaan, korkeampaan ja kuolemattomaan sekä alempaan ja kuolevaiseen; sillä ainoastaan siten voimme hallita ja ohjata alemmaa kosmista ja persoonallista, sitten korkeampaa kosmista ja persoonatonta.

Kun kerran voimme tehdä tämän, olemme taanneet oman kuolemattomuutemme. Mutta joku voi sanoa: ”Kuinka harvat ovatkaan ne, jotka tämän voivat tehdä! Kaikki sellaiset ovat suuria adepteja eikä kukaan voi saavuttaa sellaista adeptiutta yhdessä lyhyessä elämässä.” Myönnettäköön; mutta on olemassa toinen vaihtoehto. ”Jollet voi olla aurinko, ole nöyrä kiertotähti”, sanoo *Kultaisten sääntöjen kirja*. Ja jos sekin on meidän saavuttamattomissa, yrittäkäämme silloin ainakin pysyttäytyä jonkin pienemmän tähden loisteessa, jotta sen hopeinen valo voisi tunkeutua synkkään pimeyteen, jonka kautta elämän kivinen tie kulkee eteenpäin; sillä ilman tuota jumalaista loistoa me olemme vaarassa menettää enemmän kuin kuvittelemme.

Mitä siis tulee ”sieluttomiin” ihmisiin ja ”sielun” ”toiseen kuolemaan”, josta mainitaan *Hunnuttomassa Isiksessä*,¹ huomaatte, että olen siinä puhunut sellaisista *sieluttomista* ihmisistä ja vieläpä avicista, vaikka jätinkin viime [123] mainitun mainitsematta nimeltä. Lukekaa sivun 392 toisesta kappaleesta sivun 394 ensimmäisen kappaleen loppuun ja verratkaa sitten, mitä siellä sanotaan, siihen mitä minulla nyt on sanottavaa.

Korkeampi kolminaisuus, ätma-buddhi-manas, voidaan tuntea egyptiläisestä papyruksesta otetun otteen ensimmäisiltä riveiltä. Tuossa *rituaalissa* (joka nyt on *Kuolleiden kirja*) puhdistunut sielu (kaksinainen manas) esiintyy ”Apofis-lohikäärmeen (kâmarupisen ihmisen fyysinen persoonallisuus intohimoineen) mustan vaikutuksen uhrina”. Jos se on saavuttanut lopullisen tiedon, gnosiksen, taivaallisista ja helvetillisistä mysteereistä – valkoisen ja mustan magian jumalaisista ja maallisista mysteereistä – silloin manalle mennyt persoonallisuus ”tulee riemuitsemaan voitettuaan vihollisensa” – kuoleman. Tämä tarkoittaa tapausta, jolloin ego yhtyy täydellisesti maallisen elämän lopussa täynnä ”elämän satoa” olevaan alempaan manakseensa. Mutta jos Apofis voittaa ”sielun”, silloin se ”ei voi välttää *toista* kuolemaa”.

Nämä muutamat, monta tuhatta vuotta vanhasta papyruksesta otetut rivit sisältävät kokonaisen ilmoituksen, jonka noina aikoina tunsivat vain hierofantit ja vihityt. ”Elämän sato” sisältää persoonallisuuden hienoimmat henkiset ajatukset, muiston sen jaloimmista ja epäitsekäimmistä teoista ja kaikkien

---

¹ Teologia, osa 1, s. 392-4.

niiden alituisen läsnäolon sen kuolemanjälkeisessä autuudessa, joita se oli rakastanut jumalaisella, henkisellä rakkaudella.¹ Muistakaa opetus: ihmisen sielu (alempi manas) on *ainoa* ja suoranainen välittäjä persoonallisuuden ja jumalaisen egon välillä. Se, mikä täällä maan päällä muodostaa *persoonallisuuden* (jota kutsumme väärin *yksilöllisyydeksi*), on yhteistulos kaikista sen mentaalisisistä, fyysisistä ja henkisistä ominaispiirteistä, jotka tultuaan painetuiksi ihmissieluun saavat aikaan *ihmisen*. Kaikista näistä ominaispiirteistä ainoastaan puhdistuneet ajatukset voidaan painaa korkeampaan kuolemattomaan egoon.

Tämä tapahtuu siten, että ”ihmissielu” sulautuu takaisin olemuksessaan alkulähteeseensä sekoittuen jumalaiseen egoonsa elämän aikana ja yhtyen siihen jälleen kokonaan fyysisen ihmisen kuoleman jälkeen. Sen vuoksi, ellei *kāma-manas* anna buddhi-manakselle sellaisia persoonallisia aatelmia ja sel-laista tietoisuutta sen ”minästä” kuin mitä jumalainen ego voi sulattaa itseensä, mitään tuosta ”minästä” eli persoonallisuudesta ei voi jäädä eloon ikuisuudessa. Vain se, mikä on sisällämme olevan kuolemattoman jumalan arvoista ja luonteeltaan samaa kuin jumalainen ydinolemus, voi jäädä eloon; sillä tässä tapauksessa sen omat, jumalaisen egon ”varjot” eli vuodatukset nousevat sen luokse ja se vetää ne jälleen itseensä, jotta niistä tulisi uudelleen sen oman olemuksen osa. Ei mikään jalo ajatus, ei mikään suurenmoinen pyrkimys, toive tai jumalainen kuolematon rakkaus voi tulla savi-ihmisen aivoihin ja jäädä sinne, paitsi suoranaisena vuodatuksena korkeammasta alempaan minään ja sen kautta; [124] kaikki muu, vaikka se näyttäisikin älykkäältä, lähtee ”varjosta”, *alemmasta mielestä*, joka on yhteydessä ja sekoittuneena *kāmaan* ja menee ohi ja katoaa ainiaaksi. Mutta persoonallisen ”minän” mentaaliset ja henkiset ideoinnit palaavat siihen osina egon olemuksesta, eivätkä ne voi koskaan haihtua pois. Siten äskeisestä persoonallisuudesta ainoastaan sen henkiset kokemukset, muisto kaikesta mikä on hyvää ja jaloa ja sen ”minän” tietoisuus sekoittuneena tietoisuuteen kaikista muista persoonallisista ”minä”-tuntemuksista, jotka sitä edelsivät, jäävät eloon ja tulevat kuolemattomiksi. Maan ihmisille ei ole olemassa mitään erillistä kuolemattomuutta heitä elähdyttäneen egon ulkopuolella. Tuo korkeampi ego on kaikkien *alter egojensa* (toinen minä) ainoa kannattaja maan päällä ja niiden ainoa edustaja devachaniksi kutsutussa mentaalitilassa. Mutta koska viimeksi ruumiillistuneella persoonallisuudella on oikeus omaan erityiseen autuudentilaansa, joka on puhdas ja vapaa kaikkien muiden muistosta, niin siksi *ainoastaan viimeinen elämä on täysin ja realistisesti eloisa*. Devachania verrataan usein ihmisen elämän onnellisimpaan päivään monien tuhansien muiden ”päivien” joukossa. Sen onnen intensiivisyys saa ihmisen unohtamaan täysin kaikki muut, hänen menneisyytensä tullessa pois pyyhityksi.

Tätä me kutsumme *devachaniseksi tilaksi*, persoonallisuuden palkkioksi, ja tähän vanhaan opetukseen perustettiin kristittyjen epämääräinen paratiisi-

¹ Ks. *Teosofian avain*, s. 140, 141 ja seur.

käsitys, joka, kuten monet muut asiat, lainattiin egyptiläisistä mysteereistä, missä tuo oppi sai alkunsa. Ja tämä on sen kohdan merkitys joka mainittiin *Isiksessä*. Sielu on saanut riemuvoiton Apofiksesta, lihan lohikäärmeestä. Tästä lähtien persoonallisuus tulee elämään ikuisuudessa, korkeimmissa ja jaloimmista elementeissään, entisten tekojensa muistoissa, samalla kun ”lohikäärmeen” ”ominaispiirteet” häviävät kâma-lokassa. Jos kysytään: ”kuinka voi elää ikuisuudessa, kun devachan kestää vain 1000–2000 vuotta?” niin vastaus kuuluu: ”Samalla tavoin kuin jokaisen muistamisen arvoisen päivän muisto elää meidän jokaisen mielessä.” Esimerkin vuoksi, yhden persoonallisen elämän päivät voidaan pitää esikuvana kustakin persoonallisesta elämästä, ja tämä tai tuo henkilö voi edustaa jumalaista egoa.

Saadakseen avaimen, joka avaa oven moneen sielulliseen mysteeriin, riittää, kun ymmärtää ja muistaa, mitä edellä on selitetty ja mikä nyt seuraa. Moni spiritualisti on kovin pahastunut, kun hänelle on kerrottu, että persoonallinen kuolemattomuus on *ehdollinen*; ja kuitenkin se on filosofinen ja looginen totuus. Paljon on jo sanottu tästä aiheesta, mutta tähän päivään mennessä ei kukaan näytä täysin ymmärtäneen tuota oppia. Sitä paitsi ei riitä, että tietää, että tällaisen totuuden sanotaan olevan olemassa. Okkultistin tai sen, joka haluaa tulla sellaiseksi, on *tiedettävä miksi* näin on. Sillä kun on oppinut ja käsittänyt perussyyn, on helpompi oikaista muitakin heidän virheellisissä pohdiskeluissaan, ja, mikä on kaikkein tärkeintä, se antaa tilaisuuden, sanomatta liian paljon, opettaa muita ihmisiä välttämään onnettomuutta, joka, surullista sanoa, tapahtuu [125] meidän päivinä miltei päivittäin. Tätä onnettomuutta selitetään nyt tarkemmin.

Täytyy todellakin tietää kovin vähän itämaisistä ilmaisutavoista, jos ei näe tuossa *Kuolleiden kirjasta* lainatussa kohdassa ja *Isiksen* sivuilla a) allegoriaa vihkimättömiä varten, joka sisältää esoteerisen oppimme; ja b) että nuo kaksi nimitystä ”toinen kuolema” ja ”sielu” ovat eräässä mielessä salaverhoja. ”Sielu” tarkoittaa ilman erotusta buddhi-manasta ja kâma-manasta. Mitä tulee nimitykseen ”toinen kuolema”, määritys ”toinen” tarkoittaa useita kuolemia, jotka kohtaavat ”prinsippejä” niiden ruumistuman aikana. Ainoastaan okkultistit ymmärtävät täysin, missä mielessä tämä on lausuttu. Sillä meillä on 1) ruumiin kuolema; 2) eläimellisen sielun kuolema kâma-lokassa; 3) astraalisen linga-shariran kuolema, joka seuraa ruumiin kuolemaa; 4) korkeamman – *kuolemattoman* – egon metafyyssinen kuolema joka kerta, kun se ”lankeaa aineeseen” eli ruumiillistuu uuteen persoonallisuuteen. Eläimellinen sielu eli alempi manas, se jumalaisen egon varjo, joka eroaa siitä elähdyttääkseen persoonallisuutta (jonka prosessin yksityiskohdat annetaan nyt), ei voi millään mahdollisella tavalla *välttää kuolemaa* kâma-lokassa, ei ainakaan se osa tuosta heijastuksesta, joka pysyy maallisena jäännöksenä eikä voi tulla painetuksi egoon. Niinpä ”toista kuolemaa” koskeva tärkein ja pääsalaisuus esoteerisessa opissa oli ja on vielä nykyäänkin se kauhistuttava mahdollisuus, että sielu *kuolee*, so. eroaa egosta maan päällä henkilön elinaikana. Tämä on *todellinen* kuolema (vaikka siinä on ylösnousemuksen mahdollisuuksia), joka ei jätä

mitään jälkeä ihmiseen ja kuitenkin tekee hänet moraalisesti katsoen eläväksi ruumiiksi. On vaikea ymmärtää, miksi tämä oppi on tähän asti täytynyt säilyttää niin salassa, kun levittämällä sitä ihmisten kesken, ainakin niiden kesken, jotka uskovat jälleensyntymiseen, voitaisiin tehdä niin paljon hyvää. Mutta niin oli asianlaita, eikä minulla ollut oikeutta epäillä kiellon järkevyyttä, vaan olen esittänyt sen tähän asti niin kuin se annettiin minulle luvaten, ettei sitä paljasteta koko maailmalle. Nyt minulla on kuitenkin lupa ilmoittaa se kaikille ja paljastaa sen perusopit ensin esoteristeille, ja kun he ovat sulattaneet ne perusteellisesti, heidän velvollisuutensa on opettaa muille tätä erikoista oppia "toisesta kuolemasta" ja varoittaa kaikkia teosofeja sen vaaroista. Vaitiolon lupaus ei sen vuoksi ulotu enää tähän yksittäiseen artikkeliin esoteerisesta uskosta.

Selventääkseni tuota opetusta minun on nähtävästi kerrattava vanhoja asioita. Todellisuudessa se esitetään kuitenkin uudessa valossa ja uusin yksityiskohdin. Olen koettanut viitata siihen *The Theosophistissa*, kuten olen tehnyt *Isiksessä*, mutta en ole onnistunut tekemään itseäni ymmärretyksi. Tahdon nyt selittää sitä kohta kohdalta.

---

[126]

OPIN FILOSOFINEN JÄRKIPERUSTA

1. Asian valaisemiseksi kuvitelkaa ainoaa homogeenista, absoluuttista ja kaikkialla läsnäolevaa olemusta "maailmojen seitsemän tason portaitten" ylimmän askelman yläpuolella, valmiina lähtemään kehitysmatkalleen. Kun sitä vastaava heijastus asteittain laskeutuu alaspäin, se erilaistuu ja muuttuu subjektiiviseksi ja lopulta objektiiviseksi aineeksi. Kutsukaamme sen pohjoista napaa ehdottomaksi valoksi; sen etelänavalla (joka olisi meille neljäs eli keskiaskel eli -taso laskien kummaltakin suunnalta) tunnemme sen esoteerisesti yhtenä ja universaalina elämänä. Huomatkaa nyt ero. Ylhäällä VALO; alhaalla *elämä*. Edellinen on aina muuttumaton, jälkimmäinen ilmenee luke-mattomina eri olemuspuolina. Okkulttisen lain mukaan kaikki mahdollisuudet, jotka sisältyvät korkeampaan, tulevat erilaistuneiksi heijastuksiksi alemmassa; ja saman lain mukaan ei mikään, mikä on erilaistunut, voi sekoitua homogeeniseen.

Eikä mikään voi kestää, mikä elää ja hengittää ja oleilee maailman kuo-huisissa aalloissa eli erilaistumisen tasolla. Siten buddhi ja manas ollen kumpikin ainoan liekin alkuperäisiä säiteitä – edellinen on ainoan ikuisen olemuk-sen käyttöväline (upadhi eli vahana), jälkimmäinen mahatin tai jumalaisen ideoinnin (*Puranoissa* mahâ-buddhin), universaalien järkiselun, käyttöväline – kumpikaan niistä ei voi hävitä sellaisenaan, ei olemuksena eikä tietoisuutena. Mutta fyysinen persoonallisuus linga-shhariroineen ja eläimellinen sielu

kâmoineen¹ voivat hävitä ja häviävät siten. Ne ovat syntyneet harhan maailmassa ja niiden täytyy hälvetä niin kuin pilvenhattara siniseltä ja ikuiselta taivaalta.

Sen joka on lukenut *Salaista Oppia* edes jonkinlaisella tarkkaavaisuudella, täytyy tuntea yleisesti monadeiksi kutsuttujen ihmisminuuksien alkuperä ja mitä ne olivat ennen kuin ne pakotettiin ruumistumaan inhimilliseen eläimeen. Ne jumalaiset olennot, jotka karma johti toimimaan manvantarisen elämän näytelmässä, ovat korkeampien ja aikaisempien maailmojen ja planeettojen olentoja, joiden karma ei ollut tyhjentynyt, kun heidän maailmansa vaipui pralayaan. Tämä on opetus; mutta olkoon asia niin tai näin, niin korkeammat egot ovat – verrattuina sellaisiin katoavaisesta maisesta mudasta oleviin muotoihin kuin me olemme – jumalaisia olentoja, jumalia, kuolemattomia läpi mahamanvantaran eli niiden 311.040.000.000.000 vuoden, jotka Brahman aikakausi kestää. Ja koska jumalaisten egojen tullakseen jälleen yhdeksi olemukseksi eli vetäytyäkseen jälleen universaaliseen ÂUMiin on puhdistettava itsensä kärsimyksen ja yksilöllisen kokemuksen tulesa, niin myös maallisten minuuksien, persoonallisuuksien, on tehtävä samoin, jos ne tahtovat osallistua korkeampien egojen kuolemattomuuteen. [127] Tämän ne voivat aikaansaada murskaamalla itsessään kaiken, mikä hyödyttää ainoastaan heidän "itsensä" alemmaa persoonallista luontoa, ja pyrkimällä sulattamaan ajattelevan kâmallisen prinssiippinsä korkeampaan egoon. Me (so. meidän persoonallisuutemme) tulemme kuolemattomiksi pelkästään sen tosiasian kautta, että ajatteleva siveellinen luontomme ymppäytyy jumalaiseen, kolmiyhteiseen monadiimme (âtma-buddhi-manakseen), joka on kolme yhtenä ja yksi kolmena (aspektina). Sillä se monadi, jota ilmentää maan päällä ruumiillistuva minuus, on se jota kutsutaan ikuisen elämän puuksi, jota voidaan lähestyä ainoastaan syömällä tiedon hedelmää, hyvän ja pahan tiedon eli GNO-SIKSEN, jumalviisauden, hedelmää.

Eksoteerisissa opetuksissa tämä ego on viides prinssiippi ihmisessä. Mutta oppilas, joka on lukenut ja ymmärtänyt kaksi ensimmäistä *Ohjetta*, tietää enemmän. Hän on selvillä siitä, ettei seitsemäs ole inhimillinen, vaan universaali prinssiippi, josta ihminen on osallisena; mutta samoin siitä on osallinen jokainen fyysinen ja subjektiivinen atomi ja myös jokainen ruohonkorsi ja kaikki mikä elää tai on avaruudessa, olkoon se siitä tajuinen tai ei. Hän tietää lisäksi, että jos ihminen on siihen yhdistynyt läheisemmin ja sulattaa sen itseensä sata kertaa suuremmalla voimalla, tämä johtuu vain siitä, että hänet on varustettu korkeimmalla tietoisuudella täällä maan päällä. Lyhyesti sanoen, että ihmisestä voi tulla henki, deva tai jumala seuraavassa muodonmuutoksessaan, jota vastoin kivi, kasvi tai eläin ei voi tulla siksi, ennen kuin niistä on aikanaan tullut ihmisiä.

---

¹ Kâma-rûpan, alemman manakseen käyttövälineen, sanotaan asuvan fyysisissä aivoissa, viidessä fyysisessä aistissa ja kaikissa fyysisen ruumiin aistimuselimissä.

2. Mitä sitten ovat buddhin toiminnot? Tällä tasolla sillä ei ole mitään tehtävää ellei se ole yhdistynyt manakseen, tietoiseen egoon. Buddhi on samassa suhteessa jumalaiseen juuriolemukseen kuin mūlaprakriti Parabrahmaniin Vedanta-koulun mukaan; tai kuten Alaya, universaali sielu (maailmansielu), on ainoaan ikuiseen henkeen eli siihen mikä on hengen yläpuolella. Se on sen inhimillinen käyttöväline, yksi aste absoluutista, jolla ei voi olla minkäänlaista suhdetta rajalliseen ja ehdonalaiseen.

3. Entä mitä sitten on manas ja sen toiminnot? Puhtaasti metafysiseltä puoleltaan manas, vaikka se on yhtä astetta alemmalla tasolla buddhista, on kuitenkin niin mittaamattoman paljon korkeammalla fyysistä ihmistä, ettei se voi joutua suoraan suhteeseen persoonallisuuden kanssa, paitsi heijastuksensa, alemman mielen, kautta. Manas on *henkinen itsetietoisuus* itsessään ja jumalainen tietoisuus, kun se yhdistyy buddhiin, joka on tuon ”tuotteen” (vikaran) eli itsetietoisuuden todellinen ”tuottaja” mahatin välityksellä. Buddhi-manas on siis täysin kykenemätön ilmenemään periodisten inkarnaatioittensa aikana, paitsi ihmismielen eli alemman manaksen kautta. Molemmat ovat sidotut yhteen ja [128] erottamattomat, ja niillä voi olla yhtä vähän tekemistä alempien tanmatrojen¹ (alkuatomien) kanssa kuin homogeenisella on heterogeenisen kanssa. Sen vuoksi alemman manaksen eli ajattelevan persoonallisuuden tehtävä on, jos se tahtoo sekoittaa jumalaansa, jumalaiseen egoon, hajottaa ja tehdä tehottomiksi tanmatrat eli aineellisen muodon ominaisuudet. Siksi manas esitetään kaksinaisena, ihmisen egona ja mielenä. Juuri kâma-manas eli alempi minä harhautuneena kuvittelemaan riippumattomasta olemassaolosta, ”aikaansaajana” vuorostaan ja viiden tanmatran hallitsijana, muuttuu *ego-ismiksi*, itsekkääksi itseksi, jolloin sitä on pidettävä mahabhutisena ja rajallisena siinä merkityksessä, että se on yhdistynyt ahamkaraan, persoonalliseen ”minä-luon”-kykyyn. Tästä syystä

manasta on pidettävä ikuisena ja ei-ikuisena; ikuisena atomiselta luonteeltaan (paramanu rūpa), ikuisena substanssina (dravya), rajallisena (karyarūpa), kun se yhdistyy kaksinaisena kâmaan (eläimelliseen haluun eli inhimilliseen *egoistiseen* tahtomiseen), lyhyesti sanoen, alempaan tuotteeseen.²

Edellä olevassa lainauksessa toistan sen, minkä kirjoitin *The Theosophistissa* elokuussa 1883 vastauksena eräälle arvostelijalle. Kun siis YKSILÖLLINEN EGO olemuksensa ja luontonsa perusteella on kuolematon kautta ikuisuuden omaten muodon (rūpa), joka pysyy koko neljännen kierroksen elä-

¹ Tanmatra tarkoittaa hienoa ja alkeellista muotoa, hienompien elementtien karkeaa tyyppiä. Viisi tanmatraa ovat todella aineen ja kaikkien elementtien tunnusomaiset ominaisuudet eli laadut; tuon sanan oikea henki on ”jotakin” eli ”pelkästään tuonpuoleista” merkiten ominaisuuksia eli laatuja.

² Ks. *The Theosophist*, August 1883, s. 268, ”The Real and the Unreal”.

mänkausien läpi, sen *sosien* eli heijastuman, persoonallisen minän, on voitettava kuolemattomuutensa.

4. Antahkarana on tuon kuvitellun sillan nimi, *polun*, joka on jumalaisen ja inhimillisen egon välillä, sillä ne ovat *egoja* inhimillisen elämän aikana tullakseen jälleen *yhdeksi* egoksi devachanissa eli nirvanassa. Tämä voi tuntua vaikealta ymmärtää, mutta todellisuudessa tutun, vaikka mielikuvituksellisen esimerkin avulla se tulee aivan yksinkertaiseksi. Kuvitelkaamme kirkasta lamppua huoneen keskellä luomassa valoaan seinälle. Esittäköön lamppu jumalaista minää ja se valo, jonka se luo kiinteälle rapatulle seinälle, alempaa manasta, ja edustakoon seinä ruumista. Se ilma, joka välittää tuon säteen lampusta seinään, edustaa silloin vertauksessamme antahkaranaa. Meidän on lisäksi oletettava, että näin luotu valo on varustettu järjellä ja älyllä ja että sillä on sitä paitsi kyky hajottaa kaikki pahat varjot, jotka kulkevat seinän yli, ja vetää puoleensa kirkkaus saaden niiden häviämättömät vaikutelmat. Inhimillisen minän vallassa on nyt ajaa pois varjot (synnit) ja moninkertaistaa kirkkaus (hyvät teot), jotka jättävät nämä vaikutelmat, ja siten ahtahkaranan kautta turvata oma pysyvä yhteytensä ja lopullinen jälleenyhtymisensä jumalaiseen [129] egoon. Muistakaa, että viime mainittu ei voi tapahtua niin kauan kuin on jäljellä vähäininkin tahra maallisesta eli aineesta tuon valon puhtaudessa. Toisaalta, tuo yhteys ei voi tulla kokonaan katkaistuksi ja lopullinen jälleenyhdistyminen ehkäistyksi niin kauan kuin on jäljellä yksikin henkinen teko tai mahdollisuus, joka voi palvella yhteyden lankana; mutta sillä hetkellä kun tämä viimeinen kipinä sammuu ja viimeinen mahdollisuus tyhjentyy, silloin tapahtuu irtautuminen. Eräässä itämaisessä vertauksessa jumalaista egoa verrataan Mestariin, joka lähettää työntekijänsä viljelemään maata ja kokoamaan satoa, ja joka tyytyy pitämään peltoa niin kauan kuin se antaa vaikka pienintäkin hyötyä. Mutta kun maa tulee täysin hedelmättömäksi, sitä ei ainoastaan hylätä, vaan myös työntekijä (alempi manas) tuhoutuu.

Toisaalta, käyttäksemme vielä vertaustamme, kun seinälle heijastunut valo eli inhimillinen järkkinä saavuttaa todellisen henkisen tyhjentymisen asteen, antahkarana katoaa, valoa ei enää siirry ja lamppu tulee olemattomaksi säteeseen nähden. Se valo, joka on saatu, häviää vähitellen, ja "sielun pimenys" tapahtuu; olento elää maan päällä ja siirtyy sitten kâma lokaan pelkkänä aineellisista ominaisuuksista jäljelle jääneenä kasana; se ei voi koskaan siirtyä sieltä eteenpäin devachania kohti, vaan syntyy heti uudelleen ihmiseläimenä ja vitsauksena. Olkoon "Viiltäjä-Jack" esimerkkinä tästä.

Tämä vertaus, vaikkakin mielikuvituksellinen, auttaa meitä ymmärtämään asian oikein. Ilman siveellisen luonnon sekoittumista jumalaiseen egoon persoonallisella minällä ei ole kuolemattomuutta. Ainoastaan persoonallisen ihmisielun kaikkein henkisimmät vuodatukset jäävät eloon. Täytyttyään elämänsä aikana persoonallisuutensa "minä olen minä" –tunteella ihmisielu, fyysisen ihmisen karmallisten tekojen ydinolemuksen kantaja, tulee viime mainitun kuoleman jälkeen jumalaisen liekin (egon) olennaiseksi osaksi. Se

tulee kuolemattomaksi sen pelkän tosiseikan nojalla, että se on nyt lujasti ympätty monadiin, joka on ”ikuisen elämän puu”.

Ja nyt meidän täytyy puhua ”toista kuolemaa” koskevasta opista. Mitä tapahtuu kâmalliselle ihmissielulle, joka on aina jonkun turmeltuneen ja pahan ihmisen tai sieluttoman henkilön sielu? Tätä mysteeriä selitetään nyt.

Persoonallinen sielu tässä tapauksessa, nim. sellaisen ihmisen, jolla ei ole koskaan ollut ainuttakaan ajatusta, joka ei olisi koskenut eläimellistä itseä, jolloin hänellä ei ole mitään annettavaa korkeammalle minälleen tai lisättävänä siihen kokemusten summaan, joka on kerätty entisistä ruumiillistumista ja jonka sen muisti tulee säilyttämään kautta ikuisuuden – tämä persoonallinen sielu tulee erotetuksi egosta. Se ei voi ympätä mitään itsestään siihen ikuiseen runkoon, jonka ydinneste lähettää ulos miljoonia persoonallisuuksia, kuten lehtiä oksistaan, lehtiä, jotka lakastuvat, kuolevat ja putoavat kasvukautensa lopussa. Nämä persoonallisuudet puhkeavat nuppuun, kukoistavat ja katoavat, jotkut jättämättä jälkeäkään taakseen, toiset yhdistettyään oman elämänsä emärunkoon. Juuri [130] edelliseen luokkaan kuuluvat sielut ovat tuomitut tuhoon eli aviciin, joka tila on niin huonosti ymmärretty ja jota muutammat teosofiset kirjoittajat ovat vielä huonommin kuvanneet, mutta joka ei vain sijaitse maamme päällä, vaan on itse asiassa juuri tämä maa.

Siten näemme, että antahkarana on hävitetty, ennen kuin alempi ihminen on voinut sulautua korkeampaan ja tulla yhdeksi sen kanssa; ja sen vuoksi kâmallinen ”sielu” tulee erilliseksi olennoiksi, joka elää tästä lähtien – lyhyen tai pitkän ajan karmansa mukaisesti – ”sieluttomana” olentona.

Mutta ennen kuin syvennyn tarkemmin tähän kysymykseen, minun on selitettävä selvemmin, mikä on antahkaranan merkitys ja sen toiminnot. Kuten olen jo sanonut, se esitetään kuvassa 1 kapeana siltana, joka yhdistää korkeamman ja alemman manaksen. Jos katsotte *Hiljaisuuden äänen* selityksiä, s. 106, huomaatte, että se on alemman manaksen heijastuma eli oikeammin yhdysside viime mainitun ja korkeamman egon välillä, eli inhimillisen ja jumalaisen eli henkisen sielun välillä.¹

Kuollessa se lakkaa olemasta polkuna eli yhteyden välittäjänä ja sen jäännökset jäävät jäljelle kâma-rûpana,

”kuorena”. Tämä on se, jonka spiritualistit näkevät joskus esiintyvän istuntohuoneissa aineellistuneina ”muotoina”, joita he tyhmästi kylläkin pitävät ”vainajien henkinä”.² Kaukana siitä, että näin olisi asian laita, sillä unissakin

¹ Koska *Esoteric Buddhismin* ja *Occult Worldin* tekijä kutsui manasta inhimilliseksi sieluksi ja buddhia henkiseksi sieluksi, olen jättänyt nämä nimitykset muuttamatta *Hiljaisuuden äänessä*, sillä kirja oli tarkoitettu suurta yleisöä varten.

² Antahkaranaa kutsutaan râja yogan eksoteerisissa opetuksissa sisäiseksi havaintoelimeksi ja se jaetaan neljään osaan: (alempi) manas, buddhi (järki), ahamkara (persoonallisuus) ja chitta (itsekkyyks). Yhdessä useiden muiden elinten kanssa se myös

on persoonallisuus ainoastaan puoleksi hereillä, vaikka antahkarana onkin mukana; sen vuoksi antahkaranan sanotaan olevan *juovuksissa* tai *mielenvikaisena* tavallisessa unitilassamme. Jos näin on laita elävän ruumiin ajoittaisen kuoleman eli unen aikana, tästä voidaan päätellä, minkä kaltainen antahkaranan tietoisuus on, kun se on muuttunut ”ikuisen unen” jälkeen kâmarûpaksi.

Mutta palatkaamme asiaan. Ettemme sekoittaisi länsimaisen tutkijan mieltä intialaisen metafysiikan vaikeatajuisilla käsitteillä, pitäköön hän alempaa manasta eli mieltä persoonallisena minänä valvetilan aikana ja antahkarana ainoastaan niinä hetkinä, jolloin se pyrkii korkeampaa puoltaan kohti ja tulee siten yhteyden välittäjäksi näiden kahden välille. Juuri tästä syystä sitä kutsutaan ”poluksi”. Kun fyysisen elimistön jokin jäsen tai elin jätetään käyttämättä, se heikkenee ja lopulta surkastuu. Samoin on myös mentaalisten kykyjemme [131] laita; ja tästä syystä antahkaranaksi kutsutun alemman ajatus toiminnan surkastuminen tulee ymmärrettäväksi sekä täysin materialististen että turmeltuneiden luonteiden tapauksessa.

Esoteerisen filosofian mukaan oppi on kuitenkin seuraava: Koska antahkaranan kyky ja toiminta on yhtä tärkeä kuin korva on kuulemiselle tai silmä näkemiselle, silloin niin kauan kuin ahamkâran tuntemus (persoonallinen ”minä”-tunne eli itsekkyyys) ei ole kokonaan pois juurrutettu ihmisestä eikä alempi mieli kokonaan sulautunut korkeampaan (buddhi-manakseen) ja tullut yhdeksi sen kanssa, on ymmärrettävää että antahkaranan hävittäminen on samaa kuin ylipääsemättömän kuilun yli johtavan sillan hävittäminen: *matkustaja ei voi koskaan saavuttaa toisella rannalla olevaa päämäärää*. Ja tässä on ero eksoteerisen ja esoteerisen opin välillä. Edellinen sanoo Vedantan esittävän, että niin kauan kuin (alempi) mieli riippuu antahkaranan kautta kiinni hengessä (buddhi-manaksessa), sen on mahdotonta saavuttaa todellista henkistä viisautta, jñânaa, ja että tämä voidaan saavuttaa vain koettamalla tulla *yhteyteen* kaikkeudensielun (âtman) kanssa; että itse asiassa râja yoga saavutettaisiin jättämällä kokonaan huomioon ottamatta korkeampi mieli. Me sanomme, että asia ei ole niin. Ei ainoatakaan porrasta tiedon porraspuissa voida sivuuttaa. Ei mikään persoonallisuus voi koskaan saavuttaa âtmää tai saattaa itseään yhteyteen sen kanssa muuten kuin buddhi-manaksen kautta; koettaa tulla jïvanmuktaksi tai mahâtmaksi ennen kuin on tullut adeptiksi tai edes narjoliksi (synnittömäksi ihmiseksi) on samaa kuin koettaisi päästä Intiasta Ceyloniin kulkematta meren yli. Sen vuoksi meille sanotaan, että jos hävitämme antahkaranan ennen kuin persoonallinen on kokonaan persoonattoman egon hallittavana, olemme vaarassa menettää viime mainitun ja tulla siitä ainiaksi erotetuksi, jollemme todella kiiruhda palauttamaan jälleen yhteyttä äärimmäisin ponnistuksin.

---

muodostaa osan jïvasta, sielusta, jota kutsutaan myös lingadehaksi. Esoteristeja ei tämä kansantajuinen esitystapa saa kuitenkaan johtaa harhaan.

Vasta kun olemme erottamattomasti yhdistyneet jumalaisen järjen ole-
mukseen, meidän on hävitettävä antahkarana.

Niin kuin yksinäinen sotilas kokonaisen armeijan takaa ajamana etsii tur-
vaa linnoituksesta erottaakseen itsensä vihollisesta, hän hävittää ensin nos-
tosillan ja vasta sitten aloittaa vastustajan hävittämisen; niin on srotapannan
toimittava, ennen kuin hän tappaa antahkaranan.

Eli niin kuin muuan okkulttinen aksiooma sanoo: ”Yksikkö tulee kol-
meksi ja kolme synnyttää neljä. Jälkimmäisen (nelinäisyyden) on tultava jäl-
leen kolmeksi ja jumalaisen kolmen laajennuttava ehdottomaksi yhdeksi.”

Monadit (jotka tulevat erilaistumisen tasolla kaksinaisiksi kehittyäkseen
ruumistumiskierroksen aikana kolminaisuusiksi) eivät edes ruumiillis-
tuneinakaan tunne paikkaa eikä aikaa, vaan ovat hajallaan nelinäisyyden
alemmissä periaateissa ollen kaikkialla läsnä olevia ja kaikkitietäviä luon-
noltaan. Mutta tämä kaikkitietävyys on luonnollista ja voi ilmentää heijastu-
nutta valoaan ainoastaan sellaisen kautta, joka on ainakin puoleksi maallinen
eli aineellinen; aivan niin [132] kuin fyysiset aivot, jotka vuorostaan ovat
kâma-rûpassa sijaitsevan alemman manaksen käyttöväline. Ja juuri tämä tu-
houtuu asteittain silloin kun tapahtuu ”toinen kuolema”.

Mutta tuollainen tyhjäksi tuleminen – joka on todellisuudessa sitä, että
ikuisesta MUISTISTA puuttuu pieninkin jälki kadotetusta sielusta, ja tarkoittaa
sen vuoksi ikuista tyhjäksi tulemistä – ei merkitse pelkästään inhimillisen
elämän lakkaamista maan päällä, sillä maa on AVÎCI ja pahin mahdollinen
avîci. Ainiaaksi karkotettuna yksilöllisyyden (jälleensyntyvän egon) tietoi-
suudesta nyt erillisen persoonallisuuden fyysiset atomit ja sielulliset värähte-
lyt syntyvät heti uudelleen saman maan päälle, mutta alempaan ja vielä kur-
jempaan olentoon, joka on vain muodoltaan inhimillinen olento ja on tuomittu
karmallisiin kidutuksiin koko uuden elämänsä ajan. Sitä paitsi, jos se jatkaa
rikollista tai paheellista kulkuaan, se tulee kokemaan pitkän sarjan heti tapah-
tuvia jälleensyntyisiä.

Tässä ilmaantuu kaksi kysymystä: 1) Mitä tulee korkeammasta egosta sel-
laisissa tapauksissa? 2) Millainen eläin on ihmisolento, joka syntyy sielutto-
mana?

Ennen kuin vastaan näihin kahteen hyvinkin luonnolliseen kysymykseen,
minun on kiinnitettävä teidän kaikkien huomio, teidän jotka olette syntyneet
kristillisissä maissa, siihen tosiseikkaan, että sepielmä Jeesuksen sijaissovi-
tuksesta ja tehtävästä, niin kuin se nyt esitetään, on muutamien liian vapaiden
vihittyjen saama tai lainaama käsitys mystisestä ja kummallisesta opista, joka
koskee jälleensyntyvän egon maallisia kokemuksia. Viime mainittu on todella
oman, edellisistä manvantaroista perityn karmansa uhri, joka vapaaehtoisesti
ottaa kantaakseen velvollisuuden pelastaa ne, jotka muuten olisivat sielutto-
mia ihmisiä eli persoonallisuuksia. Itämainen totuus on siis paljon filosofi-
sempi ja loogisempi kuin länsimainen sepielmä. Christos (buddhi-manas)
kenessäkään ihmisessä ei ole aivan viaton ja synnitön jumala, vaikka se on

eräissä merkityksessä ”Isä” ollen samaa olemusta kuin universaali henki ja samalla ”Poika”, sillä manas on toinen askel ”Isästä”. Ruumistumalla jumalainen Poika tekee itsensä vastuunalaiseksi kaikkien elähdyttämiensä persoonallisuuksien synneistä. Tämän se voi tehdä ainoastaan sijaisensa eli heijastuksensa, alemman manaksen kautta. Näin siis tapahtuu, kun sen on tempaututtava irti persoonallisuudesta. Se on ainoa tapaus, jolloin jumalainen ego voi välttyä yksilölliseltä rangaistukselta ja vastuulta ohjaavana prinsiippinä, koska aine psyykkisine ja astraalisine värähtelyineen on silloin yhdistelmiensä intensiteetistä johtuen EGON valvonnan ulkopuolella. Kun Apofiksesta, lohikäärmeestä, on tullut voittaja, jälleensyntyvä manas, joka eroaa vähitellen tabernaakkelistaan, majastaan, tempautuu lopulta irti psyykkiseläimellisestä sielustaan.

Niinpä sanon vastaukseksi ensimmäiseen kysymykseen:

1) Jumalainen ego tekee jompaakumpaa: joko a) se aloittaa heti uudelleen omien karmallisten sysäystensä pakottamana uuden ruumiillistumisarjan; tai b) se [133] etsii ja löytää pakopaikkansa ”Äidin”, alayan, kaikkeudensielun, ”helmassa”, sen jonka manvantarinen olemuspuoli on mahat. Vapautuneena persoonallisuuden elonvaikutelmista se uppoutuu jonkinlaiseen nirvāniseen välitilaan, missä ei voi olla mitään muuta kuin ikuinen läsnäolo, joka sulkee itseensä menneisyyden ja tulevaisuuden. ”Työmiehen” menettäneenä ja pellon ja sadon ollessa hukkaan mennyttä Mestari ajatuksensa äärettömyydessä ei luonnollisestikaan säilytä mitään muistoa siitä rajallisesta ja haihtuvasta harhasta, joka oli ollut hänen viimeinen persoonallisuutensa. Ja silloin todella viime mainittu tuhoutuu.

2) Alemman manaksen kohtalo on kauhistuttavampi ja vielä hirveämpi ihmiskunnalle kuin nyt eläimelliselle ihmiselle. Joskus tapahtuu niin, että eron jälkeen tyhjä sielu, josta on nyt tullut äärimmäisen eläimellinen, haihtuu kama lokassa, kuten kaikki muutkin eläimelliset sielut. Mutta koska ihmismieli säilyy tuolla väliasteellakin sitä kauemmin, mitä aineellisempi se on, tapahtuu usein, että kun sieluttoman ihmisen nykyinen elämä loppuu, hän syntyy jälleen yhä uudelleen uusiin persoonallisuuksiin, joista jokainen on toistansa viheliäisempi. Vetämys *eläimelliseen elämään* on liian voimakas; se ei voi kuluttaa itseään loppuun yhdessä tai kahdessa elämässä. Mutta harvinaisemmissa tapauksissa voi tapahtua jotain paljon kauheampaa. Kun alempi manas on tuomittu tyhjentyään *nälkään nääntymällä*; kun ei ole enää toivoa, että edes jäännös alemmasta valosta tulisi, suotuisten olosuhteiden vallitessa – sanokaamme edes lyhytaikaisen henkisen kaipuun ja katumuksen nojalla – vetämään takaisin puoleensa ego-vanhempansa, silloin karma johtaa korkeamman egon takaisin uusiin inkarnaatioihin. Tässä tapauksessa kāmamanasinen haamu voi tulla siksi, mitä kutsutaan okkultismissa ”kynnyksenvartijaksi”. Tämä vartija ei ole sen kaltainen, jota kuvataan niin elävästi *Zanoni*-kirjassa, vaan todellisuus luonnossa eikä mikään romaanisepitelmä, kuinka kaunis viime mainittu saattaakin olla. Bulverin on kuitenkin täytynyt saada ideansa joltakin itämaiselta vihityltä. Taipumuksensa ja vetovoimansa johtamana

”vartijamme” tunkeutuu ego-vanhempansa asuman uuden majan aurisen verhon läpi ja astraaliseen virtaan ja julistaa sodan alemmalle valolle, joka on tullut sen sijalle. Tämä voi tietenkin tapahtua vain silloin, kun näin vallattu persoonallisuus on siveellisesti heikko. Ei kukaan, joka on voimakas hyveessä ja oikeamielinen elämäntiellään, voi joutua sellaiselle vaaralle alttiiksi tai pelätä mitään sellaista; vaan ainoastaan ne, jotka ovat turmeltuneita sydämetään. Robert Louis Stevenson sai todellisen välähdyksen, kun hän kirjoitti kirjansa *Strange Case of Dr. Jekyll and Mr. Hyde*.¹ Hänen kertomuksensa on todellinen allegoria. Jokainen chela tunnistaa siinä totuuden perustan ja Mr. Hydessä vartijan, persoonallisuutensa eli henkivanhempansa majan valtaajan.

”Tuo on vain kauhutarina!” minulle sanoi usein eräs, joka ei nyt ole enää [134] meidän riveissämme ja jolla oli erittäin huomattava ”vartija”, ”Mr. Hyde”, miltei ainaisena seuralaisenaan. ”Miten sellaista voi tapahtua ihmisen tietämättä?” Niin voi tapahtua ja tapahtuukin, ja olen melko selvästi kuvannut sitä kerran aikaisemmin *The Theosophistissa*

Sielu, alempi mieli, tulee puolieläimellisenä prinsiippinä miltei lamautuneeksi jokapäiväisen paheen kautta ja kasvaa vähitellen tietämättömäksi omakohtaisesta puoliskostaan, herrasta,... joka kuuluu mahtavaan sotajoukkoon; ja sitä mukaan kuin aivot ja hermot kehittyvät aistilliseen suuntaan, ennemmin tai myöhemmin se (persoonallinen sielu) kadottaa lopulta näkyvistäään jumalaisen tehtävänsä maan päällä.

Todella,

Vampyyrin tavoin aivot elävät ja ottavat ravintoa ja voimistuvat henkisen vanhempansa kustannuksella... ja persoonallinen, puolitajuinen sielu tulee tunnottomaksi ja on ilman pelastuksen toivoa. Se on kykenemätön tajuamaan ”jumalansa” ääntä. Se pyrkii vain kehittymään ja käsittämään täydellisemmin luonnollista, maallista elämää; eikä sen vuoksi voi keksiä muuta kuin fyysisen luonnon salaisuuksia... Se tulee ensin itse asiassa kuolleeksi jo ruumiin eläessä; ja viimein se kuolee kokonaan – se on, *se tuhoutuu täydellisenä kuolematomana sieluna*. Tällainen onnettomuus voi usein tapahtua vuosia ennen fyysistä kuolemaa: ”Me kohtaamme sieluttomia miehiä ja naisia joka askeleella elämässä.” Ja kun kuolema saapuu... ei enää ole olemassa mitään sielua (jälleensyntyvää henkistä egoa), joka vapautuisi... *sillä se on paennut vuosia sitten*.

Seuraus: Ohjaavien prinsiippiensä jättämänä, mutta aineellisten elementtien vahvistamana kâma-manas tulee nyt itsenäiseksi olennoksi oltuaan ennen ”saatu valo”. Kun se on antanut itsensä vajota yhä alemmaksi eläimellisellä tasolla ja kun kuolemanhetki koittaa sen maalliselle ruumiille, tapahtuu jompikumpi: joko kâma-manas jälleensyntyy heti myalbaan (*avîcin tilaan* maan

¹ Suomeksi *Salaperäinen ovi*, Otava. – Toim.

päälle),¹ tai, jos se on tullut liian voimakkaaksi pahassa – ”kuolemattomaksi saatanassa” on okkulttinen ilmaus – sen sallitaan joskus karmallisissa tarkoituksissa jäädä aktiivisessa avicin tilassa maan auraan. Silloin epätoivoisena ja toivottomana siitä tulee tarunomaisen ”paholaisen” kaltainen loputtomassa pa-huudessaan; se jatkaa olemistaan elementeissään, jotka ovat läpikotaisin aineen olemuksen täyttämät; sillä paha on sama kuin aine, joka on riistäytynyt irti hengestä. Ja kun sen korkeampi ego on vielä kerran jälleensyntynyt kehittäen uuden heijastuksen eli kâma-manaksen, tuomittu alempi minä, kuten Frankensteinin hirviö, tuntee [135] aina vetäymystä ”isänsä” luo, joka kieltää poikansa, ja siitä tulee oikea maallisen elämän ”kynnyksenvarvartija”. Esitin tämän okkulttisen opin ääriiviivat lokakuun 1881 ja marraskuun 1882 *The Theosophistissa*, mutta en voinut mennä yksityiskohtiin ja jouduin sen vuoksi hyvin tukalaan asemaan, kun minua pyydettiin selittämään asiaa. Kuitenkin olin kirjoittanut siinä kyllin selvästi ”hyödyttömistä kuhnureista”, niistä, jotka eivät suostu tulemaan yhteistyöhön luonnon kanssa ja joita tuhoutuu miljoonittain manvantarisen elämänkierroksen aikana; niistä, jotka (kuten tässäkin tapauksessa) kärsivät mieluummin avicissa karman lain alaisina kuin hylkäävät elämänsä ”pahassa”, ja lopuksi niistä, jotka ovat luonnon avustajia hävittämässä. Nämä ovat läpeensä pahoja ja turmeltuneita ihmisiä, mutta kuitenkin yhtä korkeasti älyllisiä ja voimakkaan *henkisiä* pahassa kuin ne, jotka ovat henkisiä hyvässä.

Näiden (alemmat) minät saattavat välttää lopullisen häviön eli tuhoutumisen lakia aikakausia.

Huomaamme siis, että maan päällä on kahdenlaisia *sieluttomia* olentoja: niitä jotka ovat kadottaneet korkeamman egonsa nykyisessä inkarnaatiossaan ja niitä jotka ovat syntyneet sieluttomina erottuaan henkisestä sielustaan jo edellisessä syntymässä. Edelliset ovat avicin kokelaita, jälkimmäiset ovat ”Mr. Hydeja”, joko ihmisruumiissa tai ilman sitä, joko ruumiillistuneina tai liikkuen näkymättöminä, mutta kyvykkäinä *aaveina*. Sellaisissa ihmisissä oveluus kehittyy suunnattomasti, eikä kukaan muu kuin asiaan perehtynyt voisi epäillä niitä sieluttomiksi, sillä ei uskonnolla eikä tieteellä ole pienintäkään aavistusta siitä, että luonnossa todella on sellaisia tosiasioita.

Kuitenkin on vielä toivoa sellaisella ihmisellä, joka on paheittensa kautta kadottanut korkeamman ”sielunsa”, niin kauan kuin hän on vielä ruumiissa. Hän saattaa vielä pelastua ja kääntyä pois aineellisesta luonnostaan. Sillä joko kiihkeä katumuksen tunne tai yksikin ainoa vakava vetoisuus egoon, joka on paennut, taikka kaikkein paras keino, aktiivinen ponnistus elämäntapojensa

---

¹ Maa eli oikeammin maaelämä on ainoa avici (helvetti), joka on olemassa ihmiskuntamme ihmisille tällä maapallolla. Avici on tila eikä paikka – devachanin vastakohta. Tällainen tila seuraa ”sielua” minne tahansa se meneekin, joko kâma lokaan, kuten puolittajuiset ”haamut”, tai ihmisruumiiseen syntyessään uudelleen kärsimään avicia. Filosofiamme ei tunnusta mitään muuta helvettiä.

muuttamiseksi, saattaa tuoda korkeamman egon jälleen takaisin. Yhdysside ei ole kokonaan katkennut, vaikkei ego olekaan nyt väkivalloin saavutettavissa, sillä ”antahkarana on hävitetty”, ja tuolla persoonallisella olennolla on jo toinen jalkansa myalbassa;¹ se voi kuitenkin vielä kuulla voimakkaan henkisen vetoituksen. *Hunnuttomassa Isiksessä*² on toinenkin maininta tästä aiheesta. Siinä sanotaan, että tämän kauhistuttavan kuoleman voi joskus välttää tuntemalla mystisen NIMEN, ”SANAN”.³ Te kaikki tiedätte, mikä on tämä ”SANA” (joka ei ole [136] ”sana”, vaan *ääni*). Sen voima piilee sen rytmissä eli korostuksessa. Tämä merkitsee yksinkertaisesti, että pahakin ihminen voi tutkimalla pyhää tiedettä tulla pelastetuksi ja pysäytetyksi häviön tiellä. Mutta ellei hän ole täydellisesti yhdistynyt korkeampaan egoonsa, hän voi toistaa sitä papukaijan tavoin kymmenentuhatta kertaa päivässä eikä ”sana” auta häntä. Päinvastoin, jollei hän ole aivan yhtä korkeamman kolmionsa kanssa, se voi aikaansaada kaikkea muuta kuin hyvän vaikutuksen, ”varjon veljien” käyttäessä sitä usein vihamielisiin tarkoituksiinsa; siinä tapauksessa se ei herätä eikä nostata mitään muuta kuin luonnon pahoja, aineellisia elementtejä. Mutta jos ihmisen luonto on hyvä ja hän pyrkii vilpittömästi KORKEAMPAA ITSEÄÄN kohti, *joka on tuo Áum*, korkeamman egonsa kautta, *joka on sen kolmas kirjain*, (buddhin ollessa toinen), Apofis-lohikäärme ei tee mitään hyökkäystä, jota hän ei torjuisi. Niiltä joille on paljon annettu, voidaan myös paljon odottaa. Se, joka kolkuttaa pyhäkön ovelle täysin tuntien sen pyhyden ja päästyään sisään palaa kynnykseltä tai kääntyy ympäri sanoen ”voi, siinähan ei olekaan mitään!” ja kadottaa siten mahdollisuutensa oppia koko totuuden – voi odottaa vain karmaansa.

Nämä ovat siis esoteeriset selitykset siihen, mikä on vaivannut niin monia, jotka ovat olleet löytävinään ristiriitoja useista teosofisista kirjoituksista, mukaan lukien *The Theosophistin* III ja IV niteissä olevat kirjoitukset ”Fragments of Occult Truth” jne. Ennen kuin jätän lopullisesti tämän aiheen, minun on lisättävä eräs varoitus, joka teidän on hyvä pitää visusti mielessä. On hyvin luonnollista, että te, jotka olette esoteristeja, toivotte, ettei kukaan teistä toistaiseksi kuulu ihmiskunnan *sieluttomaan* osaan ja että voitte olla aivan levolliset avicin suhteen, aivan niin kuin hyvä kansalainen on levollinen rikoslain suhteen. Vaikka ette ehkä vielä ole suorastaan *Polulla*, kuljette jo sen reunalla, ja monet teistä jo oikeassa suunnassa. Turmeltuneisuutemme – jota ei voi välttää yhteiskunnallisissa oloissamme – ja sen tuhoavan pahuuden välillä, jota tämän tekijä kuvaa Eliphas Levin ”Saatanaa”⁴ koskevassa huo-

¹ Ks. *Hiljaisuuden ääni*, s. 91

² Edellä main. paikassa.

³ Lukekaa *Hunnuttomasta Isiksestä*, Teologia, osa 1 s. 392, viimeinen huomautus [viite n:o 57, s. 432], niin huomaatte, että jopa maalliset egyptologit ja sellaiset ihmiset kuin Bunsen, jotka eivät tunteneet vihkimystä, hämmästyivät omista löydöistään, kun he löysivät ”Sanan” mainittuna vanhoissa papyruksissa.

⁴ Ks. *The Theosophist*, lokak. 1881, s. 14 eteenp.

mautuksessaan, on todella pohjaton kuilu. Jollemme olekaan tulleet "kuolemattomiksi hyvässä yhtäläistymällä jumalaan" (jumalaamme) eli ÂUMiin, âtna-buddhi-manakseen, emme ole varmasti tehneet itseämme "kuolemattomiksi pahassa" yhdistymällä saatanaan, alempaan itseen. Te unohdatte kuitenkin, että kaikella täytyy olla alkunsa ja että ensimmäinen askel liukkaalla vuorenrinteellä on välttämättä edeltävä syy siihen, että kulkija syöksyy äkillisesti alas maahan ja kuolemaan. Kaukana minusta että epäilisin kenenkään esoteerisista oppilaista ehtineen kovin pitkälle henkisen alennuksen tiellä. Yhtä kaikki minä varoitan teitä ottamasta ensimmäistä askelta. Te ette ehkä putoa pohjaan tässä tai [137] seuraavassa elämässä, mutta te voitte synnyttää syitä, jotka takaavat henkisen häviönne kolmannessa, neljännessä, viidennessä tai jossakin myöhemmässä syntymässä. Suuresta intialaisesta eepoksesta voitte lukea, miten äiti, jonka koko perhe soturipoikia tapettiin taistelussa, valitti Krishnalle, että vaikka hänellä oli henkinen näkökyky, jolla katsoa taaksepäin viisikymmentä ruumiillistumaa, hän ei kuitenkaan voinut nähdä tehneensä sellaista syntiä, mikä olisi synnyttänyt näin kauheaa karmaa. Silloin Krishna vastasi hänelle: "Jos voisit katsoa taaksepäin viidenteenkymmenenteen syntymääsi, niin kuin minä voin, näkisit, miten kevytmielisessä julmuudessa tapoit saman määrän muurahaisia kuin sinulla nyt oli poikia jotka menetit." Tämä on tietenkin vain runollista liioittelua, mutta se on vaikuttava kuva siitä, kuinka suuria seurauksia johtuu näennäisesti vähäpätöisistä syistä.

Hyvä ja paha ovat suhteellisia ja kasvavat tai vähentyvät niiden olosuhteiden mukaan, jotka ihmistä ympäröivät. Se joka kuuluu meidän kutsu- maamme "ihmiskunnan hyödyttömään osaan" ts. maallikkojen enemmistöön, ei ole monessakaan tapauksessa vastuullinen. Rikokset, jotka tehdään avidyassa eli tietämättömyydessä, saavat aikaan fyysistä, mutta eivät siveellistä vastuullisuutta eli karmaa. Ajatelkaa esim. idiootteja, lapsia, villejä ja muita ihmisiä, jotka eivät tiedä paremmasta. Mutta kaikkien teidän tapauksenne on aivan toinen, teidän jotka olette lupautuneet KORKEAMMALLE ITSELLE. *Te ette voi rangaistuksetta kutsua esiin jumalaista todistajaa;* ja kun kerran olette asettuneet sen holhoukseen, olette pyytäneet säteilevää valoa paistamaan ja etsimään kaikki olemuksenne pimeät sokkelot läpi. Tietoisesti te olette kutsuneet karman jumalaista oikeutta ottamaan huomioon vaikuttimenne, tutkimaan tarkoin tekonne ja panemaan kaikki omalle tilillenne. Tämä askel on yhtä peruuttamaton kuin lapsen syntyminen. Ette voi koskaan enää pakottaa itseänne takaisin avidyan ja vastuuttomuuden kehtoon. Vaikka pakenisitte maan kaukaisimpiin osiin ja kätkeytyisitte pois ihmisten näkyvistä tai etsisitte unohdusta seuraelämän pyörteistä, tuo VALO tulee kuitenkin löytämään teidät ja valaisemaan jokaista ajatustanne, sanaanne ja tekoanne. Oliko joku teistä niin typerä, että luuli antaneensa lupauksen surkealle H. P. B. -paralle? Kaikki mitä hän [H. P. B.] voi tehdä, on suoda vilpittömimmän veljellisen myötätuntonsa jokaiselle vakavalle pyrkijälle ja toivoa hyvää tulosta yrityksillenne.

Älkää kuitenkaan menettäkö rohkeuttanne, vaan yrittäkää jatkuvasti.¹ Kaksikymmentä epäonnistumista voidaan korjata, jos niitä seuraa yhtä monta lanistumatonta ponnistusta ylöspäin. Eikö vuorillekin kiivetä sillä tavoin? Ja tietäkää vielä, että jos karma panee säälimättä muistiin ne esoteristin tilien pahat teot, jotka tietämättömiltä olisi jätetty merkitsemättä, niin on yhtä totta, että jokainen hänen hyvistä teoistaan voi, koska hän on yhdistynyt korkeampaan itseen, tulla sata kertaa [138] voimakkaammaksi hyvässä.

Lopuksi, pitäkää aina mielessänne se tietoisuus, että vaikka ette näe Mes-taria vuoteenne ääressä ettekä kuule mitään kuiskausta yön hiljaisuudessa, kuitenkin pyhä voima on ympärillänne, pyhä valo loistaa henkisen hätänne ja kaipauksenne hetkellä, eikä ole MESTARIEN eikä heidän vähäisen puheto-verinsa ja palvelijansa vika, jos jotkut teistä kieroutumisen tai siveellisen heikkouden takia tempautuvatkin pois näistä korkeista voimista ja astuvat viettävälle rinteelle, joka johtaa avîciin.

H. P. B. ∴

ॐ

---

¹ Lukekaa *Hiljaisuuden äänestä s. 56 ja 80.*

[139]

LIITE
SELITYKSIÄ OHJEESEEN I
SIVU 28

Länsimailla oppilailla on vähäinen käsitys tai ei minkäänlaista käsitystä äänessä

piilevistä voimista, noista akasisista värähtelyistä, joita voi synnyttää se, joka ymmärtää, miten tietyt sanat on lausuttava. Om eli ”*Om mani padme hûm*” on henkisessä yhteydessä kosmisten voimien kanssa, mutta tuntematta tavujen luonnollista ryhmittelyä eli tavujärjestystä voidaan saavuttaa hyvin vähän. Om on tietenkin Aum, joka voidaan lausua kaksi-, kolme- tai seitsentavuisena, ja se synnyttää siten erilaisia värähtelyjä.

Vokaalisina ääminä kirjaimet vastaavat musiikissa nuotteja, ja sen vuoksi numeroita ja värejä; tästä syystä myös voimia ja tattuvoja. Se joka muistaa, että maailmankaikkeus rakentuu tattuvoista, ymmärtää helposti jotakin voimasta, jota voidaan käyttää vokaalisten äänten avulla. Jokaisella kirjaimella aakkosissa, jaettakoonpa ne kolmeen, neljään tai seitsemään seitsensarjaan eli neljäänkymmenehdeksään kirjaimeseen, on oma värinsä tai värisävyensä. Se joka on oppinut aakkosten värit ja vastaavat seitsemän ja neljänkymmenen yhdeksän värin ja värivahduksen luvut tasojen ja voimien asteikossa ja tuntee niiden vastaavan järjestyksen seitsemässä tasossa, perehtyy helposti siihen, miten saada ne keskenään yhteyteen tai toimintaan. Mutta tässä syntyy eräs vaikeus. Senzarin ja sanskritin aakkosilla ja muilla okkultisilla kielillä on muiden voimien lisäksi luku, väri ja määrätty tavu jokaista kirjainta varten ja niin oli myös vanhalla Mooseksen heprealla. Mutta kuinka moni E. O:n oppilaista tuntee ainoatakaan näistä kielistä? Sen vuoksi riittää, kun oppilaat oppivat aikanaan ainoastaan ne luvut ja värit, jotka on yhdistetty latinalaisiin aakkosiin (lausuttuna latinaksi eikä anglosaksilaisittain, skottilaisittain tai irlantilaisittain). Tällä hetkellä tämä olisi kuitenkin vielä liian aikaista.

Ei ainoastaan planeettojen, vaan myös eläinradan tähtikuvioiden värit ja luvut, joista kukin vastaa jotakin aakkosten kirjainta, ovat välttämättömät jonkin tietyn tavun ja myös kirjaimen tekemiseksi *toimivaksi* [*Hiljaisuuden ääni*, s. 12]. Jos siis oppilas haluaisi tehdä esim. buddhin toimivaksi, hänen olisi lausuttava soinnukkaasti mantran ensimmäiset sanat *mi*-nuotilla. Mutta hänen olisi korostettava yhä edelleen *mitä* ja luotava mentaalisesti tätä ääntä ja nuottia vastaava keltainen väri jokaisen m-kirjaimen yhteydessä kaavassa *Æm mani padme hum*; ei sen vuoksi että tällä nuotilla on kansanmurteessa sanskritissa tai myös senzarissa vastaavuutensa, sillä asia ei johdu siitä, vaan koska m-kirjain seuraa ensimmäistä kirjainta ja on tässä pyhässä kaavassa myös seitsemäs ja neljäs. Buddhina se on toinen; buddhi-manaksena se on toinen ja kolmas yhdistettynä.

H. P. B. ∴

[140]

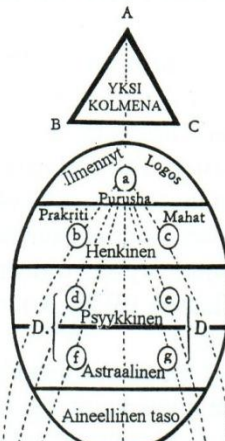
KUVIO 1

I. MAKROKOSMOS JA SEN 3, 7 ELI 10 LUOVAN VOIMAN KESKUSTA

- A. Suvuton, ilmenemätön
Logos
B. Viisautta mahdollisuutena
C. Kaikkiallinen aatteilu

- a. Luova logos
b. Ikuinen aine
c. Henki

- D. Henkiset voimat toimivina
aineissa

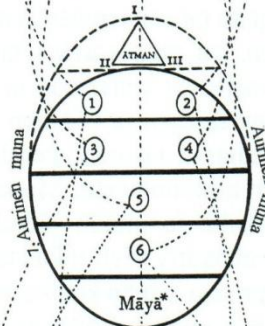
- A. B. C. Tunteeton

a. b. c. Tämä on Pradhāna, sankhya-filosofian erilaistumaton aine, eli hyvä, paha ja kaoottinen pimeys (sattva, rajas ja tamas), jotka neutralisoivat toisensa. Erilaistuneina niistä tulee seitsemän luovaa voimaa: henki, aine ja tuli, jotka elvyttävät ainetta muodostumaan.

2. MIKROKOSMOS (SISÄINEN IHMINEN) JA HÄNEN 3, 7 ELI 10 MAHDOLLISTA VOIMAKESKUSTAAN

(Ätma, vaikka se eksoteerisesti luetaan seitsemänneksi periaateksi, ei ole ollenkaan inhimillinen periaateksi ja kuuluu kaikkialliseen sieluun; on AURINEN MUNA, magneettinen piiri jokaisen inhimillisen ja eläimellisen olennon ympärillä.)

1. Buddhi, ätman verho
2. Manas, buddhin verho
3. Alempi manas (ylempi ja alempi manas ovat saman periaateksi kaksi aspektia) ja
4. Kama rūpa, sen verho
5. Prana, elämä ja
6. Linga sarira, sen verho

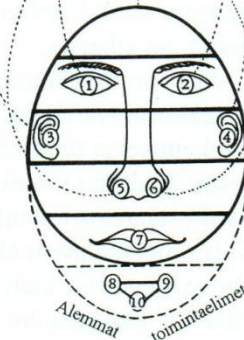
I, II, III, ovat ätman kolme hypostaasia, sen yhteyden luontoon ja ihmiseen ollessa neljäntenä, tehden sen nelinäisyydeksi eli tetraktykseksi, korkeammaksi itseksi.

1, 2, 3, 4, 5, 6. Nämä kuusi periaateksi, jotka toimivat neljällä eri tasolla ja joiden AURINEN VERHO on seitsemänneksi (katso alla), ovat ne, joita oikean käden adeptit eli valkoiset maagikot käyttävät.

* Fyysinen ruumis ei ole periaateksi. Se on jätetty täysin huomiotta, paitsi mustassa magiassa, jossa sitä käytetään.

3. MIKROKOSMOS (FYYSINEN IHMINEN) JA HÄNEN 10 AUKKOON ELI TOIMINTAKESKUSTAAN

1. (Buddhi) Oikea silmä
3. (Alempi manas) Oikea korva
5. (Elonperiaateksi) Oikea sierain
7. Luovan logoksen elin, suu
8. 9. 10. Koska tällä alemmalla kolminaisuudella on suoranainen yhteys korkeampaan atmiseen kolminaisuuteen ja sen kolmeen aspektiin (luovaan, säilyttävään ja hävittävään eli oikeammin uudelleen synnyttävään), vastaavien toimintojen väärinkäyttö on karmallisista synteistä kauhistuttavin - synty Pyhää Henkeä vastaan kristityillä.

2. (Manas) Vasen silmä

4. (Kama rūpa) Vasen korva

6. (Elonverho) Vasen sierain

7. Kymmenennen (luovan) aukon perusmuoto alemmässä kolminaisuudessa

Näitä fyysisiä elimiä käyttävät ainoastaan dugpat mustassa magiassa.

